

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 10ον
ΑΡΙΘ. 524

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
~~~~~  
Ἀρχισυντάκτης:  
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ  
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ  
~~~~~  
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947

*Αριθ. φύλ. 524 — 13 Ὀκτωβρίου 1937

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΤΕΥΧΟΥΣ ΤΗΣ

Α
Π
Ο

Τ
Ο
Υ

Π
Ρ
Ο
Σ
Ε
Χ
Ο
Υ
Σ

Τ
Ε
Υ
Χ
Ο
Υ
Σ

ΕΒΔΟΜΑΣ

συμπληρώσασα τὸ 10ον ἔτος της καὶ
ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΟ 11^{ον}
θὰ ἐμφανισθῇ τελείως ἀνακαινισμένη, μὲ διαλεχτὲς συνεργασίας
τῶν κ. κ.

Δ. Ψαδᾶ (Μιμ. Ψαδ.)

(Σπαρταριστὰ δικαστηριακὰ εὐθυμογραφήματα)!

Αλέκου Σακελλάριου

(Ἐπικάϊροι σατυρικοὶ στίχοι καὶ διάφορα ἄλλα εὐθυμὰ κομμῆ-
τια ἀπὸ τὴν ἀθηναϊκὴ ζωὴ).

Σώτου Πετρά (Πιμπρινέτ)

(Θεατρικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ με πικρὰ, γλυκὰ ἐνδιαφέρον. Τὰ
μυστικὰ τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τὰ ἀπόρρητα τῶν παρασκηνίων)

Νίκου Τσεκό

(Μιά σειρά ἐξαιρετικῶν εὐθυμο γραφημάτων μὲ ἥρωας δύο νέους
τύπους, περιφημότερους ἀπὸ τοὺς Φουντοσάρουχο καὶ Τσαρου-
χόπροκα).

ΕΠΙΣΗΣ

Δύο νέα συναρπαστικά καὶ κατὰ πλῆκτικὸν ἐνδιαφέροντος μυ-
θιστορήματα.

Καὶ πολλὲς ἄλλες πρωτοτυπίαι καὶ ἐκπλήξεις.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΑΘΕΝΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα και κουτά

ΤΟΝ ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣΑΝ

—Πώς έβλεπες ένα σχολινι μονάχα, άφου έβλεπες όλακερη γελάδα;

—Εγώ, κύριε πρόεδρε, βρήκα ένα κομμάτι σχολινι χάμω κι' έσκυψα και το πήρα. Τί φταίω αν στην άκρη του σχολινιού υπήρχε και μιιά γελάδα;

□ □

ΑΣΧΗΜΟ ΣΥΣΤΑΤΙΚΟ

—'Η Κα Λέλα στον τρίτο κατά σειρά σύζυγό της που είναι άρρωστος;

—Θέλεις να φωνάξω τον γιατρό Χ;

—Τόν ξέρεις;

—'Ηταν γιατρός των δυο προηγούμενων που συζύγων.

—Περιττό! Περιττό! Αισθάνομαι τώρα καλλίτερα...

□ □

ΑΜΟΙΒΑΙΟΤΗΣ

—'Εκαμες άσχημα Τάκη να ρωτήσης εκείνη την ηλικιωμένη κυρία πόσο χρονών είναι.

—Μά άφου με ρώτησε κι' εκείνη τα δικά μου χρόνια;

□ □

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

—'Εκείνη.— Γιατί λοιπόν μου θυμίζει τη θλιβερή εκείνη ιστορία. Νομίζω ότι είχες συγχωρήσει και ξεχάσει...

—'Εκείνος.— Ναί, αλλά δεν θέλω να ξεχνάς ότι σου την συγχώρησα και την ξεχάσα!

ΠΟΥ ΝΑ ΜΠΟΡΕΣΗΣ!

—Θαρής άπόψε μαζί μου; Δραπετεύω.

—Δεν μπορώ.

—Γιατί;

—Είμαι ο δεσμοφύλαξ.

Μιά σταγόνα ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τριακόσια μέτρα από τις μεγάλες αποθήκες πετρελαίου του Τορόντο, βρισκόταν μιιά πολυκατοικία όπου έμεναν όλο ύπάλληλοι που εργάζονταν στον έμπορικό εκείνο τομέα της πόλεως. Στο τρίτο πάτωμα έμενε η κυρία Μέλως με τόν άνδρα της. Ένα από τα δωμάτια το είχε νοικιάσει σε κάποιον Τζών Φρέντσον, ο οποίος εργαζόταν στον έξαγωγικό όίκο του Πιρούλ. Έκείνο το πρωί ο Τζών σηκώθηκε μιιά ώρα νωρίτερα από την συνειθισμένη του και είχε ένα σοβαρό λόγο γι' αυτό. 'Ηθελε να βρή τον προϊστάμενό του μόνο στο γραφείο και να τόν τιμωρήσει για την επέμβασή του στις αισθηματικές του υποθέσεις. Είχε άπειλήσει με άπολύση την δακτυλογράφο που άγαπούσε έπειδή του άντεστάθηκε σε μιάν άπόπειρά του να την φιλήσει. Το μίσος του Τζών έναντίον του μίστερ Περούλ έφτανε εις τόν σημείο να τόν κάνη να σκέπτεται και το έγκλημα ακόμα. Αν τόν σκότωνε και του άδειάζε με την ευκαιρία αυτή και τόν χρηματοκιβώτιό θά μπορούσε τότε να παντρευθή την Μάρτζορυ και να ζήση άνετα.

Μ' αυτές τις σκέψεις συγκεχυμένες άκόμη και άσχημάτιστες στο μυαλό, έτοιμάστηκε και όταν ντύθηκε άνοιξε τόν ροδιόφωνο, που κάθε πρωί μετέδιδε στους συνδρομητάς παραγγέλματα σσηδικής γυμναστικής. Δεν μπορούσε να ξέρη τί θά του συνέβαινε και για κάθε ένδεχόμενο προετοιμάζε από τώρα τόν «άλλοθι» του.

Κατόπι άνοιξε την πόρτα άθόρυβα, βγήκε στον δρόμο και σε λίγο βρέθηκε στον έρημο δρόμο.

Τόν ραδιόφωνο έπάνω έξακολουθούσε τόν παραγγέλματα.

Είχε τόν νού του να μην τόν δη μάτι γνωστού ανθρώπου' άλλως τε ήταν τόσο πρωί ώστε τέτοιος φόβος δεν υπήρχε. Ότι θάβρισκε τόν προϊστάμενό του στο γραφείο ήταν βέβαιος. Από βροδύς είχε έτοιμάσει τόν ίσολογισμό της επειχειρήσεως κι' είχε μείνει μαζί του σύμφωνα, να τόν άφήση στο γραφείο για να τόν έλέγξη τόν άλλο πρωί έρχόμενος στο γραφείο μιιά ώρα νωρίτερα.

Μόλις έφτασε εκεί, μπήκε μέσα χωρίς να τόν ειδοποιήση. Τόν βρήκε, πράγματι μόνον στο γραφείο έχοντας τούς λογαριασμούς έμπρός του.

— Καλημέρα κύριε διευθυντά, τού έίπε.

— Καλημέρα Τζών, έκαμε ο γέρω — Περούλ σηκώνοντας τόν κεφάλι. Γιατί τόσο νωρίς;

—Ο Φρέντσον δεν είχε καιρό για συζητήσεις.

—'Ηρθα να λύσουμε μιιά διαφορά, τού έίπε άπότομα, που δεν έχει, όμως, καμμιιά σχέση με τόν ίσολογισμό. 'Ηλθα να σάς πω ότι είσθε ένα χαμένο υποκείμενο.

—Ο Περούλ δεν περίμενε τόν αϊφνιδιασμό και τεντώθηκε στο κάθισμά του.

— Τί έπαθες; τού φώναζε, τρελλάθηκες;

— Διόλου. 'Η Μάρτζορυ μου μίλησε για την κακοήθειά σας.

— Έβγα έξω! ούρλιασε ο Περούλ.

—Ο Τζών ώρμησε κατ' έπάνω του και

πριν προφθάση να σηκωθή ο γέρω—Περούλ, τούσφιξε τόν λαιμό με τόν νευρώδη δάχτυλά του.

—Ο γέρος τινάχτηκε έπάνω και στην προσπάθειά του ν' άποσπασθή από τή λαβή τών χειρών του πιάστηκε από την έπάνω τσέπη του σακκακιού του Φρέντσον.

—Έπειτα από τρία λεπτά ο Περούλ έμενε άκίνητος στο κάθισμά του με τόν μιλτιά πεταγμένα από τις κόγχες τούς. Ο Φρέντσον τόν κύτταζε σαν άπολιθωμένο.

Τόν είχε πνίξει!

Μόλις συνήλθε από την πρώτη έντοπωση ή σκέψη του έτρεξε στο χρηματοκιβώτιο. Σάν τρελλός έψαξε τις τσέπες του θύματος βρήκε τόν κλειδιά και άνοίγοντας τόν χρηματοκιβώτιό τόν άπεγύμνωσε. Όταν, όμως, έκαμε τόν φύγη παρατήρησε ότι κάτω στο πάτωμα ήταν θρυμματισμένο τόν γυάλινο στυλό του. Τόν μελάνι ήταν χυμένο στο πάτωμα.

— Διάβολο! μουμούρισε. Αυτή την άνωμαλία δεν την πρόβλεψα.

Τόν στυλό είχε άποσπασθή από τόν δάχτυλα τού πνιγμένου Περούλ την ώρα της έπιθανάτιου άγωνίας του. Ο φονιάς έσκυψε με ταραχή, μάζεψε τόν γυαλιά και σκούπισε όπως-όπως τόν μελάνια. Αυτό, όμως, δεν άρκούσε. Τόν φασματοσκόπιο θ' άνεκάλυπτε τόν μελάνι. Έξαφνα τού δρθε μιιά έμπνευση: Τόν στυλό αυτό ήταν δώρο τού προϊσταμένου του και ήταν τόν ίδιο με τόν δικό του και ένα τρίτο τού ποθε δωρίσει σ' έναν πλασιέ γνωστό του, με την διαφορά ότι ο γέρω—Περούλ μεταχειριζόταν μελάνι μπλου—μπλάκ ένφ αυτός μεταχειριζόταν μελάνι μπλέ.

— Ναί! τραύλισε. Αυτή είναι ή μόνη λύσις. Πλησίασε τόν άκίνητο θύμα, πήρε τόν στυλό του από τήν τσέπη, κι' άφου έβριξε μιιά τελευταία ματιά στο περιβάλλον τού έγκλήματος, βγήκε από τόν γραφείο κλείνοντας πίσω του έλαφρά την πόρτα.

□ □

Είχε περάσει μιση ώρα από την στιγμή που δχε άναχωρήσει από τόν σπίτι του. Με τις ίδιες προφυλάξεις διέτρεξε κατά την έπιστροφή την άπόσταση και χωρίς να τόν άντιληφθή κανείς — ο θυρωρός είχε πάει να φέρη νερό — άνέβηκε στο τρίτο πάτωμα. Και σε λίγο βρέθηκε στο δωμάτιό του.

Με άνακούφιση άκουσε τόν ραδιόφωνο να διδη ακόμα τόν παραγγέλματα της γυμναστικής.

Γδύθηκε βιαστικά, φόρεσε τις πυτζάμες του και πήγε άμέσως στο λαβαμπώ με τόν στυλό τού Περούλ στο χέρι. Ότι είχε να κάμη τώρα ήταν να ξεβιδώσει τόν στυλό να χύση τόν μπλου—μπλάκ μελάνι από μέσα, να τόν πλύνη καλά και να τόν γεμίση με μελάνι μπλέ που είχε σ' ένα μπουκαλάκι.

—'Η εργασία αυτή ήταν εύκολη μόνο που χρειαζόταν προσοχή ώστε να μην άφήση κανένα ίχνος υπάρξεως μελάνι, καμμιιά σταγόνα από τόν μπλου—μπλάκ μελάνι τού στυλό. Έτσι όταν θάρχονταν να τόν ρωτήσουν για τόν ύποπτο θάνατο τού προϊσταμένου του θά δήλωνε τέ-

να μελάνης ΤΟΥ ΧΟΥΝΤ ΓΟΥ·Ι·ΝΤΡΟΝ

λεια άγνοια. Τόν μόνο πειστήριο ήταν τόν θρυμματισμένο στυλό. 'Αλλά και αυτό τόν ζήτημα ήταν τώρα τελείως διευθετημένο: Είχε τόν στυλό του με τόν ίδιο χρώμα τού μελανιού άπείρακτο στην τσέπη του σακκακιού του. Ποιός, λοιπόν, ο λόγος ν' άνησυχή;

Τόν κλειδιά τού χρηματοκιβωτίου τ' άχε άφήσει πάνω στο γραφείο τού Περούλ. Άποτυπώματα δεν είχε άφήσει πουθενά γιατί είχε φροντίσει και γι' αυτό. Τόν λαιμό, τόν στυλό, και ό,τι άλλο είχε πιάσει με τόν χέρια του εκεί τόν είχε σκουπίσει προσεκτικά με τόν μαντήλι του...

—Άπό τις σκέψεις αυτές τόν έβγαλε ή φωνή της σπιτονοικοκυράς του που τού φώναζε από τόν διάδρομο χτυπώντας την πόρτα.

— Κύριε Φρέντσον... τελειώσατε τή γυμναστική σας; Σας έφερα τόν γάλα και την έφημερίδα, σας.

—'Ηπτε τόν γάλα του και κάπνισε ένα τσιγάρο, και μόλις έτοιμαζόταν να ξυριστή άκουσε ένα δυνατό κτύπο στην πόρτα.

— Ποιός; Έκαμε.

Χωρίς άλλη άπάντηση ή πόρτα άνοιξε κι' έκαμε τήν εμφάνισή του στο κατώφλι ο έπιθεωρητής Πρέμελ. Ο άστυνομικός τούρριξε μιιά ματιά και προχώρησε στο δωμάτιο άμνητος.

Ο Φρέντσον που περίμενε τήν άφιξη άστυνομικών, μάντεψε τήν ταυτότητά του:

— 'Ινσπέκτορ Πρέμελ, τούπε ο άλλος μόλις τόν πλησίασε. Τώρα έυπνήσατε;

—'Εν τούτοις φαίνεσθε ντυμένος και τουαλεταρισμένος από ώρα...

— Όταν σάς λέγω ότι ζύπνησα τώρα δεν σημαίνει ότι μόλις κατέβηκα από τόν κρεβάτι μου. 'Αλλως τε, αν περνούσατε πριν μιση ώρα έξω από τόν διαμέρισμά μου, θ' άκούγατε τόν ραδιόφωνό μου να παίζει...

— Μάλιστα, έκαμε ο Φρέντσον.

— Και δεν λείψατε διόλου από τόν σπιτί σας σήμερα τόν πρωί;

— Όχι.

— Είσθε βέβαιος; Έκανε μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο ο άστυνομικός.

— Βεβαίотας.

— Για θυμηθήτε καλά.

— Μά, έπί τέλους, τί σημαίνει ή πόση έπιμονή σας και για ποιό λόγο αυτή ή άνάκρισις, έκαμε με προσποιητή άγανάκτηση ο Φρέντσον.

— Ένα έγκλημα διεπράχθη σήμερα πριν λίγη ώρα, έδώ κοντά.

— Ένα έγκλημα;... Και τί σχέση έχει έγώ με τήν ύποθεση αυτή;

— Θά τόν μάθετε σε λίγο. Τόν ξέρετε, άλλως τε κιόλας.

— Έγώ;

— Σείς!...

Και ο ίνσπέκτορ κύτταζε τόν Φρέντσον με τόν ψυχρό βλέμμα του άπενώς στο πρόσωπο και πρόσθεσε:

— Σκότωσαν τόν προϊστάμενό σας Περούλ...

— 'Υψιστε Θεέ! έκανε ο Φρέντσον ύποκρινόμενος θαυμάσια τόν κεραυνόπληκτο από τήν είδηση και τόν θλιμμένο. Μά πότε! Ποιός!...

— Θά τόν μάθετε. Για τόν φόνο αυτό

κ. Φρέντσον ο πιο ύποπτος, έπί τού παρόντος φαίνεσθε σείς. Είχατε, όπως έμαθα, διαφορές με τόν προϊστάμενό σας, αισθηματικές διαφορές... Ένα θανάσιμο μίσος σάς χώριζε και δεν μπορούσε αυτό τόν μίσος παρά να σάς έξωθήση μιιά μέρα στο έγκλημα.

Και άπότομα, χωρίς ν' άφήση τόν συνομιλητή του να πή λέξη, έίπε έπιτακτικά:

— 'Ηθελα να δώ τόν στυλό σας.

— Τόν στυλό μου; άπάντησε έκπληκτος δήθεν ο Φρέντσον. Για ποιό λόγο;

— Τόν στυλό τού θύματος βρέθηκε θρυμματισμένο στο πάτωμα. Τόν χυμένο μελάνι άποκαλύφθηκε πώς ήταν μπλέ. Λοιπόν, ο δολοφόνος για να παραπλανήση τήν άνάκριση πήρε τόν στυλό τού θύματος του κι' έτσι να ύποτεθι ότι τόν σπασμένο στυλό άνηκε στο θύμα. Δώστε μου άμέσως τόν στυλό σας, παρακαλώ.

Ο Φρέντσον με μιιά ψύχραιμη κίνηση έδωσε τόν στυλό στον ίνσπέκτορ. 'Εκείνος ο έξέτασε και βγάζοντας από τήν τσέπη του ένα έπισκεπτήριο έγραψε έπάνω μιιά λέξη. Κατόπι έδωσε τόν έπισκεπτήριο στον δολοφόνο.

— «Σας συλλαμβάνω!» διάβασε ο Φρέντσον με τρόμο. Γιατί; γιατί; τραύλισε εϋθις κατόπι. Δεν έχω ιδέα άπ' όσα μου λέτε!

— Ένα ειρωνικό χαμόγελο διεγράφη στα χείλη τού άστυνομικού.

— Έτσι κι' έγώ νομίζα προ ένός λεπτού, έξήγησε ψυχραιμότατα στον Φρέντσον. Ό,τι ήθελα να βεβαιωθώ ήταν τί μελάνη είχες στο στυλό σου... Γιατί παρτίλεια να σου πω ότι ο προϊστάμενός σου χρησιμοποίησε μελάνι μπλου—μπλάκ και ότι τόν σπασμένο στυλό που βρήκαμε στο πάτωμα άνηκε στον δολοφόνο, ο οποίος πήρε από τόν θύμα τόν τόν ίδιο στυλό...

— Υπόθεσα, λοιπόν, ότι ο δολοφόνος θά παρτίλεια στην λεπτομέρεια τού χρώματος τού μελανιού. 'Αλλά φαίνεται ότι ήταν πολύ έξυπνος: Περίμενε να γράφω με τόν στυλό αυτό στο έπισκεπτήριο γράμματα χρώματος μπλου—μπλάκ αλλά έγραφα γράμματα μόνον μπλέ.

Ο Φρέντσον άνέπνευσε.

— Είδατε, λοιπόν, ότι τόν στυλό αυτό δεν είναι τού άτυχου Περούλ; Είναι δικό μου.

—Αυτό θά έλεγα κι' έγώ τώρα αν δεν παρατηρούσα στο άριστερό σας αυτί αυτή την σταγόνα τού μπλου—μπλάκ μελανιού, που άποδεικνύει ότι πετάχτηκε εκεί την ώρα που πλένατε τόν στυλό!

ΧΟΥΝΤ ΓΟΥ·Ι·ΝΤΡΟΝ

ΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΑ ΜΑΣ

Τά έξωφυλλά μας των πανηγυρικών φύλλων, που θά αρχίσουν από τού προσεχούς — 525 — έπί ευκαιρία της εισόδου της «Έβδομάδος» στο 11ον έτος της έκδόσεώς της, θά είναι θαύματα άληθινά χρωμάτων και έκτυπώσεως, θά έχουν γίνει δε από τόν μεγάλα και φημισμένα και έκτός της Έλλάδος Τυπογραφικά Καταστήματα ΑΣΠΙΩΤΗ & ΕΛΚΑ.

Εξυπνα και κουτά

ΑΠΟ ΠΟΤΕ

—Πώς! Μετακομίζεις; Σε φανταζομουν σε καλλίτερες σχέσεις με τόν σπιτονοικοκύρη σου.

—Μέχρι προ τριμήνου...

□ □

Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ

—'Ο Α, στον φαλαγκό φίλο του:

—Είχες ποτέ στα μικράτα σου ευχήθη τίποτε που να πραγματοποιήθηκε;

—Ναί, όταν με τραβούσαν οι συμμαθητά μου τόν μαλλιά ευχήθηκα να μην έχω μιιά μέρα ούτε τρίχα στο κεφάλι μου.

□ □

ΑΥΤΟ ΕΝΔΙΕΦΕΡΕ

—'Ο σύζυγος (άφου διάβασε τόν γράμμα που τού άφήκε ή γυναίκα του που ξεπόρτισε).— Τούλάχιστον να έτοιμάζε τόν βραδυνό φαγητό!...

□ □

KAMMIA ΕΛΠΙΣ...

Οί οικείοι —και κληρονόμοι φυσικά— τού άρρώστου θείου:

—Λοιπόν, γιατρέ, καμμιιά έλπίς,

—Όχι κύριοί μου, ο άρρωστος θά γίνη καλά.

□ □

ΑΦΕΛΕΙΑ

—Ένα κοριτσάκι δίνει στον δεσμοφύλακα ένα δεματάκι για τόν πατέρα του πουναι φυλακισμένος, με τή έξης παρατήρηση:

—Παρακαλώ κύριε δεσμοφύλακα πείστε στον πατέρα μου να προσέχη να μην σπάση τόν δόντια γιατί μέσα στο κελί είναι μιιά λίμα.

ΞΕΡΕ ΑΠ' ΑΥΤΑ...

—Θά κουράζονται πολύ αυτά τόν παιδιά...

—Ό! Όχι και τόσο, άφου κάθονται!...

Η δακτυλογράφος

Πρωτότυπο διήγημα της κ. Α. Καραγιάννη

Στο γυρισμό, απ' το γραφείο στο σπίτι, όλα πήγαιναν μιά χαρά. Η Παυλίνα κατέβαινε τα τρία πατώματα ελαφρύα σαν πουλί, πηδώντας δυο-δυο τα φαρδιά μαρμαρένια σκαλάκια.

Στριβώντας την όδο Αιόλου, τραγουδούσε μουρμουριστά με ξεγνοιασιά :

«Θαρθώ μιά νύχτα με φεγγάρι
να σέ ξυπνήσω...
Και την παλιά μας την αγάπη
να σου θυμίσω...».

Στο παραγγελιοδοχικό γραφείο που εργαζόντανε, δεν έπαιρνε θέβαια περισσότερα από χίλιες δραχμές, και σχεδόν όλο το χιλιόρικο τόδινε στο σπίτι. Λογάριαζε όμως πως σε λίγο καιρό θαχε διακόσιες δραχμές αύξηση, ίσως μάλιστα και τριακόσιες και τότε θέβαια θα μπορούσε να ντυθί λίγο καλύτερα... Για την ώρα κύτταζε μονάχα τις θιτρίνες του Δραγώνα με τα καινούργια ύφασματα, και μαζί μ' αυτά κρυφοκαμάρωνε τη λεπτή κομψή της σιλουέττα, και το θαυμάσια χτενισμένο μελαχροινό κεφαλάκι της.

Οι διαβάτες π' άνεβοκατέβαιναν διαστικτά τέτοια ώρα την Εσπερίαν και την στρίμωχναν πάνω στο πεζοδρόμιο.

Οι νεαροί κομψευόμενοι προσπερνούσαν δίπλα της χωρίς να της ρίχνουν ούτε μιά ματιά. Τί ανάγκη έχουν τα νειδάτα; Οι μεσόκοποι όμως ξαναγύριζαν πίσω τα φαλακρά τους κεφάλια, κι οι γέροι, τολμηρότεροι, της πετούσαν λογάκια, γνεψίματα, και κάπου-κάπου την παίρναν το κατόπι λαχανιασμένοι.

Η Παυλίνα δεν έχανε το κέφι της ούτε στιγμή. Αδιαφορούσε και κείνη για την αδιαφορία των νεαρών, για τις ματιές των μεσόκοπων, και διασκεδάζε υπερβολικά με τα σαλιαρίσματα των γέρων.

Θαρθώ μιά νύχτα με φεγγάρι
να σέ ξυπνήσω...
και την παλιά μας την αγάπη
να σου θυμίσω...

Μουρμούριζε διαρκώς ξέγνοιαστα. Όσοσο το πρωί στον πηγαμό, όλ' ανδάνε ανάποδα, κακά και ψυχρά... Έκείνη τη στιγμή της φταίνε όλα της

Παυλίνας. Λοξοκυττάζει τα στραβοπατημένα παπούτσια της, το τριμμένο της φουστάνι, συλλογιέται τον γρουσουζή, τον απαγορευμένο της προϊστάμενο. Αυτός προπαντός της κάθεται στο λαμό... «Α! να μπορούσα να σ' έκδικηθώ ούρακουτάγκο!...» μουρμουρίζει με μίσος μέσ' απ' τα σφιγμένα δόντια της και παρά λίγο νά πέση πάνω σ' έναν κύριο που κατέβαινε μαζί της την όδο Πατησίων.

«Ούρακουτάγκο! ούρακουτάγκο!...» μουρμουρίζει διαρκώς με κακία η μικρή, και συλλογιέται το άσκημο μούτρο του.

Αλήθεια είναι σπάνιο έκτρωμα ασκήμιας. Ένα πρόσωπο αποκρουστικό, άπαιστο παραμορφωμένο από μιά χοντρή φαγωμένη μύτη, από δυο στραβά χείλια, κι από δυο έξωγκωμένα μάτια όπου το άσπράδι τους φαίνεται σαν ναχε ανάκαυτη με τις ξασπρόθωρες γαλανές κόρες τους.

Αλλά εκείνο που τον έκανε αποκρουστικό ήταν ό έλεινός του χαρακτήρας του. Νευρικός, υπογοντριάκος, θάναυτος και τσιγκούνης έκανε την ζωή των υπαλλήλων του μαρτυρική. Τασκωνόταν διαρκώς με τα ρούχα του, κι όλα του φταίγαν.

— Αλλά γιατί είναι τόσο μοχθηρός αυτός ο άνθρωπος; γιατί... — αναρωτιόνταν μ' απελπισία η Παυλίνα... Ποτέ της δεν τον άκουσε να μιλάει μιλικά, ποτέ του δεν χαμογέλασε.

Τ' αεράκι τ' ούρανο θάλεγε πως γι' αυτόν μονάχα δεν φυσούσε, πως ό ήλιος μονάχα σ' αυτόν δεν έστελνε τις ακτίνες του.

— Τι αντιπαθητικό μούτρο αλήθεια! Αλλά ξένοια σου! συλλογιότανε κάπου-κάπου με χαιρεκακία η κοπέλλα, καλά σ' έκανε έτσι κι ό Θεός! ήξερε τί έκανε! ούρακουτάγκο, φώναζε όσο θές και θρίζε με, και δίνε μου τις χίλιες μου δραχμές με κατέσασμένα μούτρα! και με το παλιοφούστάνο που φορώ πολλοί άντρες μ' άρέσουν, και μερικοί θά... πλήρωναν για να τους άρέσω μάλιστα... κι όσο για σένα, μπορεί ν' αλλάξεις κουστούμι κάθε μέρα και ν' άρωματίζεσαι. Καμμία γυναίκα δεν θα έρχόντανε να σου δώση ένα φιλιό κάν, χωρίς να την άκριβοπληρώσης. Ούρακουτάγκο! Ούρακουτάγκο — ξαναλέει χαιρέκακα, η Παυλίνα, και πού να παρηγορηθί!

— Μπά! μουρμουρίζει ξαφνιασμένη μιά στιγμή μπροστά στο ρολόι. Παρά δέκα κι' άλλας; μόλις προλαβαίνω... στο Διάβολο για ζωή... Του χρόνου θάχω χίλιες διακόσιες δραχμές θέβαια, σ' όλα, κι' ένα χρονάκι παραπάνω στη ράχη... Σπουδαίο κέρδος! ναί! και στο τέλος του μηνός έρχεται σαν χελώνα... Μά κι' απ' τις χίλιες δραχμές τί θα πάρω; Ένα κατοστάρικο για κάλτσες και σαράντα δραχμές για σόλες παπουτσιών... μμμ!

Στην διασταύρωση Σταδίου και Αιόλου, ένα ταξι έρχόταν φρενιασμένο σχεδόν κατά πάνω της.

Ένα χέρι την τραβά βιαστικά πίσω. Γυρίζει. Είναι ό γέρος που κόντεψε

να πέση άπάνω του στα Πατήσια.

Της γελά δείχνοντας τα χαλασμένα δόντια του.

— Άει να χαθής, γεροξεκούτη! μουρμουρίζει η Παυλίνα με θυμό.

— Μπά; Γιατί, κούκλα μου; άπαντα ό γέρος γελαστός και την κυττάει μ' αινάδεια μέσ' απ' τα γυαλιά του.

— Παλιοσαράβαλο! ξαναλέει η μικρή με φούρκα, και ξεφεύγει απ' το χέρι του.

«Μμμ... συλλογιέται ύστερα με πίκρα — σάμπως με κύτταζε ποτές, και κανέναν νεαρό της προκοπής; Όλα τα παλιοσαράβαλα κι' οι κουτελίδες... Αλλά με τέτοιο ντύσιμο, τρέχα γύρευε!...» Κι' άνεβαίνει τα σκαλιά ξανά — Ένα γεμάτο θαρσευτικό κι' άπογοήτευση, σαν ν' άνέβαινε στην κρεμάλα... «Καλημέρα σας...», μουρμουρίζει σιγά κι' άνόρεχτα.

Ο Μιχάλης, ό πλάσιό του γραφείου, ένα νόστιμο νέο παιδί, που παίρνει χίλιες πεντακόσιες δραχμές και γυρίζει με την ίδια ξασπρόθωρη φορεσιά απ' τη μέρα που τον γνώρισε, της χαμογελά φιλικά.

Ο Άλέξης, ό μικρότερος συνάδερφός της γνέφει κοροϊδευτικά κατά τη μεριά του «ούρακουτάγκου».

Ο «ούρακουτάγκος» έχει γυρισμένες τις πλάτες του κατά την πόρτα. Βλέπει άφηρημένα έξω απ' το παράθυρο κι' ούτε την πήρε μυρωδιά τότε μπήκε στο γραφείο.

Ξαφνικά, όμως, γυρίζει άπότομα και τί βλέπει καθισμένη μπρός στη γραφομηχανή.

Γίνεται κατακόκκινος άμέσως:

— Γιατί δεν λέτε καλημέρα δεσποινίς όταν μπαίνετε; ούρλιάζει θυμωμένος.

— Μά... ελπια... Κύριε... μουρμουρίζει η Παυλίνα με ταραχή.

— Όστε εγώ... κουφάθηκα, ε; ξαναουρλιάζει αυτός ποδχε άπλωμένο το ζουναρί του για καυγά.

— Μακάρι, εύχεται από μέσα της η Παυλίνα άγανακτισμένη.

— Και έξ' άλλου, συνεχίζει αυτός, ποίος σάς έπλε να φύγετε χτές το θράδυ;

— Άλλά ήταν όχτώ ή ώρα, κύριε!

— Θαυμάσια! λέει ό Ούρακουτάγκος ειρωνικά. Ήταν ή ώρα όχτώ... Και ή δεσποινίς τώσκασε σιγά-σιγά, χωρίς ούτε καν να ρωτήση τον προϊστάμενό της μήπως την χρειαζόταν τίποτα!...

Η Παυλίνα τον κυττάζει ξαφνιασμένη. — Τί ήτανε πάλι αυτό; — Αυτός τις περισσότερες φορές, άμα γινότανε ή ώρα παρά πέντε, έννοούσε να φεύγουν οι υπάλληλοι όλοι, κι' άν κανείς καθυστέρουσε τρία δευτερόλεπτα, άρχιζε να ούρλιάζει, πως δεν έννοούσε να φάη πρόστιμο για τα μούτρα τους!...

Άλλά τώρα τί να το πη; Αυτός με το κερί γύρευε να ούρλιάσει.

— Άλλη φορά πριν φύγετε θά με ρωτάτε! ξαναφωνάζει χειρωνακτικά με μανία. Άκούσατε; Έ; Δεν άπαντάτε!...

— Μάλιστα! λέει η Παυλίνα, σφίγγοντας με λύσσα τα δόντια της.

Και παίρνει τα βουρτσάκια να καθα

ρίση τη γραφομηχανή της.

Ο Ούρακουτάγκος είνε σχολαστικός κι' έχει και «μανία καθαρότητας». Άπαιτεί ως πρώτη δουλειά της Παυλίνας μόλις μπαίνει στο γραφείο, νάναι το καθάρισμα της μηχανής της, και μιά μέρα που ή μικρή ξέχασε να κάνη αυτή τη δουλειά, έκανε όδω τέτοιες φωνές, που σίγουρα θα τον είχε άκούσει όλόκληρη ή πολυκατοικία.

— Τί κάνετε εκεί, δεσποινίς; ξεφωνίζει τώρα ξαφνικά στην Παυλίνα, που τινάζεται τρομαγμένη προς τα πίσω...

— Καθαρίζω τη μηχανή...

— Να λείπουν τα καθάρσιματα και τα χασομέρια!

— Πώς! άπαντα ή άγριοφωνάρα του. Όρίστε μας! Πρωί-πρωί τώρα έρθκαμε δουλειά! Άφήστε τα γρήγορα αυτά και πιάστε να κάνετε τα τιμολόγια... καθάρια και χωρίς κανένα σόσιμο! Να παύση πιά ή ιστορία αυτή με τις γκομαλάστιγες, είδ' άλλως θά άπαγορεύω να υπάρχουν γκομαλάστιγες μέσ' στο γραφείο! Προσοχή! σ' ό καρμπόν! Προσοχή, δεσποινίς! Τα καρμπόν δεν τα πιάνουν έτσι... Θά τα καταστρέψετε!... Έδω πέρα είναι γραφείο, δεσποινίς. Δεν είναι μπυκάκι! Έννοείτε να συμμορφωθήτε επί τέλους, ναί ή όχι;

Η Παυλίνα χτυπά με τα μικρά δακτυλικά της τη μηχανή ταραχμένη.

— Πιο γρήγορα, δεσποινίς, σάς παρακαλώ! Πιο γρήγορα! Δεν παίζετε καμμία σονάτα, επί τέλους! Μιά ώρα τώρα κι' άκόμα να τελειώσετε αυτά τα τιμολόγια. Στοιχηματίζω πως τα κάνετε έκτίτηδες! λέει μιά στιγμή, γεμάτος κακία.

Η Παυλίνα γράφει όσο μπορεί πιο γρήγορα. Τα πλήκτρα της μηχανής χτυπούν δυνατά. Πιο δυνατά όμως και πιο γρήγορα χτυπά ή καρδιά της.

Τό τηλεφωνό χτυπά.

Ο Άλέξης, τρέχοντας να πιάση το άκουστικό, σπρώχνει λίγο το γραφείο πάνω στην βιάση του.

— Βέβαια! ξεφωνάει ό Ούρακουτάγκος. Έρχονται έδω κοιμισμένοι. Ό νους τους τρέχει στα ραθασάκια και στα ραντεβουδάκια και σκουτουφλούν πάνω στα γραφεία σαν νυχτοπούλια... — Κύριε! φωνάζει ό Άλέξης από μέσα με ταραγμένη φωνή. Σας ζητούν να περάσετε απ' την Εμπορική Τράπεζα, τώρα άμέσως. Είναι άνάγκη.

— Τον κακό τους τον καιρό κι' αυτόν! μουγκρίζει ό Ούρακουτάγκος με φούρια.

Ξεκρεμάει όμως το καπέλλο του άμέσως και στέλνει τον Άλέξη να το φέρη ένα ταξι.

Κατά το τέλος της Άνοιξης ή ζωή γίνεται σχεδόν χαρούμενη μέσ' σ' εκείνο το γραφείο.

Οι κουρτίνες ρίχνουν ένα γλυκό πρσινό χρώμα στους τοίχους και τα θράδια το άμπαζούρ λούζει τις κάμαρες με ρόδινες άντογυιες.

Στο διπλανό μπαλκόνι, πουναι καταφορτωμένο από γλάστρες με βασιλικούς, ένα καναρίνι τραγουδά γλυκά.

Η Παυλίνα έχει φορέσει ένα καινούργιο φουστάνι κι' ένα άπαλό άρωμα ξεχύνεται από τα κατάμαυρα γυαλιστερά της μαλλιά. Έχει γίνει πιο νόστιμη.

Είναι, άρα γε από το καινούργιο της το φουστάνι; Άλλά όχι. Είναι άπλούστατα από την ξεγνοιασιά.

Γιατί ή γραφομηχανή της τώρα δεν άνοίγει παρά κάθε δυο-τρεις μέρες, και τα βιβλία του ταμείου χαθήκαν

Ο Μιχάλης είναι κατενθουσιασμένος που δεν θγάνει πιά έξω για εισπράξεις. Ο Άλέξης χαιρείται που δεν τρέχει κάθε τόσο στο Έπιμελητήριο. Κουβάλησαν τις καρέκλες τους κοντά στο γραφείο της Παυλίνας, και της κάνουν κόρτε κι' οι δυο. Φλυαρούν άδιάκοπα τόσο, που ή Παυλίνα τους λέει, γελώντας, να σωπάσουν, για ν' άκούσουν λίγο και το καναρίνι το καυμένο...

Ο Μιχάλης θυμώνει, και την άλλη μέρα κι' άλλας κουβαλάει μιά πελώρια φύσαρμόνικα μέσ' ένα κουτί.

Τώρα μόλις ό Ούρακουτάγκος «ξεκουμπισθή» παίζει της Παυλίνας τό:

Κάτι με τραβά κοντά σου
μά δεν ξέρω τί...

— Για φαντάσου! λέει ό Άλέξης με θαυμασμό. Ο Ούρακουτάγκος νάναι έρωτευμένος!

— Ήθελα ν' άδελπα την Ούρακουταγκίνα του... μουρμούρισε ό Μιχάλης γελώντας.

Ο Ούρακουτάγκος ζούσε στα σύννεφα, αλήθεια. Απ' όλο το γραφείο του δεν τον ένδιεφερε πιά παρά το τηλεφωνό του. Μιά γλυκειά γυναικεία φωνή τον φώναζε πότε-πότε από κεί. Ο Ούρακουτάγκος άπαντούσε με φωνή που, του κάκου, προσπαθούσε να κάνη σταθερή, και σχεδόν ούτε μιά φορά δεν κατάφερε να κρύψη το τρυφερό τόνο της. Όστερα έβγαινε άμέσως και πολλές φορές ούτε ξαναγύριζε.

Μιά ώραία ξανθή γυναίκα ώρμησε να άπόγεμα στο γραφείο σαν σίφουνας.

— Η Ούρακουταγκίνα!... ψιθύρισε ό Άλέξης στ' αυτί του Μιχάλη με θαυμασμό.

— Είναι θαύμα!... άποκρίθηκε εκείνος.

Έκείνη χαμογελούσε και τους κύτταζε όλους με ύφος σαν να τους γνώριζε από καιρό. Ένα ύπεροχο άρωμα άναδιδόνταν στην κάθε της κίνηση.

Ο Ούρακουτάγκος δεν ήταν εκεί. Είχε θγί έξω κείνη την ώρα.

— Θέλετε να τον περιμένετε; ρώτησε ευγενικά η Παυλίνα.

— Φυσικά! άπάντησε κείνη, χαμογε-

λώντας ταχαπνίκα.

— Περάστε μέσα!

— Όχι! Όχι! Θά μείνω έδω! είπε ή κυρία ζωηρά.

Και θρονιάστηκε μπροστά στη γραφομηχανή της Παυλίνας, ενώ τ' άγόρια, στην άλλη μεριά της κάμαρας, την κυττάζουν γοητευμένα.

Η μικρούλα έπισκέπτρια, κάθισε άριστερα με χαριτωμένο έξεταστικό ύφος. Είχε δυο θαυμάσια γαλαζοπράσινα μάτια, πολύ φλογερά.

Κύτταζε την Παυλίνα χαμογελαστά, πονηρά και ταχαπνίκα, κι' οι γυναίκες γρήγορα καταλαβαίνουν ή μιά την άλλη...

«Έχει γούστο να νομίζης πως είμαι έρωτευμένη μ' αυτό το έκτρωμα, τον προϊστάμενό σου;», έλεγαν τα ώραία της μάτια, φλυαρώντας...

«Φυσικά όχι!» την βεβαίωνε ή Παυλίνα, που χωρίς να το θέλη, άφηνε κι' αυτή τα μεγάλα κατάμαυρα μάτια της να φλυαρούν. «Άλλά πως μπορείς να φιλάς ένα τέτοιο έκτρωμα; την ρώτούσε...

«Δεν είναι σπουδαίο!», άφησε ή Κυρία τα ώραία της μάτια ν' άπαντήσουν. «Τα χρήματα είναι το πάν! Μου χρειάζονται χρήματα πολλά, χρήματα, μικρή μου...» Ο άντρας μου είναι τσιγκούνης, όλοι οι άντρες είναι τσιγκούνες στις γυναίκες τους, κι' ό προϊστάμενός σου ό Ούρακουτάγκος μ' άγαπά, ξέρεις, σαν παλαβός...»

Η Παυλίνα κυττάζει με θαυμασμό τα όλομέταξα φουστάνια της νέας γυναίκας, τα θαυμάσια γοβάκια της και πνίγει ένα στεναγμό.

Η κυρία την κυττάζει σχεδόν με κάποια έκπληξη.

«Είσαι όμορφη κι' έσύ! — ξαναμιλούν τα πράσινα μάτια της — λιγώτερο όμορφη, βέβαια, από μένα, μά περισσότερο νέα... Δοκίμασε!...»

«Όχι!» άπαντα ή Παυλίνα με φρίκη. «Δε θα μπορούσα ούτε μ' έναν που θά μ' άρεσει!...»

«Τί κουτή! Τί κουτή!» λένε τα ώραία γαλάζια μάτια.

Πέρασαν κανά-δυο μήνες. Τα τηλεφωνήματα άραώσαν. Η όμορφη ξανθή ξανθή δεν έαναφάνηκε.

«Ίσως όοηκε κανέναν πιο πλούσιο...

— Γιατί δεν λέτε καλημέρα δεσποινίς;

και πιό ασκημο...», συλλογίζεται η Γιαυ-
λίνα μελαγχολικά.

Ο Ούρακοτάγκος είχε ξαναρχίσει
τις φωνές. Η ζωή είχε ξαναγίνει μαρ-
τυρικά μέσα στο γραφείο.

Ο Ούρακοτάγκος, άλλοτε ριχνό-
ταν στη δουλειά με τα μούτρα, κι αλ-
λοτε κοιάφορος, αφηρημένος, καθόνταν
μέσ' το ιδιαίτερο γραφείο του, με το
ασκημο μούτρο του χαμένο στις φου-
χτες του.

Κάμποσες φορές, ώρες δλόκληρες ή
Παυλίνα τον είχε ακούσει πού ρωτούσε
απ' το τηλέφωνο αν η «Κυρία ήταν ε-
κεί». Φαίνεται όμως πως έπαιρνε αρνη-
τική απάντηση. Η Κυρία αρνιόνταν να
του μιλήσει, κι αυτός παρατούσε το
τηλέφωνο με ύφος γεμάτο κόραση.

Ένα απόγευμα, πού τα δυο άγορια
έλειπαν, ο Προϊστάμενος φώναξε μέσα
την δακτυλογράφο.

Η Παυλίνα, μπαίνοντας, τον λοξο-
κύτταξε. Για πρώτη φορά πρόσχε πό-
σο είχε αδυνατίσει, και πόσο χλωμός ε-
γινε.

Τον θρήκε πιό ασκημο από κάθε
άλλη φορά. Τα μαλλιά του είχαν σχε-
δόν άσπρισει. Οι ώμοι του σκέθωναν.
Έμοιαζε με γέρο πενηντάρη, κι όμως
ήταν νέος, πολύ νέος.

Η Παυλίνα είχε δη το άπολυτήριό
του του στρατού: Τρίαντα δυό χρονών!

— Κοιμηθήκατε, δεσποινίς;! φώναξε
ξαφνικά, ο Ούρακοτάγκος, γεμάτος
κακία. «Αν είσατε ύπνοβάτης, παρακα-
λώ να μου το πείτε!...

Η Παυλίνα τινάχτηκε με ταραχή.

— Ορίστε!, είπε αυτός με φωνή πι-
ήμερη, δίνοντάς της ένα χαρτάκι, πού
χε γραμμένον έναν αριθμό.

— Πάρτε αυτόν τον αριθμό στο τηλέφω-
νο, καταλάβετε; Ζητήστε την κυρία και
πήτε πως είσατε!... από τη μοδίστρα. Η
Παυλίνα γύρισε το δίσκο με προσοχή.

— Η κυρία είνε εκεί; ρώτησε με την
άργη όμορφη φωνή της. Την ζητούν ά-
πό την μοδίστρα της.

Επείριμε μερικά λεφτά στο άκουστι-
κό, ενώ ο Ούρακοτάγκος δίπλα της ά-
νάσαινε με κόπο.

— Εμπρός άκούστηκε άπ' την άλλη
άκρη ή φωνή της όμορφης ξανθής κυ-
ρίας.

— Ποιός είνε εκεί;

Ο Ούρακοτάγκος άρπαξε το άκου-
στικό από το χέρι της Παυλίνας με ύ-
φος τρέλας... μεσούρισε με φωνή τρε-
μουλιαστή. «Μαίρη πρέπει να σου μιλή-
σω... Πρέπει να σε δώ!! πρέπει...» ή φω-
νή του σταμάτησε ξαφνικά... και τρεμου-
λιαστά κόπηκε στο στόμα του... ξανάβα-
λε το άκουστικό στη θέσι του, κι έπεσε
στην πολυθρόνα του κρύβοντας το πρό-
σωπο στα χέρια του με κινήσεις άπελπι-
σίας. Η γυναίκα είχε κλείσει το τηλέφω-
νο άμέσως μόλις άκουσε τη φωνή του.
Δέν ήθελε να του μιλήσει, δέν ήθελε να
τον δη... τελείωσε.

Η Παυλίνα σαστισμένη έρισκόταν ά-
κόμα εκεί όρθη πίσω του. Δέν είχε προ-
λάβει να βγή έξω και τώρα ένοιωσε τα
πόδια της σαν νάταν καρφωμένα στο
πάτωμα... ξανακύτταξε το σκυμμένο ά-
πελπισμένο κεφάλι με τα ψαρά μαλ-
λιά στο τηλέφωνο το γραφείο ύστερα
ένα σκυμμένο κεφάλι και τους σκε-
θρωμένους ώμους του τούρακοτάγκου.

Και χωρίς να σκεφτή, ξαφνικά αυθόρ-
μητα, ή δακτυλογράφος άκούμπησε το
μικρό άσπρο χεράκι της πάνω στα ψα-
ρά μαλλιά, και το χαριτωμένο πρόσωπό
της έσκυψε, άγγιξε το άσκημο άποκρου-
στικό πρόσωπο του Ούρακοτάγκου του-
περά.

Κ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

Η σοφία των αιώνων

— Όποιος μετανοεί είναι σχεδόν άθώος.

(Σωκράτης)

— Έκείνοι πού πανδρεύονται χωρίς να
γνωρίζονται καλά, παίζουν την εύτυχία
τους κορώνα—γράμματα.

(Β. Ουγκώ)

— Τα άριστουργήματα δέν έγιναν για να
θαμπώνουν, αλλά για να πείθουν.

(Γκαίτε)

— Όταν ο ποντιός πιαστή στη φάκα, δέν
χει πιό όρεξη να φάγη το δόλωμα.

(Αραβική παροιμία)

— Όσο θα υπάρχουν άνθρωποι πού έχουν
όμορφες γυναίκες, πύργους στα σύνορα κι
άμπελια στο δρόμο, μίν περιμένετε ποτέ το
τέλος των πολέμων.

(Λαφόργκ)

— Όλα κατορθώνται με την έπιμονή και
την επιμέλεια.

(Αντιφών)

— Η ήθικη είναι ή καθαριότης της ψυ-
χής.

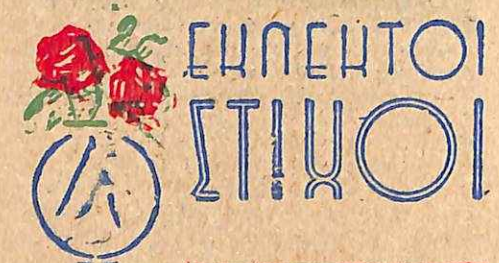
(Πλούταρχος)

— Η αυτοκτονία είναι μι άποφορά φι-
λαντίας.

(Σίλλερ)

— Το καλλίτερο μέσο για να άπαλλαγί κα-
νείς από έναν έχθρο είναι να τον κάμη
φίλο.

ΟΙ ΨΥΧΕΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΟΙ ΨΥΧΕΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Μέσ' στα παλιά τα σώματά των τα
[φθαρμένα

κάθονται των γερόντων οι ψυχές.

Τι θλιβερές πού είναι οι πτωχές

και πως βαρυνονται τη ζωή την άθλια

που τραβούνε.

Πώς τρέμουν μίν την χάσουνε και πως

οι σαστισμένες κι αντιφατικές

ψυχές, πού κάθονται — κομικοτραγικές—

μέσ' στα παλιά των τα πετσία τ' άφα-

νισμένα.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΜΑΡΣΕ- ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩ-
ΜΑ ΤΟΥ ΜΑ-
ΡΙΟΥ

Ο Όλιβ έπιστρέφει από το κυνήγι και
διηγείται στον φίλο του Μάριο τα κατορθώ-
ματά του.

— Φαντάσου, του είπε, ότι έφερα ένα λα-
γό ζωντανό!...

— Σπουδαίο πράγμα! έκανε ο Μάριος. Έ-
γώ πού έπηγα προχθές στο κυνήγι έφερα
μαζί μου έναν μελισσοφάγο ζωντανό!

— Πώς, αυτό;

— Να ήτανε πάνω σ' ένα κλαδί και φώνα-
ζε χαρούμενος. Έγώ δέν χάνω καιρό, βγά-
ζω το παπούτσι μου και ξυλώνοντας τις πρό-
κες τις γεμίζω σ' ένα φυτέκι του όποιου
είχα άδειάσει προηγουμένως τα σκάγια. Κα-
τόπι σκοπεύω το νύχι του μελισσοφάγου και
πυροβολώ. Έγστε! από μιού δευτερόλεπτο,
ο μελισσοφάγος κρεμόντανε από το νύχι στο
κλαδί του!

□ □

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΗΛΕΙΑ ΤΟΥ

Κάποτε, όταν ο Μάριος ήταν νέος, δο-
λευε σ' ένα γκαπί. Μιά μέρα ο έργολάβος
τον διώχνει. Έγστε! από λίγη ώρα, ο Μά-
ριος συναντά τον φίλο του Όλιβ.

— Πώς! του κάνει αυτός, δέν δουλεύεις
πιά σ' εκείνο το γκαπί;

— Όχι, μ' έδιωξε ο έργολάβος.

— Γιατί;

— Από ζήλεια.

— Του πείραξες την φιλενάδα κατεργα-
κό, έλα!...

— Όχι. Άκου να δής. Αυτός ο άνθρω-
πος κάθεται από το πρωί ως το βράδυ με τα
χέρια σταυρωμένα χωρίς να κάνει τίποτε.

Σήμερα, πήγα και εγώ να κάνω το ίδιο.
Αυτός ζήλεψε πού τα κατάφερα τόσο καλά
όσο κι' αυτός, και μ' έδιωξε!...

□ □

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΣΤΗ ΡΩΜΗ

Ο Μάριος έπιστρέφει από ένα ταξίδι του
στην Ιταλία. Οι φίλοι του τον περιστοι-
χίζουν στο ξενοπωλείο τους της όδου Καν-
νεπιέρ και τον ρωτούν τις εντυπώσεις του.

— Και πως τα πέρασες, Μάριε, στο ταξί-
δι σου;

— Περιφημία.

— Είδες τον βασιλέα;

— Άν τον είδα! Παίξαμε μαζί γκόλφ ένα
άπόγευμα!

— Και τον Μουσολίνι;

— Πώς! Φάγαμε μαζί ένα μεσημέρι στο
Παλάτσο Βενέτσια!

— Και τον Πάπα;

— Αυτόν δέν τον είδα.

— Γιατί;

— Την μέρα πού μās είχε δώσει ραντεβού
έγώ έφυγα από τη Ρώμη. Καί φυσικά δέν
μπορούσα να άναβάλω το ταξίδι μου!

Η μαύρη Θέμις έχει κέφια...

Μιά δίκη μέσα στη ζούγκλα

Σήμερα θα μās άπασχολήση μι ά δίκη
Μαύρων. Μās στέλνει τα πρακτικά
της κατ' ευθείαν από την άφρικανι-
κή ζούγκλα, μι άναγνώστρια της
«Εβδομάδος», και είναι νοστιμότατα.

«Βρισκόμουν γράφει, πάνω στο δρόμο πού
όδηγει από την Μπραζαβίλ προς τα παρθένα
δάση του Ισημερινού. Κατά τις πέντε το άι
πόγευμα πλησίαζα σ' ένα μεγάλο χωριό. Έ-
τάχυνα το δήμα μου και σε λίγο βρισκόμουν
κοντά στο πρώτο σπίτι του χωριού. Ξαφνι-
κά άκουσα δυνατές φωνές να θγαίνουν μέσα
από το «σπίτι» δηλ. την καλύβα, αυτή. Άλ-
λά το μόνο πού ξεχώρισα μέσα από το φοβε-
ρό βουητό ήταν οι λέξεις: «ν'κο ύλο ν
μόσι, κάμα μόσι» πού σημαίνουν «ένα γου-
ρουνι, ένα έκατοστάριο» έδώ λέω θάνατι κα-
νένα δημοπρατήριο γουρουνιών γιατί κι' ή
καλύβα μου φαίνονταν πιό μεγάλη μπροστά σ'
όλες τις άλλες. Πλησίασα στο παράθυρο κι'
είδα καμιά έκατοστή μαύρους στριμωγμέ-
νους, κανένα όμως γουρουνι. Έστριψα τη
γωνία της καλύβας και βρήκα τη πόρτα. Κα-
τάντικρύ μου βλέπω σκαρφαλωμένο σε μι ά
έδρα (ο Θεός να την κάνει έδρα) τον άρχη-
γό της φυλής. Γύρω του βρισκόταν οι σύμ-
βουλοί του. Μόλις με είδανε, μου είπαν
ευγενικά:

— Σε χαιρετούμε άσπρη, πέρασε μέσα.

Προχώρησα λίγο και έστάθηκα, και άρχί-
ζει τότε μι συζήτηση τρικομβερτη. Έρω-
τώ τον πρώτο πούταν κοντά μου.

— Τί κάνετε έδώ μέσα;

— Είναι δικαστήριο μου άπαντά, κι' έχουν
απ' το μεσημέρι άρχίσει μι ά δίκη κι' άκόμα
να τελειώση βλέπετε δέν υπάρχουν μάρτυ-
ρες και δέν μπορούν να τους καταδικάσουν.
Έσδ είσαι άσπρη και δέν ξέρεις δέβαια πως
οι δικαστάι μās πρέπει να θγάλουν άπόφα-
ση δίκαιη.

Ζαλιμμένη άπ' την έξεση κι' άπ' την άπο-
πνικτική μυρωδιά των Μαύρων κάθησα έν
τούτοις ν' άκούσω μι άπόφαση δικαιολο-
γημένη.

— Πούδν δικάζουνε; ρωτώ τον ίδιο Μαύρο.

— Αυτόν πού βλέπεις εκεί στην πρώτη
σειρά κι' αυτή τη γυναίκα πούνα διπλα
του.

— Και τί κάνανε;

— Είναι μι μεγάλη ιστορία κι' είναι ο
άνδρας αυτής της γυναίκας πού την κουβά-
λησε έδώ μέσα και την κατηγορεί μ' αυτόν
τον άλλο.

Σωπαίνουμε όμως και οι δυο γιατί κουνιέ-
ται ο πρόεδρος:

Πρόεδρος (ο άρχηγός της φυλής).—

Γκουάλα, άφού δέν είδες τη γυναίκα σου
νάνα μαζί του, πως λές ότι το ξέρεις πο-
λύ καλά;

Γκουάλα.— Δέν τους είδα με τα μάτια
μου, αλλά έβλεω καλά τι λέω.

Πρόεδρος.— Μήπως κανέναν άλλος
σου τάβαλε στο μυαλό σου;

Γκουάλα.— Όχι, έγώ μόνος μου το
ξέρω. Σήμερα το πρωί μόλις θγήκε ο ήλιος
κι' έβγαίνα στην πόρτα του σπιτιού μου έ-
ξεστάθηκα και πήρα τη καρέκλα μου να έ-
πλώσω στο πίσω μέρος του σπιτιού πούχε
σιδιά. Η γυναίκα μου ξυπνά πάντα από τη
νύχτα και πάει δίπλα στο σπίτι πούνα τι
μαγαζί της για να ζυώση τα μανιάν (τα
ψωμά τους) πού πρέπει ναάιν έτοιμα το

πρωί για να τα πουλήση. Έκεί λοιπόν ξα-
πλωμένος, άκουσα τη γυναίκα μου να κου-
βεντιάη με κάποιον, αλλά δέν έβαλα το κα-
πό στο νού μου γιατί όλοι πού πάνε για ν'
άγοράσουν ψωμι κουβεντιάζουν δέβαια μαζί
της. Σε λίγο βλέπω τον Μαλόγκα (τον κατη-
γορούμενο) να περνά μ' ένα ψωμί και του
λέω: «Σήμερα ή γυναίκα μου έκανε πολύ
πρωί χαρτζιλίκι», κι' εκείνος μου λέει:
«Όχι, σήμερα δέν έχω πενήντα λεπτά για
να το πληρώσω, αλλά θά της τα φέρω στο
γυρισμό μου». Έφυγε διασπικα κι' έπηρε
το δρόμο της Μπραζαβίλ. Έγώ σκέφθηκα,
σκέφθηκα και ξαφνικά πετάγομαι πάνω τρέ-
χω ξοπίσω του και τον άρπάζω. Του λέω
«Πάμε πίσω στον άρχηγό μās, έσδ με τη

— Έγώ ψέμματα; Δέν τον βλέπετε;

γυναίκα μου τάφτιασε σήμερα». Και νάτον
τον έφερα: ένα γουρουνι, ένα έκατοστά-
ριο.

Οι Μαύροι πού ήταν τριγύρω άπ' τον ά-
δικημένο σύζυγο και πού θάταν δέβαια συγ-
γενείς και φίλοι του επανалаιδόναον άγριε-
μένοι «ένα γουρουνι, ένα έκατοστάριο».

Πρόεδρος.— Καλά όλ' αυτά, δέν μās
είπες όμως πως το κατάλαβες πως πήγε μα-
ζί της;

Γκουάλα.— Η γυναίκα μου σε κανέ-
να δέν δίνει ψωμι βερσεσέ γιατί φοβάται
πως δέν θά της το πληρώσουν, και να δώ-
ση σ' αυτόν σήμερα; Κάτι θά έγινε.

Πρόεδρος.— Είν' αλήθεια, Μάγια,

πως δέν δίνεις βερσεσέ ψωμί;

Μάγια.— Αλήθεια είναι.

Πρόεδρος.— Γιατί, λοιπόν, έδωσες
σήμερα σ' αυτόν;

Μάγια.— Ήλθε και μούπε πως ξενι-
νά για την Μπραζιβίλ και πως θά περπατά δέ-
κα μέρες για να φθάση εκεί. Με παρακάλε-
σε λοιπόν να του δώσω ένα ψωμί για να
τρέψη στο δρόμο και θά μου το πληρώση στο
γυρισμό του. Μούπε να μη φοβάμαι γιατί
θα του δώση ο άδελφός του δέκα φράγκα
πού του τα χρωστά από τον περασμένο μή-
να. Έγώ δέν πίστεψα γιατί πάντα παίρνει
ψωμί από μένα και τούδωσα.

Γκουάλα (με ξεφωνητά).— Ψέματα
λέει, αυτή χωρίς λεπτά δέν δίνει δούκα!
Στόν Μαλόγκα έκαμε σήμερα χατήρι κι' οι
δυο τους μόνον ξέρουν καλά το λόγο και
τόρα πολεμά να τον γλυτώση. Ένα γουρου-
νι ένα έκατοστάριο!

Πρόεδρος (κιντάζει τον κατηγορού-
μενο άπ' το κεφάλι ως τα πόδια).— Σάν να
μου φαίνεται, Μαλόγκα πως αυτός πού φω-
νάει έχει δίκη.

Γυρίζουν τώρα και οι σύμβουλοι και βλέ-
πουν τον κατσοφιασμένο Μαλόγκα κι' άρ-
χίζουν να συζητούν με σοβαρότητα μεταξύ
τους και με τον πρόεδρο.

Έγώ προχώρησα σιγά-σιγά και φθάνον-
τας κοντά στον φρενιασμένο σύζυγο τον
ρωτώ.

— Πώς καταλαβαίνεις ότι πήγε ή γυναίκα
σου μαζί του άφού ούτε έσδ τους είδες, ούτε
κανέναν άλλος;

— Έγώ, άσπρη, το ξέρω καλά, δέν τον
βλέπεις; Δέν τον βλέπεις;

— Τώρα τί γυρεύεις; Να τη χωρίσης;

— Να τη χωρίσω; Άμ' έγώ έδωσα στον
πατέρα της τέσσερα έκατοστάρια για να
την πάρω!

— Γιατί λοιπόν τότε την έφερες στο δυ-
καστήριο;

— Έφερ' αυτόν τον μασκαρά για να μου
δώση το πρόστιμο.

— Και πού είναι το πρόστιμο;

— Ένα γουρουνι, ένα έκατοστάριο.

Σάν ν' άρχίζω να καταλαβαίνω. Οι δικασ-
τάι εξακολουθούν τη σοβαρά συζήτησή τους
κι' έγώ πλησιάζω την ώρα ή «Ελένη».

— Μου φαίνεται πως τα κατάφερες σήμε-
ρα το πρωί της ψιθυρίζω.

— Έγώ άσπρη μου; να σου κάνω όρκο;

— Κάνε μου.

Γονατίζει μπροστά μου και πάνει με το
δάκτυλό της χούμα το δάζει στο λαιμό της
και λέει με τρεμουλιαστή φωνή «Θεός».

Την πίστεψα και τη λυπήθηκα κι' άρχισα
ν' άναυαγίζω με τον προκομμένο της πού την
κουβάλησε στο δικαστήριο. Η διαδικασία ό-
μως επανάληφάνετα.

Πρόεδρος.— Όταν τούδινες το ψωμί
και το κουβεντιάζες ήτανε μέσα στο μαγα-
ζί σου;

Μάγια.— Έγώ ήμουνα πίσω από τον
πάγκο πούχω πάνω τα ψωμά μου, αυτός
μπήκε στην πόρτα και στάθηκε μπροστά στον
πάγκο και τούδωσα το ψωμί. Όσο κουβεν-
τιάξαμε μās έχωριζε ο πάγκος. Ούτε αυτός
πήδησε τον πάγκο να μπη μέσα, ούτε έγώ
πήδησα τον πάγκο να βγω έξω. Ο άνδρας
μου ήταν από πίσω από το σπίτι και μόλις
τούδωσα το ψωμί τον είδε πούφευγε, αλλά
τόρα δόηκε πολλά ψέματα να πη.

Γκουάλα.— Έγώ ψέματα; Δέν τον
βλέπετε;

Ο πρόεδρος κούνησε το κεφάλι του. Έ-
βλεπα πως τα λόγια του Γκουάλα έβαζαν
σε μεγάλη σκέψη το δικαστήριο, άν και δέν
έλεγε κάτι πού να σε κάνει να πιστέψης.

Πηγαίνα κοντά στον πρόεδρο και τον
ρωτώ.

— Μά τί βλέπετε σ' αυτόν τον άνθρωπο
και πιστεύετε πως πήγε μαζί της;

Πρόεδρος.— Δέν το καλοπιστεύω,
αλλά νά! δέν βλέπεις;

Άφού τον έβλεπα τί μπορούσα να πώ;

Είπα: τὸν «βλέπω».
 «Όλοι οἱ δικασταὶ καὶ τὸ ἀκροατήριον φώ-
 ναξαν τότε μὲ μιὰ φωνή.
 —Νάτο λοιπόν!

Εναρωτώ τὸν πρόεδρο:
 —Τί σὰς κάνει νὰ πιστεύετε πὼς πήγε
 πράγματι μαζί της;

Πάλι ὁ πρόεδρος μ' ὅλους τοὺς συμβού-
 λους καὶ τ' ἀκροατήριον:

—Δὲν τὸν βλέπετε; Δὲν τὸν βλέπετε;

—«Εἰ! Τὸν βλέπω!»

—Νάτο, λοιπόν!

«Ἀν δὲν τρελλαθῶ, εἶπα, σήμερα δὲν ἔ-
 χω φέδιο νὰ τὸ πάθω σ' ὅλη μου τὴ ζωή».

Γιὰ τρίτη φορά ρωτῶ τὸν πρόεδρο:

—Ἐγὼ τὸν βλέπω, ἀλλὰ δὲν πιστεύω πὼς
 πήγε μαζί της. Ἐσὺ τί βλέπεις καὶ σὲ κά-
 νει νὰ τὸ πιστεύεις;

Ὁ πρόεδρος φώναξε τὸν κατηγορούμενο
 κοντά του, πιάνει τὴ φανέλλα του καὶ μοῦ
 λέει... «βλέπεις;» πιάνει τὸ παντελόνι του
 (κοντὸ ὡς τὰ γόνατα) «βλέπεις;» τὶς καλ-
 τσοδέτες του; «βλέπεις;» Τὰ παπούτσια του
 «βλέπεις;» Τέλος μοῦ λέει, κῦτάδε κι' ἐδῶ
 καὶ μοῦ δείχνει τὰ γυαλιὰ του.

Φοροῦσε καὶ γυαλιὰ ὁ γαμπρός;

Στάθηναι κι' ἐγὼ γιὰ πρώτη φορά καὶ τὸν
 εἶδα, ἂν καὶ τόσον ὥρα δὲν μπορῶ νὰ πῶ
 πὼς δὲν τὸν εἶδα. Στ' ἀλήθεια μοῦτανε
 στὴν τρίχα, μπροστὰ στοὺς ἄλλους δέβαια
 ποὺ φοροῦσαν ἓνα πανί ἢ καλλίτερα ἓνα
 κομμάτι πανί.

Πῶς κοντά του καὶ τοῦ λέω σιγά;

—Σὰν νῆχουν δίκην ποὺ φωνάζουν. Κόκ-
 κινη φανέλλα! καινούργιο παντελόνι! Καλ-
 τσοδέτες! Παπούτσια! Μόνον τὶς κάλτσες
 σου ἔχασες νὰ βάλῃς.

—Δὲν τῆς ἔχασα, ἀλλὰ δὲν ἔχω κάλ-
 τσες, ἔχω μόνον καλτσοδέτες, μοῦ λέει.

—Δὲν μοῦπτες, ὅμως, χωρὶς γυαλιὰ δὲν
 βλέπετε;

—Πῶς; Βλέπω καλά, ἀλλὰ χωρὶς γυαλιὰ
 καινούργια ρούχα πάνε;
 —Βέβαια δὲν πάνε!

Τί μποροῦσα νὰ πῶ; Σεῖς τί θὰ λέγατε
 σὰν σὰς ρωτοῦσαν «Σμῖνεν χωρὶς κολλάρο
 πάει;».

—Ἐκίνησα πρόθεσε, σήμερα τὸ πρωὶ γιὰ
 νὰ προφάσω τὸ πανηγύρι. Ἀφοῦ θὰ μὲ
 βλέπῃ τόσος κόσμος κι' ὁ διοικητὴς δὲν πρέ-
 σσει νὰ βλέπουν καὶ τὰ καλά μου ρούχα;

—Βέβαια πρέπει νὰ βλέπουν καὶ σένα καὶ
 τὰ καλά σου!

Βλέποντας ὁ χαμπόνηρος σύζυγος τὶς ἐλ-
 πίδες του νὰ σβύνουν ἀρχίζει σκληρὸ ἀγῶ-
 να προσπαθώντας νὰ γείρῃ τὴ μπαλάντσα
 πρὸς τὸ μέρος του.

Ἐφθασε στιγμή ποὺ νόμισα πὼς τὰ κα-
 τάφερε μ' ἄρχιζε νὰ μ' ἀνεβαίνει τὸ αἷμα
 στὸ κεφάλι. Στὴν ἀρχὴ συγκρατήθηκα, μὰ ὁ
 τρόμος μήπως τὸν καταδικάσουν μ' ἐπανα-
 στάτησε καὶ παίρνω φέρε!

Ἀρχίζω ἀπ' τὸ κύριε πρόεδρε, κύριοι
 σύμβουλοι, φθάνω στὸν καιροῦ ὁδοιπόρο
 ποὺ μὲ τὰ καλά του καὶ μ' ἓνα φοιτὴ βερεσὲ
 στὴ μασχάλη ξεκίνησε γιὰ τὸ πανηγύρι.

Τοὺς περιγράφω μὲ συγκίνηση τὴν προ-
 νομμένη γυναικοῦλα ποὺ ξενοκτᾷ στὸ ζύμω-
 μα καὶ τελειώνει στὸν καιροῦ τὸν ἄν-
 δρα τῆς ποὺ ξαπλωμένος στὴν τεμπλοκαρέ-
 κλα του, σὰν τὸν κροκόδειλο στὴν ἄμμο, ὁ-
 νευρείνεται ἐκαστοτάκι καὶ γουρουνόπουλο
 ψητό.

Ὁ πρόεδρος κι' οἱ σύμβουλοι χωρὶς νᾶν

ΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΠΗΡΕ ΤΕΛΟΣ!

Ἐμμετρος διάλογος τοῦ κ.
 Γεώργου Σ. Οἰκονομίδη —

Φθινόπωρο στὴν ἐσοχὴ
 μόλις σταμάτησε ἡ βροχὴ
 καὶ σουρουπώνει....
 Ἀδίκριτα ὁ συντάχτης ξετρύνωνται
 κάτω ἀπ' τὶς φυλλωσιές ποὺ μόλις στά-
 ζουνε

δυὸ ἐρωτευμένους καθισμένους χάγια
 τὸ πρόσωπό τους δείχνει στενοχώρια
 θέλουν νὰ ποῦνε κάτι μὰ.... διατάζουν.
 Ἐκείνη: «Ἐνα ξανθὸ κουκλί.
 Τὸ πὶδ ἀπειθάρχητο μπουκλὶ
 πέφτει ἀπ'αὐτὰ στὸ μέτωπό της
 ἐκείνος: σύγχρονος ἱππότης
 στέκει σὲ ἀπόσταση.... βολῆς
 καὶ μὲ προκλητικώτατο ὕφος
 —ἀντί γιὰ εἶφορ—
 θαρρεῖς ἐκδίκηση γυρεύει μὴς προ-
 [βολῆς....

Ἐκείνη: Ρίχνει μιὰ ματιὰ
 στὸ «μπρασελὲς» ποὺ ἔχει στάθει
 Μιὰ τελευταία σταλαγματιὰ
 πέφτει κρυφὰ στὴν τραχηλιά της
 μὰ τὴν ρουφᾶνε τὰ μαλλιά της
 προτοπὶ νὰ ξεσταθῇ...
 Ἀνατριχίλαζει ἀπ' τὴ σταγόνα
 καὶ μὲ τὰ μάτια της κλειστὰ
 τοῦ λέει σχεδὸν ψιθυριστὰ:
 «Θὰ ἐγκαταλείψω τὸν ἀγῶνα;
 Κάθε μου ἀνθρώπινη προσπάθεια
 γιὰ νὰ σὲ πείσω πᾶει χαμένη,
 βρεθῇκαν κάποιοι... συχαμένοι
 κι' ἀπὸ ἀντιπάθεια

νὰ συζητήσουν μεταξύ τους κηρύσσον ἀθῶ-
 ους τοὺς κατηγορουμένους.

Τ' ἀκροατήριον μὲ χαρὲς κι' ἀλαλαγμοὺς
 ἄρχισε νὰ θοαίνει ἔξω.

Ὁ πρόεδρος ἔρχεται κοντά μου καὶ μὲ κα-
 μάρι μοῦ λέει.

—Κατάλαβε τίποτε;

—Κατάλαβα! Τί θέλεις νὰ πῇ;

—Θέλω νὰ πῶ πὼς εἶχα ἐγὼ μέσα στὸ
 μυαλό μου, εἶχες κι' ἐσὺ μέσα στὸ δικό σου.

—Ἀρχηγέ μου, αὐτὸ τὸ κατάλαβα καλά,
 νὰ σοῦ πῶ ὅμως τὴν ἀλήθεια; Τὸ πρόστιμο
 αὐτὸ δὲ μ' ἀρέσει, καλὰ θὰ κάνῃς νὰ μὴ τὸ
 ξαναβάλῃς.

Ἐσοφρῶσε τὰ μούτρα του καὶ κατάπλη-
 κτος μ' ἔρωτά:

—Ἐγὼ ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς νὰ χαλάσω
 τοὺς νόμους μας;

—Δὲν μ' ἐκατάλαβε. «Ἦθελα νὰ πῶ πὼς
 ὅταν βάζῃς τὸ πρόστιμο αὐτὸ νὰ προσέχεις
 γιὰτὶ ὑπάρχουν καὶ κατεργάρηδες.

—Ἐγὼ καταλαβαίνω καλὰ τοὺς κατεργά-
 ρηδες, ἂν δὲν ὑπάρχουν μάρτυρες δὲν βάζω
 εὐκολὰ τὸ πρόστιμο. Ἔχεις ὅμως πὼς ὑπάρ-
 χουν καὶ κακοὶ ἄνθρωποι ποὺ πάνε καὶ βρι-
 σκουν τὶς γυναῖκες τῶν ἄλλων; Γιὰ νὰ πᾶ-
 ρῃ ἓνας μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ δώσῃ στὸν
 πατέρα της τρία ἐκατοστάκια καὶ τέσσερα
 καὶ πέντε πολλὰς φορές, εἶναι λοιπὸν δίκαιο
 νὰ πηγαίῃ ἄλλος νὰ τὴ βροῖσῃ; Ἀς πᾶν νὰ
 βροῖ μιὰ ἀνύπαντρη! Δὲν μιλῶ καλὰ;
 Ἄν μιλῶσε καλὰ, λέει!...

ΑΦΡΙΚΑΝΙΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Μιά ἀφελὴς καὶ ἀπλὴ καρδιά

Αἰσθηματικὸ διήγημα τοῦ ΜΟΡΙΣ ΙΛΑΙΡ

Χωρὶς νὰ εἶναι, ὡστόσο, ἡ δεσπο-
 νὶς Κορίννα Μπάρτ ἔδινε τὴν ἐν-
 τύπωση μιᾶς μοντέρνας γυναῖκας.
 Ἐργαζόταν σκληρὰ καὶ ἀκούρα-
 στα σ' ἓνα κατάστημα νεωτερισμῶν ὡς
 ὑποδιευθύντρια καὶ γιὰ ν' ἀποκτήσῃ αὐ-
 τὴ τὴ θέση τῆς χρειάστηκαν ἑπτὰ χρό-
 νια.

Ἦταν εὐχαριστημένη καὶ νόμιζε πὼς
 τίποτα δὲν τῆς ἔλειπε ἀπὸ τὴ ζωὴ. Χω-
 ρὶς γονεῖς στὸν κόσμο ἔμενε σὲ μιὰ πολ-
 λυκατοικία καὶ οἱ μόνες μικροστενοχώ-
 ριες τῆς προερχόνταν ἀπὸ τὶς καθυστε-
 ρήσεις τῆς μοδίστρας τῆς καὶ τὴν ἀφηρη-
 μάδα τῆς οἰκονομοῦ τῆς. Ποτὲ δὲν ἐκ-
 δήλωνε τὰ νύερα τῆς παρὰ μόνον ὅταν
 ὁ ἀνεμὸς ἦταν ἀντίθετος καὶ τὴν ἐμπό-
 διζε νὰ βαδίσῃ, ὅταν ἔβρεχε καὶ ὅταν
 τὴν πείραζε κανένας σαχνὸς στὸ δρόμο.
 Τὶς τρεῖς αὐτὲς ἀναποδιές δὲν μπορούσε
 νὰ τὶς χωνέψῃ.

Ἡ μεγαλύτερὴ τῆς χαρὰ ἦταν νὰ κυτ-
 τᾷ στὸν καθρέφτη. Καθημένη σὲ μιὰ
 πολυθρόνα, ἀντικρὺ στὸν καθρέφτη, διά-
 βαζε ρομάντζα καὶ σήκωνε τὸ βλέμμα
 τῆς κάθε φορά ποὺ τὸ κείμενο τῆς ἔρρι-
 χνε σ' ὄνειροπολήσεις, γιὰ νὰ κυττάξῃ
 στὸν καθρέφτη. Ὁ αὐτοθαυμασμός αὐτὸς
 δὲν ἦταν καμμιὰ καινοδοξία. Ἦταν ἀν-
 τικειμενικὸς τύπος ἡ Κορίννα καὶ ἀνα-
 γνώριζε τὰ θέλητρά τῶν ἄλλων γυναι-
 κῶν.

Ἡ αἰσθηματικότης τῆς ποτὲ δὲν ἐκ-
 δηλωνόταν μὲ λόγια καὶ τὸ βλέμμα τῆς
 τὸ διέκρινε πάντα μιὰ τρυφερότης.

Ἡ μὴν τῆς φίλῃ ἦταν ἡ Ζίνα ἡ ὁ-
 πότε ἐργαζόταν ὡς μαθητευομένη σ' ἓνα
 ἀτελιὲ ζωγραφικῆς, κι' ἡ ὁποία ποτὲ
 δὲν μιλοῦσε στὴν Κορίννα γιὰ τὶς ὑπο-
 θέσεις τῆς καρδιάς τῆς. Πολλοὶ ἔλεγαν
 πὼς ἡ Ζίνα εἶχε κάποιον αἰσθηματικὸ
 δεσμό κανεῖς, ὅμως, δὲν τὸ βεβαίωνε
 αὐτό.

□ □

Ἡ Κορίννα εἶχε πολλές προτάσεις
 γάμου ποὺ τὶς ἀπέρριψε ὅλες χωρὶς νὰ
 ἐξετάσῃ ἂν ἦταν συμφέροντες ἢ ὄχι. Ἡ
 σκέψις ὅτι μποροῦσε ἓνας ξένος νάρθῃ
 καὶ νὰ τῆς ἀλλάξῃ ὅτι ἀποτελοῦσε τὴν
 γοητευτικὴ μονοτονία τῆς ζωῆς τῆς, τῆς
 ἦταν ἀνυπόφορη. Ἐξ ἄλλου εἶχε μερι-
 κὰ ἀστεία βίτσια ποὺ θὰ ξένιζαν ὅποι-
 ονδήποτε μάρτυρα. Π. χ. τῆς ἄρεσε νὰ
 κοιμᾷται μὲ τὰ πόδια κρεμασμένα ἀπὸ
 τὸ κρεβάτι. Κάθε βράδυ ξαγρυπνοῦσε
 ὡς τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα τραγα-
 νίζοντας καραμέλες καὶ ἄλλα γλυκά.
 Κοιμόταν γυμνὴ. Τὸ κυριώτερο, ὅμως,
 ἦταν γι' αὐτὴν ἡ λατρεία τῆς μονα-
 ξιάς.

Μολοντὶ ἡ ζωὴ τῆς δὲν πλαισιωνόταν
 ἀπὸ τὸ αἶσθημα, καὶ ἀπέκρουε κάθε
 σκέψη γιὰ γάμο, ὡστόσο, δὲν ἀγνοοῦσε
 τὸν φυσικὸ ἔρωτα. Θεωρητικῶς, φαντα-
 ζόταν πολὺ καλὰ τί πράγμα ἔπρεπε νὰ
 εἶναι ὁ ἔρωτας. Στὴν πραγματικότητά,
 ὅμως, ἔμαθε τὰ μυστικὰ τῆς ἀγάπης ἀ-
 πὸ τότε ποὺ συνάντησε τὸν Μάρκ.

Τὸν εἶχε γνωρίσει στὸ μεγάλο πάρ-
 κο τοῦ Λουξεμβούργου καὶ τὸ ρομαντι-
 κὸ περιβάλλον μαζί μὲ τὴν σύμπτωση
 τῆς γνωριμίας ἐκεῖ τοὺς ὡδήγησε σὲ
 μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια.

Οἱ σχέσεις τους θὰ μπορούσαν νὰ

διαρκέσουν περισσότερο ἂν δὲν κατοῖ-
 κοῦσαν μακριὰ ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.
 Ἡ Κορίννα γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ γκαρ-
 σονιέρα τῆς ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μάρκ ἔ-
 πρεπε νὰ πάρῃ τὸ μετρώ. Κι' ἔτσι ὁ πε-
 ρισσότερος καιρὸς περνοῦσε στὸ ταξίδι,
 ποὺ γινόταν κάθε μέρα πρὸ ἀνιάρῳ ἀλλὰ
 κι' ἐνοχλητικὸ μὲ τὶς συχνὲς βροχὲς ποὺ
 ἀπεχθανόταν ἡ Κορίννα.

Μιὰ μέρα τοῦ τηλεφώνησε πὼς δὲν
 θὰ ἐξαναπήγαινε σπίτι του.

Γιὰ πρώτη φορά ὁ ἐραστής τῆς ἔδει-
 ξε τὴν συγκίνησή του. Τῆς ζήτησε μιὰ
 ἐξήγηση ἀλλὰ ἡ Κορίννα ἀπέφυγε ν'
 ἀποδώσῃ στὴν διακοπὴ τῶν σχέσεων τὴν
 πραγματικὴν ἀφορμὴ ποὺ γιὰ τὸν καθέ-
 ναν θὰ ἦταν ἀστεία καὶ κρέμασε τὸ ἀ-
 κουστικὸ χωρὶς ἄλλες ἐξηγήσεις.

Ὁ χωρισμός αὐτὸς δὲν τάρραζε διό-
 λου τὴν ψυχικὴ γαλήνη τῆς Κορίννας.
 Καὶ τὸ μόνον ποῦφερνε στὸ νοῦ τῆς ἦταν
 μερικὰ τοῦ λόγια ποὺ τῆς τὰ ἐξανε-
 λάμβανε συχνά.

Γιὰ τὸν ἐφήμερο αὐτὸν ἔρωτά τῆς ἡ
 Κορίννα εἶπε μερικὰ πράγματα στὴ φί-
 λη τῆς Ζίνα χωρὶς, ὅμως, καὶ ν' ἀναφέ-
 ρῃ καὶ τ' ὄνομα τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

— Θὰ μὲ πιστέψῃς, Ζίνα; τῆς εἶπε
 συμπερασματικὰ, ὅτι μὲ στενοχωρῇ εἶ-
 ναι ποὺ δὲν θὰ ξαναδῶ τὸ χαριτωμένο
 τοῦ σπιτάκι. Τὸν Ρωμαιο ποὺ μὲ ἀγα-
 ποῦσε τόσο πολὺ....

Ἡ Ζίνα ποὺ δὲν ἔνοιωθε οὔτε ἀκο-
 λουθοῦσε τὰ μυστηριώδη γι' αὐτὴν νή-

πέφτη πάνω στὸ ντιβάνι καὶ νὰ δαγκώ-
 νη τὰ μαξιλάρια. Κατόπιν νὰ κλαῖ νευ-
 ρικά.

— Τί ἔχεις, ἐπὶ τέλους, Ζίνα; τὴ ρώ-
 τησε.

— Τί ἔχω; Νὰ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο εἶ-
 ναι πέντε χρόνια ποὺ τὸν ἀγαπῶ. Τὸν
 ἀγαπῶ πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὴ ζωὴ μου καὶ
 θὰ σκοτωθῶ πρώτη ἐγὼ καὶ κατόπιν θὰ
 σκοτώσω καὶ κείνον.

Μὲ τὴν ψύχραιμη λογικὴ ποὺ τὴν διέ-
 κρινε πάντα τὴν Κορίννα σκέφθηκε ὅτι
 ὁ θυμὸς τῆς Ζίνας ἦταν μιὰ τρέλλα. Τὸ
 πάθος τῆς ἔφευγε στὰ χεῖλη λόγια ἀκα-
 τανόητα. «Πρῶτα θὰ σκοτωνόταν κι' ὁ
 στερεὰ θὰ τὸν σκότωνε!

— Μὴν κάμεις ἔτσι Ζίνα, τὴν ἱκέτευ-
 σε. Ἡ γνωριμία μας ἦταν τυχαία.

Ἡ Ζίνα τὴν κύτταξε ἴδια σὰν τίγρις.
 — Τυχαία;... Καὶ ὅμως ἡ σύμπτωση
 αὐτὴ γιὰ μένα εἶναι ἡ μεγαλύτερη δυσ-
 τυχία τῆς ζωῆς μου. Μοῦ ἀφαιρέσατε
 τὸ πολυτιμότερο πράγμα τῆς ζωῆς μου...

— Μὰ δὲν τῶξερα, Ζίνα, τῆς ἐξήγησε.

Ἡ Κορίννα πάντα ἀπέφευγε τὴν φι-
 λία τῶν γυναικῶν γνωρίζοντας ὅτι οἱ
 περισσότερες ἀποδίδουν σὲ τρίτους τὰ
 λάθη τους. Πρὸ τρομερὸ πρᾶγμα ἀπὸ
 μιὰ γυναῖκα ἐγκαταλελειμένη, δὲν ὁ-
 πάσχει. Οἱ μεγάλες ψυχὲς εἶναι σπάνιες
 στὸ ὥροιο φύλο.

— Ποιὰ ἐποχὴ συνάντησες τὸν Μάρκ;

τὸν ἔχε γνωρίσει σὲ
 μεγάλο πάρκο τοῦ Λου-
 ξεμβούργου.

ματα τῆς σκέψεώς της, τὴν ρώτησε:

— Πῶς τὸν ἔλεγαν;

— Μάρκ Ρεβέ.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ προκάλεσε μιὰν ἀ-
 προσδόκητη θύελλα, ποὺ ἀφῆσε τὴν Κο-
 ρίννα κατάπληκτη. Εἶπε τὴ φίλῃ τῆς νὰ

την ρώτησε ή Ζίνα διακόποντας τις σκέψεις της.

— Η Κορίνα δεν απάντησε.

— Πές μου, πές μου! συνέχισε ή Ζίνα με αγωνία. Έκείνος σέ άφησε;

— Σου όρκίζομαι ότι έγώ απέφασα να μην τον ξαναβιδώ. Τόν πρωτοσυνάντησα τόν 'Ιούλιο.

— Τώρα θυμάμαι, έκαμε ή Ζίνα. Τήν έποχή εκείνη ήταν πού μου μιλούσε για την ανωτερότητα της φιλικιά από τόν έρωτα. Προετοίμαζε τόν χωρισμό μας γιατί είχε γνωρίσει έσένα.

— Η Κορίνα ένοιωθε πραγματικό οίκτο για την φίλη της πού υπέφερε.

— Άκουσέ με, Ζίνα. Δεν ήξερα ότι ό Μάρκ Ρεβέ ήταν ό άνθρωπος πού άγαπούσε. Άνεξαρτήτως, όμως, άπ' αυτό σέ βεβαιώ ότι δεν τόν άγαπώ.

— Πώς! Δεν τόν άγαπάς;

— Η Κορίνα δεν άπαντούσε πράγμα πούκανε τη Ζίνα νά ξεστομίσει προσβλητικά λόγια εις βάρος της.

— Λυπούμαι πολύ, Ζίνα, την παρατήρηση, άλλα παραφέρεσαι.

Καί βγήκε από τό δωμάτιο αφήνοντάς την μόνη.

□ □

Έκείνο τό βράδυ ή Κορίνα κοιμήθηκε άσχημα. Δεν έβαλε στό στόμα της ούτε μία καραμέλα. Τά λόγια της Ζίνας έμεναν χαραγμένα στην μνήμη της. «Μανέκν χωρίς καρδιά και μυαλό.» Καί όμως συμπονούσε τούς δυστυχείς και τούς φτωχούς. Όχι! Η Ζίνα δεν είχε κανένα δικαίωμα νά της μιλήσει έτσι γιατί δεν ήταν τέτοια. Μπορεί νά μην είναι όρμητική, νά μην έκδηλώνεται για τό παραμικρό, ωστόσο ή ψυχραιμία της και ή λογική της δεν ήταν ούτε άνασθησία, ούτε χαιρεκακία, όπως νόμιζε ή φίλη της. Τά δάκρυα δεν φανερώνουν πάντα τό αίσθημα του ανθρώπου. Όχι! Η Ζίνα δεν είχε κανένα δικαίωμα νά της μιλήσει έτσι, όταν ήταν άρρώστη την είχε περιποιηθή σαν τόν έαυτό της. Καί πολλές φορές της είχε δανείσει λεφτά χωρίς ποτέ νά της τά ζητήσει.

Οί σκέψεις αυτές της ήρέμησαν την συνείδηση.

□ □

Η άγρυπνία αυτή καθυστέρησε την άφιξή της στό κατάστημα πού εργαζόταν τό άλλο πρωί.

Μόλις μπήκε στό γραφείο του διευθυντού, κυρίου Μπώμαν, ό τελευταίος την υποδέχθηκε σοβαρώτατος. Στην άρχή ή Κορίνα νόμισε ότι θά ύφίστατο καμμία παρατήρηση, για την καθυστέρησή της.

— Δεσποίνε Κορίνα, της άνεκοίνωσε ό διευθυντής. Για την έπιχείρηση ήσαστε μία πολύτιμος συνεργάτης άλλα έπειδή τούς τελευταίους μήνες οί δουλειές βρίσκονται σέ άθλιο σημείο, θά υποχρεωθώ νά στερηθώ τις υπηρεσίες σας. Μην άποθαρρύνεσθε: Είσατε εργατική και άμέσως θά βρήτε άλλο δουλειά.

Η Κορίνα έμεινε άφωνη από την έκπληξη. Τά δυσάρεστα γεγονότα έρχονταν μαζεμένα.

— Από αύριο είσατε ελεύθερη... συνέχισε ό διευθυντής της. Θά σάς άπογράψω ένα τσέκ για τρεις μήνες άποζημίωση. Θά μου έπιτρέψετε, όμως, μία συμβουλή: Η καλύτερη καριέρα για μία φρόνιμη κι' έξυπνη γυναίκα σαν έσάς, είναι ό γάμος. Άν ήμουν ελεύθερος έσας θά προτιμούσα.

Έπειτα από μία ώρα βρισκόταν στό ιδιαίτερό της γραφείο και τακτοποιού-

σε τά μικροπράγματά της. Έξάφνα ή πόρτα άνοιξε και μπήκε με φόρα ό Σουηδός άντιπρόσωπος τών καταστημάτων Μπώμαν, Έρικ Χάσκιστ.

— Τώρα πού σάς απέλυσαν και δεν θάχετε καμμία προστασία έλπίζω νά με παντρευτείτε.

— Άφησε τις άνοησίες Έρικ.

Με τόν Έρικ, ή Κορίνα γνωριζόταν από ένα χρόνο και πάντα τις προτάσεις του γάμου πού της έκαμε τις εύρισκε κωμικές. Όστόσο δεχόταν την ολιγόστιγμη συντροφιά του γιατί ήταν εύθυμος τύπος και την διασκέδαζε.

— Είναι γεγονός Κορίνα, έπέμενε ό Έρικ: Οί Μπώμαν χρεώκόησαν. Όσο για μένα ήρθα στό Παρίσι, για κάτι παραγγελίες και για... σάς. Πιστέψατε με ότι αυτή τη συνάντηση την άνειροπολούσα κάθε στιγμή πού βρισκόμουν στη Σουηδία.

— Φαίνεται πώς στην πατρίδα σου Έρικ, τού άπάντησε ή Κορίνα μ' ένα θλιβερό μειδίαμα στό χέλι, ό έρωσ είναι πεισματάρης.

— Ναί... παραδέχθηκε ό Σουηδός. Στην πατρίδα μου οί άνδρες δεν άγατούν παρά μόνο μία γυναίκα στη ζωή τους.

Η Κορίνα σήκωσε ελαφρά τούς ώμους. Άπ' όλα τά τελευταία γεγονότα ή πρόταση του Έρικ την άνακούφιζε ή κάπως: Είχε χάσει τη δουλειά της, την φιλικιά της Ζίνας, και τό θάρρος της ζωής της. Για πρώτη φορά στη ζωή ένοιώθε τόν έαυτό της ένα αδύνατο πλάι. Ένα γλυκό, λόγο, νά την παρηγορήσει. Ένοιώθε την άνάγκη της τρυφερότητας ενός άλλου ανθρώπου.

Η Κορίνα σήκωσε τό κεφάλι. Τά μάτια της ήσαν δακρυβρεκτα.

— Άφήσατέ με φίλε μου, τού είπε. Θά μπορέσω νά σάς συναντήσω αύριο;

— Εύχαρίστως, της ύποσχέθηκε ό Έρικ με χαρά και προθυμία. Όρίστε ό αριθμός του τηλεφώνου μου.

□ □

Η Κορίνα έπέστρεψε σπίτι της με τά πόδια. Γευόταν τη θλίψη της και την εύρισκε ένδιαφέρουσα. Οί ποικίλοι θόρυβοι τών δρόμων δεν άπασχολούσαν τ' αυτιά της. Ήταν βυθισμένη σέ σκέψεις ακατάληπτες και άφηνόταν νά παρσάυρεται νοερά στό περπατώνό πού άρχιζε νά πιστεύη πώς κυβερνώ τούς ανθρώπους. Για μία στιγμή έφερε στό νού της τά λόγια πού ξεστόμισε ή Ζίνα:

— Χιλιάδες άνδρες στό Παρίσι, διαλογίστηκε, είναι πού ζητούν τόν έρωτα μιας γυναίκας και νά συναντήσω άκριβώς τόν άνθρωπο πού άγαπούσε ή Ζίνα... Τι φταίω, όμως, γι' αυτή τη σύμπτωση; Άς μη σκέπτομαι για όλα αυτά. Ήσαν ένα άσχημο όνειρο. Θεέ μου! Μήπως πρόκειται νά συνεχιστή με την πρόταση του Έρικ; Μήπως ή μοίρα μου έπιφυλάσσει μεγαλύτερες έκπληξεις;

Στό σπίτι την περίμενε ένα γράμμα.

Ήταν από τη Ζίνα.

«Άγαπημένη μου Κορίνα — της έγραφε. Πρέπει νά με συγχωρήσεις. Για νά μου άποδείξεις ότι δεν έσπασες νά με άγαπάς έλα νά με δής έσπασε όπως πάντα... Ζίνα».

Μόλις διάβασε αυτό τό σημείωμα της φίλης της, ή Κορίνα τό πέταξε στό τραπέζι άσυγκίνητη. Τώβρισκε τελείως περιττό.

Έίκαμε την τουαλέττα της μ' ένα άφηρημένο ύφος. Έβαλε στό χέλι της λι-

γο ρούζ και κυττάχτηκε στόν καθρεφτη ό όποιος την βεβαίωνε για μία άκόμη φορά ότι τίποτε δεν είχε χάσει άπ' την όμορφιά της.

Στό σαλόνι της Ζίνας ή Κορίνα συνάντησε και μερικά άλλα γνωστά της πρόσωπα. Ότι, όμως, τό περιεργό ήταν ή ύποδοχή πού θά της έκαμε ή Ζίνα. Την είδε νά σηκώνεται από τό γκρουπ τών έπισκεπτών της και νάρχεται γελαστή κοντά της.

— Κορίνα, ήρθες; της είπε με γλυκειά φωνή και της έσφιξε και τά δυο χέρια.

Οί δυο γυναίκες τραβήχτηκαν σέ μία γωνιά και κάθισαν ή μία κοντά στην άλλη σαν τις πιδ άγαπημένες φίλες.

— Πρέπει νά σου διηγηθώ ό,τι συνέβη στό άναμεταξύ αυτό, της είπε ή Ζίνα.

Η Κορίνα είχε ένα βεβιασμένο μειδίαμα στό χέλι της. Δεν ήθελε νά δείξη στην έρωτευμένη Ζίνα ότι άδιαφορούσε για ό,τι θά της έλεγε.

— Με τόν Μάρκ είχαμε μία δραματική συνάντηση συνέχισε ή άλλη. Μόλις πρόφερα τ' όνομά σου έχασε τό χρώμα του, Ξέρεις τί μου άπάντησε άμέσως;

— Όχι. Ψιθύρισε ή Κορίνα τελείως μηχανικά.

— Θέλω νά την συναντήσω αυτή την γυναίκα. Δώσε μου την σύστασή της... Αυτό μου έπτε.

— Υποθέτω ότι δεν έκαμες την άνοησία νά τού πής ποιά είμαι και πού μένω.

— Συγγνώμη Κορίνα. Άλλά είναι περιττή αυτή ή συμβουλή σου. Ξέρεις, ότι αν δεν σε συναντήση ξανά θά σε ξεχάση με τόν καιρό και έτσι έλπίζω ν' άνακτήσω την καρδιά του.

— Νά είσαι βεβαία, Ζίνα, ότι δεν θά με ξανα συναντήσει.

Η Ζίνα την έσφιξε στην άγκαλιά της με άνειπωτη χαρά.

Καί τό βράδυ εκείνο ή Κορίνα δεν μπόρεσε νά κλείση μάτι:

— Άν τόν άγαπούσα κι' έγώ αυτόν τόν Μάρκ, σκεφτόταν, τι θά έκαμα τότε; Για νά ίκανοποιήσω την φίλη μου θά θυσίαζα τόν έρωτά μου;

Στό έρώτημα αυτό δεν εύρισκε καμμιάν άπάντηση. Καί για νά βγί από την άμηχανία άρπαξε... την σακκούλα με τις καραμέλες.

□ □

Τήν άλλη μέρα ή Κορίνα τηλεφώνησε τού Έρικ. Πήγαν και γευμάτισαν στη Μονμάρτη, έβράζαν ή διαρκεία του γεύματος ό άρρωτημένος Έρικ μιλούσε αδιάκοπα για τό σχέδιό του νά πάρη την Κορίνα μαζί του στη Σουηδία. Θά έγκατέλειπε αυτό τό έπάγγελμα και με τά κεφάλαια πού διέθετε θά ζούσε μαζί της μία φυσική ζωή τό ιδιόκτητο δάσος του.

Αυτός ό νέος με την άπλη και άθάνα του καρδιά άρεσε στην Κορίνα. Η συντροφιά του τώρα ήταν άρκετη για νά την κάμη ν' αλλάξη ιδέες. Η ζωή για μία ελεύθερη γυναίκα παρουσίαζε πολλές δυσκολίες κι' αυτό τό αντίλαμβανόταν τώρα πού παρουσιαζόταν ό προστάτης της στό πρόσωπο τού Έρικ. Ναί: Άν ό Έρικ έπέμενε νά την παντρευτεί θά δεχόταν νά γ'νη γυναίκα του.

Ό νεαρός Σουηδός της έδειξε διάφορες φωτογραφίες: την μητέρα του—μία γρηούλα με σ'σπρα μαλλιά και τό βλέμμα γλυκό, πού καθόταν στό σκαλοπάτι ενός μικρού σπιτιού. Τά δυο μεγάλα σκυλιά του. Τούς δυο θελους του, τόν Όλφ και τόν 'Ιβάν, οί όποιοι ήσαν χήροι. Έμεναν στό ίδιο σπίτι. Ήταν

συνταξιούχοι κι' εργαζόνταν ως ξυλοκόποι στό δάσος.

Η Κορίνα βλέποντας αυτές τις φωτογραφίες φρικίασε από ήδονή και άγώνα συγχρόνως. Όστε όλα αυτά τά άγνωστα πρόσωπα θά την τριγύριζαν, έσως σέ όλη της τη ζωή! Θάπρεπε νά καταβάλη μεγάλες προσπάθειες για νά θυσίαση τις μικρές της ιδιοτροπίες: Τήν μοναξιά της, την ήσυχία και την άγρυπνία. Θάάλλαζε ζωή! Από τό άλλο μέρος θ' άπαλλαγόταν από τις σκοτούρες και τις εϋθύνες της ζωής.

Ό Έρικ, στό άναμεταξύ έξακολουθούσε νά μιλά χωρίς νά προσέχη αν τόν άκούγε ή Κορίνα.

— Ξέρεις, άγαπημένη μου Κορίνα. Έχω πολλά λεφτά ώστε νά σε κάμω εύτυχισμένη. Σου άρέσει ή Ιππασία;

— Όχι.

— Τι σου άρέσει;

— Νά είμαι μόνη μου και νά διαβάζω... Καί νά τρώγω καραμέλες και γλυκά πριν με πάρη ό ύπνος στό κρεβάτι.

Ό Έρικ άκτινοβολούσε από χαρά:

— Γλυκά είπες; Τά λατρεύω κι' έγώ.

Η μητέρα του ξέριε νά φτιάχνη σπάνια γλυκά. Ξέρεις πώς είναι θυμωμένη έπειδή είμαι έρωτευμένη με μία Παριζιάνα; Την άνησχευε, όμως. Θά ύποχωρήσει, όπως όλες οί μητέρες, άλλως τε... Υστερα έχει μεγάλη άδυναμία σέ μένα.

Η Κορίνα εισήγαγε τόν Έρικ στό μικρό της διαμέρισμα τού Σηκουάνα, για νά τού δείξη και εκείνη τις δικές της φωτογραφίες.

Όλες έδειχναν πρόσωπα οίκογενειακά της πού είχαν πεθάνει από χρόνια. Ήταν ή πρώτη φορά τά τελευταία αυτά χρόνια πού ή Κορίνα έπιανε αυτό τό θλιβερό άλμπουμ στό χέριά της για νά τό άνοίξη; και τούτο γιατί τό ένστικτο της ύπογόρευε ότι έπρεπε νά εύχαριστήσει τόν Έρικ άδιαφορώντας για τη δική της μελαγχολία πού θά της έφερναν οί άναμνήσεις. Ήταν άφελής κι' άπλοκή σαν ένα παιδί και χαιρόταν πού και ό Έρικ ήταν ό ίδιος τύπος.

Τήν ώρα πού ό Έρικ έκύτταζε την κάθε φωτογραφία ή Κορίνα κρατούσε τά μάτια κλειστά. Δεν της άρεσε νά σκέπτεται για πράγματα πού άχαν περάσει.

— Ποιά είναι αυτή ή κυρία με τό άστείο καπέλλο; ρώτησε ό Έρικ, όπως ήταν νοητισμένος κοντά στό πόδια της.

— Είναι ή θεία μου Άμέλια, τού έξήγησε. Αυτή πού με βάφτισε και μουδω-

σε αυτό τό όνομα. Δεν είναι πολύ καυτό;

— Τό καπέλλο της θείας σας; Ά ναι, ναι.

— Όχι. Για τ' όνομά μου σοδ μιλά. — Ά! όχι! Έκαμε ό Έρικ κοκκινίζοντας. Ποιό ώραίο όνομα δεν έχω άκούσει.

Ό Έρικ μιλούσε περισσότερο για τό φυσικό περιβάλλον της πατρίδος του και λιγώτερο για τόν έρωτά των. Τό βλέμμα του, όμως, ήταν βαθύ και στοχαστικό κάθε φορά πού την κύταζε.

Η ώρα περνούσε και τά φαντάσματα τού παρελθόντος έκαμαν την παρέλασή τους στις σελίδες τού άλμπουμ. Με την άνάγκη σιωπής τούς γιόμιζαν την ψυχή της Κορίνας με νοσταλία άλλα και φόβο.

Ήταν μόνη στόν κόσμο. Χωρίς κανένα από τούς δικούς της. Αυτό τό διεπίστωνε τώρα έπειτα από τόσα χρόνια ξεγνοιασιάς ζωής. Τώρα πούβλεπε τόν Έρικ νά βρίσκεται γονατιστός κοντά της. Μηχανικά έβγαλε μία κομψή χτένα από τά μαλλιά της και με πρωτόγνωρη τρυφερότητα άρχισε νά χτενίζει τά ξανθά μαλλιά του. Τούς έκαμε ένα χτένισμα στιγμιαίας έμπνεύσεως και κατόπιν κάθισε και τό θαύμαζε άμυλητη.

Ζούσε στιγμές υπέροχες, σπάνιες. Ποτέ άλλοτε ή ήρεμία στην ψυχή της δεν ήταν όσο άπόλυτη.

Έξάφνα τις θείες αυτές στιγμές τις διέκοψε τό χτύπημα τού τηλεφώνου. Η Κορίνα πήρε τό άκουστικό. Ήταν ή φωνή της Ζίνας.

— Συγγνώμη, άγαπητή μου, πού σ' ένοχλώ αυτή την ώρα. Βασανίζομαι από μία τρομερή άμφιβολία και δεν μπορώ νά κοιμηθώ. Είδα στ' όνειρό μου πώς βρισκόσουν κοντά στόν Μάρκ και ύπνησα τρομαγμένη. Γι' αυτό σέ πήρα στό τηλέφωνο: Κορίνα! Όρκίσου ότι δεν θά τόν ξαναδείς πιά.

Η Κορίνα μόλις άκουσε αυτά τά λόγια άφησε νά ξεσπάση ό θυμός της. Ένοιώθε τόν έαυτό της έξαγριωμένο. Καί είπε με άποστροφή κοντά στό άκουστικό:

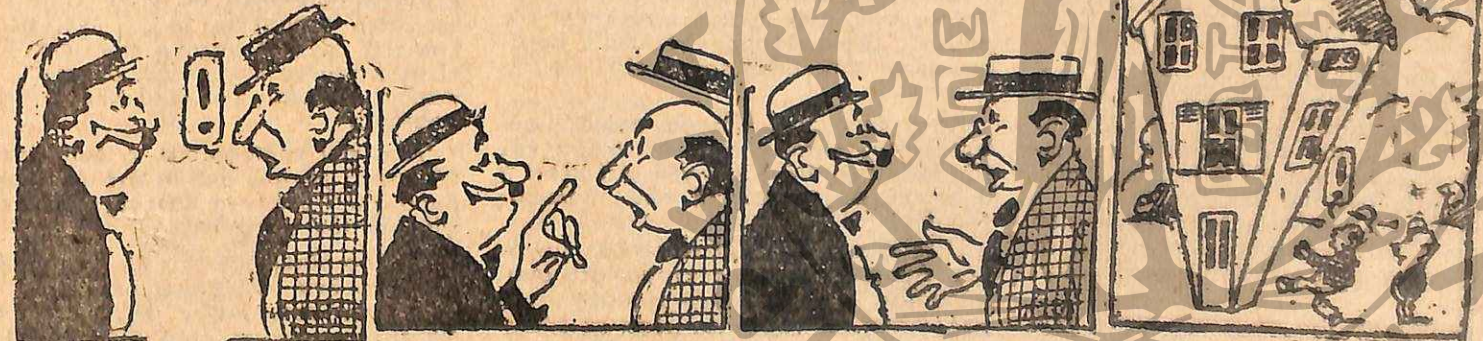
— Οβστ!

Και με μία άπότομη κίνηση τό κρέμασε, άπαντώντας στό έρωτηματικό βλέμμα τού Έρικ:

— Κάποιο λάθος στόν αριθμό είχε γίνει. Συνεχίστε.

ΜΟΡΙΣ ΙΛΑΙΡ

Ο Κ. ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

—Τί μου γίνεσαι Άγη-

—Περίφημα! Έχτισα σπίτι πάνω σέ δυο πήχεις οικόπεδο.

—Όχι δά!

—Σοβαρώς. Έχει μάλιστα και δυο πατώματα!

—Άγησίλας με κοροϊδεύεις!

—Στοιχηματίζουμε; —1000 δραχμές.

—Τί!

Μιά ήρωϊκή μικρούλα

Στην ηλικία πού τά πιδ πολλά κορίτσια σκέπτονται μόνο την κοούλα τους, και τά παιγνίδια, μία Γαλλίς, ένα κορίτσι τού λαού, έκαμε κάτι άφάνταστα ήρωϊκό.

Η κόρη αυτή άνομαζόταν Ρενέ Σασνόν. Ό πατέρας της ήταν σταθμάρχης στό μικρό σταθμό τού Πριναί της γραμμής Σαλόν—Ρένς. Η κόρη έμενε κι' αυτή στό σταθμό, μαζί του κι' όπως είχε τη μανία νά παρακολουθή τόν πατέρα της και τούς άλλους υπαλλήλους στην εργασία τους, είχε μάθει χωρίς νά τό ύποπτεύεται κανείς όλο τό σύστημα τών σιναίων.

Ένα θράδυ λοιπόν πού καθότανε στό παρθέριο τού σταθμού και ρεμβάζε, έγινε μικρός της πιδ τραγική σκηνή. Ό πατέρας της είχαν άνάψει τά φώτα τού σταθμού έπειδή έπρόκειτο σέ λίγο νά περάση ένα έπιβατικό τραίνο.

Σέ κάποια στιγμή όμως, καθώς ό γέρος περνούσε απ' την μία γραμμή στην άλλη, ένα τραίνο έμπορευμάτων πού έρχόταν όλοταχώς από τό Σαλόν τόν παρέσυρε και τόν έξοριξε κατά γής με τσακισμένη την σπονδυλική στήλη.

Ό δυστυχής σταθμάρχης πέθανε σέ λιγάκι στην άγκαλιά της κόρης του Ρενέ.

Τό κορίτσι αυτό, πού ήταν μόλις δεκαεσσάρων ετών, έμεινε έτσι μόνο στό σταθμό.

Υπάλληλος δεν ήταν κανείς. Ένφ, όμως, ή μικρούλα έλάιγε τόν πατέρα της, συλλογίστηκε έξάφνα, ότι πολλά τραίνα έπρόκειτο νά περάσουν τη νύχτα από τό σταθμό τού Πριναί.

Τί έπρεπε νά γίνει τότε;

Άν άφηνόταν στη λύπη της, τά τραίνα χωρίς τό συνθηματικό σινιάλο, θά έπαιφταν τό ένα έπάνω στό άλλο και θά κατεστρέφοντο.

Άμέσως τότε πήρε την άπόφασή της ή ήρωϊκή κόρη. Αφής τό νεκρό πατέρα της κι' έγκατεστάθη στην καμπίνα τού σηματογράφου.

Μόλις έγινε γνωστό τό ήρωϊκό αυτό γεγονός, άναστατώθηκε όλος ό κόσμος. Έπρεξαν νά την συγχαρούν από τό Παρίσι οί διευθυνταί της εταιρείας και εκείνη άπάντησεν: «άπλούστατα έκανα τό καθήκον μου».

‘Η Διεθνής Έκθεση της Ν. ‘Υόρκης

Το πανόραμα του μέλλοντος

Στο Παρίσι εξακολουθεί να χαλά πάντα κόσμος, ή Διεθνής Έκθεση, με την τελειότητα της οργανώσεώς της και τα θαυμάσια της, οι ‘Αμερικανοί, άρχισαν κι’ άλλες από τώρα να έτοιμάζονται για την Έκθεση του 1939, που θα γίνει, ως γνωστόν, στην Ν. ‘Υόρκη. Καί φαντάζεσθε, τώρα, όλοι τι θάνα ή Έκθεση αυτή με διοργανώσεως τους ‘Αμερικανούς! Ούτε τα χρηματικά μέσα τους λείπουν, ούτε και το πνεύμα της πρωτοτυπίας, που καταπληκτικού. ‘Η πατρίδα του ‘Εδισων, του Μόρς και του Γράιτ, έτοιμάζεται πραγματικά, να καταπλήξη τον κόσμο.

Οι σχετικές εργασίες έχουν ήδη αρχίσει. ‘Η Έκθεση θα γίνει στο Φλόιγκ Μίντοου Πάρκ του οποίου έχει τις τελευταίες αυτές μέρες, συντελεσθή ή ισοπέδωση.

Για να σχηματίσετε δέ μια ιδέα τι θα είναι αποφασισμένοι να ξεδείξουν οι ‘Αμερικανοί για την Έκθεση του 1939, μάθετε ότι μόνον για την ισοπέδωση του χώρου όπου θα γίνει εώδεψαν δύο εκατομμύρια 200.000 δολάρια! Κάπου δηλαδή 222 εκατομμύρια δραχμές!

Το πρώτο οικοδόμημα που θα αναγερθή στον χώρο της Έκθεσεως και του οποίου τα θεμέλια έχουν κι’ άλλες ξεπεράσει την επιφάνεια του εδάφους θα είναι το ‘Αντιμινιστρήσιον Μπίλντιγκ» το κτίριο δηλ. της Διοικήσεως που θα στοιχίση 900.000 δολάρια.

Το «Τράυλον» και ή «Περίσφαιρα»

Κάθε Έκθεση, έχει το «κλού» της, όπως λένε. Δηλ. το έντελως εξαιρετικό χαρακτηριστικό της που συγκεντρώνει την μεγαλύτερη προσοχή.

Το «κλού» της Έκθεσεως της Νέας ‘Υόρκης θα είναι το «κτίριον-θέμα». Ο πρόεδρος της διοργανωτικής επιτροπής της Έκθεσεως κ. Γκρόβερ Ουόλεν, εδήλωσε σχετικώς με το οικοδόμημα αυτό, ότι θα είναι ένα συμβολικό κτίριο το οποίο θα προσφέρει μορφοποιημένη την εικόνα του ‘Αμερικανικώτατου δόγματος: προς ένα καλλίτερο αύριονό κόσμo.

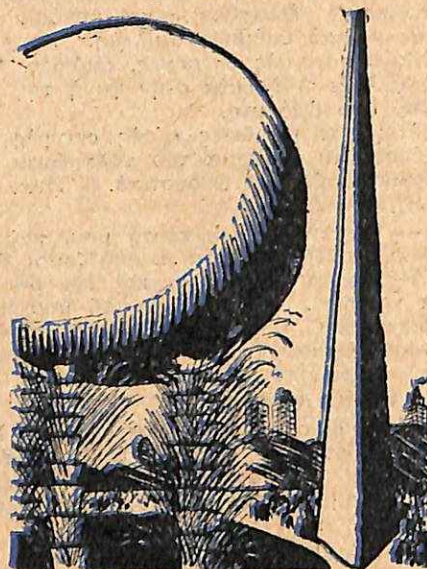
Πλείστα σχέδια είχαν υποβληθή για το κτίριο που θα έδινε την εικόνα του «αύριανου» αυτού κόσμου, τελικώς όμως, ένεκρίθησαν τα σχέδια δυο περιφήμων ‘Αμερικανών αρχιτεκτόνων, των κ. κ. Χάρρισον και Φούλχουε.

Λοιπόν θα ομολογήσουμε, έμεις που είδαμε τα σχέδιά τους, πως πρόκειται σ’ αλήθεια περί καταπληκτικού πράγματος.

Φαντασθήτε μια τερασσία κάτασπρη σφαίρα, ύψους διακοσίων ποδών, δηλ. διαμέτρου 66 μέτρων, που να σπινίζεται πάνω σε δώδεκα στήλες, τρεις στήλες, τρεις δώδεκα ποδών, δηλ. τσεσάρων μέτρων περίπου! Κάθε μια από αυτές τις στήλες, θα είναι κλεισμένη μέσα σ’

ένα γυάλινο περίβλημα, δλόγυρα στο οποίο θα υπάρχει ένα σπειροειδές συντριβάνι που θα ξεπετά χειμάρρους νερού και που θα μεταβάλει την κάθε στήλη σ’ ένα τεράστιο πίδακα, που θα φωτίζεται φαντασμαγορικώτατα μέσα από το γυαλί!

Αυτή είναι ή εξέγηση της υδάτινης στήλης. ‘Ετσι, ή τεράστια σφαίρα, δηλ. το κυρίως οικοδόμημα, που θα συμβολίζει τα οικοδομήματα του μέλλοντος, θα φαίνεται σαν να στηρίζεται πάνω σε δώδεκα πίδακας και μόνο που δεν θα χορεύει, πάνω σ’ αυτούς, όπως τα αγγυλάκια εκείνα που βλέπομε στα συνειθισμένα συντριβάνια. Δίπλα στη σφαίρα, θα υπάρχει ένας όβελισκος ύ-

‘Η «περίσφαιρα» και δίπλα της το περίφημο «τράυλον».

ψους 230 μέτρων. Ο όβελισκος αυτός δεν θα μοιάζει με τα ανάλογα αιγυπτιακά μνημεία. ‘Η βάση του θα στηρίζεται απ’ ευθείας πάνω στο έδαφος. Πρόκειται για έναν τολμηρό νεωτερισμό τον οποίον οι ‘Αμερικανοί έβάπτισαν με μια λέξη: τράυλον, που είναι σύνθετος από την ‘Αμερικανική σίλλαβη τράυ= τρίγωνο και την ολλανδική λον, που είναι ή κατάληξις της πυλών. ‘Οσον αφορά την λευκή σφαίρα, αυτή την βάπτισαν περίσφαιρα.

Κατά τους ‘Αμερικανούς, στα δύο αυτά περίεργα πράγματα, ή σφαίρα και τον όβελισκο, θα εξελιχθή μια μέρα ή σημερινή αρχιτεκτονική των πολυκατοικιών!

Πώς τώρα, κατέληξαν οι δύο μεγάλοι ‘Αμερικανοί αρχιτέκτονες στο συμπέρασμα ότι οι πολυκατοικίες του μέλλοντος θα κτίσονται μέσα σε όβελισκούς και σε σφαίρες και θα στηρίζονται σε πίδακας, δεν μπορούσαμε να εξηγήσουμε. Πάντως, ως μη βιαστούμε να γελάσουμε με την πρωτοτυπία των ‘Αμερικανών, γιατί οι ‘Αμερικανοί μας έχουν συνηθίσει σε πολλά παράδοξα.

Διόλου λοιπόν άπιθανον να γίνουν κι’ αυτά τα σπίτια.

Το πανόραμα του μέλλοντος

Πώς θα μπαίνει ο επισκέπτης—... και ο πιθανός κάτοικος του μέλλοντος—... μέσα στην περίσφαιρα;

‘Η είσοδος θα είναι μια μονάχα και θα βρίσκεται σε ύψος 16.50 μέτρων επάνω από το έδαφος. Κινητές σκάλες, από τις αυτόματες εκείνες που χρησιμοποιούνται σήμερα στο Παρίσι κι’ άλλου και που ανεβαίνουν αυτές αντί να ανεβαίνει εκείνος που τις χρησιμοποιεί θα οδηγούν στη σφαίρα. Οι σκάλες αυτές θα βρίσκονται μέσα στις «υδάτινες» στήλες. ‘Οταν φθάσετε στην είσοδο της σφαίρας θα βρεθήτε μπρος σε μια άλλη σκάλα, στερεωμένη αυτή, την οποία θα κατέβετε και θα βρεθήτε τότε σε μια κυκλική σάλλα που περιστρέφεται πάνω σ’ έναν άξονα. ‘Από εκεί θα θαυμάσετε το άπειροτο συμβολικό πανόραμα του αύριανού κόσμου.

Για την ώρα, κανείς δεν φέρει ακόμα τι ακριβώς θάνα το πανόραμα αυτό. Πάντως, θα δίνι μια εικόνα του τι θα είναι οι πόλεις του μέλλοντος, όπως τουλάχιστον τις φαντάζονται οι ‘Αμερικανοί.

‘Η κυκλική σάλλα από την οποία θα απολαμβάνη ο επισκέπτης το θέαμα της αύριανής ζωής θα έχει περιμετρον 148.50 μέτρων και θα απέχη από τα έσωτερικά τοιχώματα της σφαίρας περί τα 4 μέτρα. Θα περιστρέφεται δε σιγά-σιγά για να μην κουράζεται ο επισκέπτης και να παρακολουθή από την θέση του άνετα, χωρίς διόλου να κινηθή, το θέαμα που θα εξυπνίζεται όπεναντί του. ‘Η σφαίρα θα έχει, εξωτερικώς, ειδική επένδυση, ούτως ώστε να μην θάναουν οι έξωτετικοί θόρυβοι ως την κυκλοτερή αίθουσα και να είναι έτσι υποβλητικώτερο το θέαμα που θα παραλαύνη μπρος στα έσωτερικά μάτια των επισκεπτών. Ταυτοχρόνως αυτοί, θα έχουν, χάρις στην τελεία απομόνωση της περιστρεφόμενης αίθουσας από το όλον οικοδόμημα, την εντύπωση ότι βρίσκονται σε κενό, κι’ ότι ένα τεράστιο αερόπλοιο τούς έχει φέρει ξαφνικά σε μια μαγική πολιτεία που είναι κτισμένη πάνω στα σύννεφα, σε κάποια «γωνιά» της θρυλικής στρατόσφαιρας!

‘Από την περίσφαιρα ο επισκέπτης θα περνά με μια σκάλα στο όβελισκο, όπου άλλα θεάματα θα τον περιμένουν για να τον καταπλήξουν.

Τα δύο οικοδομήματα θα αποτελούνται από ένα γαλόνδιο σκελετό, με επένδυση μεταλλικών πλακών. ‘Ετσι θα είναι κτισμένα κατά τους δύο διασημούς ‘Αμερικανούς αρχιτέκτονες τα σπίτια του μέλλοντος.

Ούτε τσιμέντα πιά, ούτε ασβέστης!

Κ. Κ.

14.

(‘Η συνέχεια)

—Ναί, ταξίδευε στην ‘Αμερική και γνώρισε την κυρία μου.

—Και έσβυσαν τα όνειρα του Μπράιαν Μάρτιν; —Μάλιστα, κύριε. ‘Ο κ. Μάρτιν κέρδιζε πολλά λεφτά, ο δουξ ντέ Μερτόν όμως προσέφερε έκτος της μεγάλης περιουσίας του, και τον τίτλο του. ‘Η κυρία μου θα γινόταν μια από τις μεγαλύτερες κυρίες της ‘Αγγλίας.

—‘Ο κ. Μάρτιν το ήπρε το πράγμα κατάκαρδα; —Ναί, έκανε φοβερές φασαρίες. Μιά φορά μάλιστα την απείλησε με πιστόλι. ‘Αρχισε να πίνει σε βαθμό που έχανε τα λογικά του.

—Μετά όμως ησύχασε... —‘Ετσι φαίνεται, τουλάχιστον, κύριε. Πάντως την κυνηγού ακόμη. ‘Εγώ φοβάμαι. ‘Η λαίδη απλώς γελά μαζί του. Της άρσει να δείχνει τη δύναμη της γοητείας της... Τώρα τελευταία, όμως, ο κ. Μάρτιν δεν μας επισκέπτεται. ‘Ισως να παρηγορήθηκε, κι’ αυτό είναι ευχάριστο.

—‘Ισως, είπε ο Πουαρώ, ο τόνος όμως της φωνής του ανησυχούσε την ‘Ελλισ.

—Μήπως ή κυρία μου κινδυνεύει, κύριε; ρώτησε ανήσυχος.

—Ναί, απάντησε σοβαρά ο Πουαρώ. Διατρέχει ένα φοβερό κίνδυνο, μα τον δημιούργησε μόνη της.

Το χέρι του που έπαιζε αψηρημέρα ξπάνω στο μάγουλο του τζακιού, έσπρωξε απόσεκτα κάποιο βάζο με τριαντάφυλλα που αναποδογύρισε. Το νερό πισίλισε το πρόσωπο της ‘Ελλισ. Σπάνια έβλεπα τον φίλο μου να χειρονομεί άδέξια, και συνεπέρνα συνεπώς ότι θα βρισκόταν σε μεγάλη ταραχή.

‘Ετρεξε και πήρε μια πετσέτα από το δωμάτιό του και βοήθησε τη καμριέρα να σκουπίση το πρόσωπό της και το λαιμό της, ζητώντάς της συγγνώμη.

Τέλος της έδωσε με τρόπο κάποιο χαρτονόμισμα και την συνόδευσε ως την πόρτα.

—Είναι ακόμη νωρίς, της είπε κυτώντας το ρολόι του. Θα έχετε επιστροφή πριν από την κυρία σας.

—Δεν βιάζομαι, κύριε, απάντησε ή ‘Ελλισ. ‘Η λαίδη πρόκειται να «σούπαρη» μετά το θέατρο. ‘Αλλωστε, όποδήςποτε, δεν θέλει να την περιμένω, έκτος αν μου το ζητήσει ή ίδια, κι’ αυτό σπανιότατα.

Μόλις ή καμριέρα έφυγε ρώτησε, τρελλός απ’ την περιέργεια, το φίλο μου:

—Λοιπόν, Πουαρώ;

Χαμογέλασε.

—Κι’ απόψε τίποτε, φίλε μου. Αύριο, πρωί-πρωί, θα τηλεφωνήσουμε στον Τζάπ να έρθη να μας συναντήσει εδώ. Θα καλέσουμε επίσης και τον Μπράιαν

Μάρτιν. ‘Ισως να έχει να μας πη σπουδαία πράγματα σχετικά με την υπόθεση. ‘Αλλωστε θέλω να του ξεπληρώσω κάτι που του οφείλω.

Χαμογέλοσε με ύφος παράξενο.

—Δεν φαντάζομαι να τον κατηγορή για το φόνο του λόρδου ‘Εντγκαρ; ‘Αφού μάλιστα άκουσε αυτά που σου είπε ή μίς ‘Ελλισ. Θα ήταν τρελλός να σκοτώση τον άνδρα της Τζέην Γουίλκινσον για να της επιτρέψη έτσι—ένω αυτή τον περιφρονεί—να παντρευθή τον δούκα ντέ Μερτόν!

—Τι βαθειοί στοχασμοί!

—Άφησε τις ειρωνείες, σε παρακαλώ, τού είπα κάπως πειραγμένα. Μα τι είναι αυτό που κρατάς;

‘Ο Πουαρώ μου έδειξε ένα ζευγάρι γυαλιά.

—Τα γυαλιά της μίς ‘Ελλισ, φίλε μου, μου άπάντησε. Τα έλασε εδώ...

—Λές βλακείες! Είμαι βέβαιος ότι τα φορούσε την ώρα που έφυγε.

Κούνησε άργα το κεφάλι του.

—Κάνεις λάθος, Χάστινγκς! ‘Οταν βγήκε φορούσε τα γυαλιά που είχαμε βρή μέσα στην τσάντα της Καρλόττας ‘Ανταμς.

—Εμεινα κατάπληκτος, και τότε μόνον δικαιολόγησα το άδέξιο αναποδογύρισμα του βάζου.

Ο ΠΟΥΑΡΩ ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ

Το άλλο πρωί τηλεφώνησα στον ινσπέκτορ Τζάπ. Μου απάντησε με φωνή κουρασμένη.

—Καλημέρα σας, λοχαγέ Χάστινγκς. Τι νέα;

Του διαβίβασα την παραγγελία του Πουαρώ.

—Πώς; Να έρθω στις ένδεκα; Ναί, μπορώ, μα τι με θέλετε; ‘Ανεκάλυψε τίποτε νέα στοιχεία σχετικά με το θάνατο του Ρός;

—Έχω την εντύπωση ότι μας επιφυλάσσει κάποια έκπληξη. Φαίνεται τρομερά ευχαριστημένος.

—Εγώ δεν είμαι και τόσο αισιόδοξος. Καρκινοβατούμε, φίλε μου. Πάντως θα έρθω.

Τηλεφώνησα μετά στον Μπράιαν Μάρτιν. Του επανέλαβα ακριβώς τα λόγια του Πουαρώ: ότι, δηλαδή, βρέθηκαν νέα ενδιαφέροντα στοιχεία που θα ήθελε ‘Ισως να τα μάθη. ‘Ο Μπράιαν με ρώτησε περί τίνος επρόκειτο και του απάντησα πως άγνοούσα. Φάνηκε μια στιγμή να διατάζει, και μετά:

—Σύμφωνοι, είπε. Θα έρθω όπως οδούποτε. ‘Εκλεισα το τηλέφωνο, και άμείσως κατόπι, προς μεγάλη κατάπληξίν μου, ο Πουαρώ ξεκρέμασε το άκουστικό και ζήτησε τον αριθμό της Τζέην Ντράιβερ. Την παρακάλεσε να έρθη και εκείνη στο δωμάτιό του, κατά τις ένδεκα.

Βέβαιος πως δεν θα μου άπαντούσε απέφωνα να του κάνω έρωτήσεις.

‘Ο Μπράιαν Μάρτιν έφθασε πρώτος,

Φαίνονταν θαυμάσια στην υγεία του, αν και, μου φάνηκε, κάπως στενοχωρημένος. Σε λίγο ήρθε και ή μίς Ντράιβερ. Και οι δύο τους άπόρρησαν που συναντήθηκαν σ’ αυτό το μέρος.

‘Ο Πουαρώ κύτταξε το ρολόι του.

—‘Ο επιθεωρητής Τζάπ, δεν θ’ άργήσει να φανή, είπε.

—‘Ο επιθεωρητής Τζάπ; φώναξε άναπιδώντας ο Μπράιαν.

—Ναί, τον κάλεσα κι’ αυτόν... Είναι βλ έπετε παλινός μου φίλος.

‘Ο Μπράιαν δεν άπάντησε. ‘Η Τζέην τον παρατηρούσε άμυλητη φαίνονταν σκεπτική. ‘Υστερα από λίγο ένεφανίσθη και ο Τζάπ. ‘Ισως να άπόρρησε άναπιδώντας τον ήθοποιό και την νέα, πάντως δεν το έδειξε. Χαιρέτησε ευγενέστατα και μετά στράφηκε προς τον φίλο μου:

—Τι συμβαίνει, λοιπόν, κ. Πουαρώ; ρώτησε. Τι σημαίνει αυτή ή συγκέντρωση; ‘Εξάπαντος θα έχετε να μας ανακοινώσετε κάτι το έξαιρετικά σοβαρό!

‘Ο Πουαρώ χαμογέλασε.

—Θά διηγηθώ απλώς μια μικρή ιστορία, είπε. Είναι τόσο απλή, που, όμολογώ, ντρέπομαι που άρχισα τόσο να την καταλάβω. ‘Αν μου επιτρέπετε θα άρχίσω από την αρχή.

‘Ο Τζάπ κύτταξε το ρολόι του:

—Φθάνει να μην κρατήση παραπάνω από μίαν ώρα, είπε.

—‘Ησυχάστε! Θα προσπαθήσω να είμαι σύντομος. ‘Αν δεν γελιέμαι επιθυμείτε να μάθετε ποιος είναι ο δολοφόνος του λόρδου ‘Εντγκαρ, της Καρλόττας ‘Ανταμς και του Ντόναλντ Ρός;

—‘Ακριβώς, απάντησε κάπως συγκρατημένα ο Τζάπ.

—Λοιπόν συγκεντρώστε την προσοχή σας, και ακολουθήστε βήμα προς βήμα τους συλλογισμούς μου. Θα σας δείξω στην αρχή, πόσο ήμουν τυφλός και ήλιθιος. Μία συνομιλία μου με τον Χάστινγκς, και κάποια παρατήρηση ενός διαβάτου, έτο δρόμο, μου δώσαν την όρθη κατεύθυνση.

Σταμάτησε λίγο και μετά συνέχισε: —‘Αρχίζω από το γεύμα στο «Σαβόι».

‘Η λαίδη ‘Εντγκαρ ζήτησε να μου μιλήσει, και, έντελως άπερίσκεπτα, είμαι βέβαιος, μου έπρότεινε να την άπαλλάξω από τον άνδρα της, τον οποίον θα σκότωνε, εν ανάγκη. ‘Ο κ. Μπράιαν Μάρτιν, άκουσε τα λόγια της. Δεν είναι έτσι, κ. Μάρτιν;

—‘Όλοι όσοι ήσαν παρόντες τα άκουσαν, απάντησε ο ήθοποιός.

—Σύμφωνοι. Πάντως τα λόγια της αυτά άνηγοσαν ακόμη σ’ αυτή μου όταν, το άλλο πρωί, ο κ. Μάρτιν ήρθε να μου τα ύπενθυμίση.

—Συγγνώμη, φώναξε άπότομα ο Μπράιαν, είχα έρθει...

‘Ο Πουαρώ τον σταμάτησε με μια κίνηση του χεριού του.

—Είπατε έλατε, κ. Μάρτιν, για να μου διηγηθήτε, δέθεν, κάποια ιστορία, δι-

χως άκρη και μέση, σχετικα με μια παρακολούθησή σας. Μα φίλε μου, η ιστορία σας δεν στεκόταν, δεν θα την πίστευε ούτε ένα μικρό. Τι άρλο ύμπερ ήσαν αυτές που μου είπατε σχετικά με μια κοπέλλα, η οποία έπρεπε να δώσει τη συγκατάθεσή της για να μου τὰ διηγηθίτε όλα, και μετά εκείνος ο τύπος με το χρυσό δόντι που σας παρακολουθούσε; Ξεχνάτε όμως πως χρυσά δόντια, και μάλιστα με προσιτνά, δεν βάζουν πιά, ιδίως δε στην Αμερική; Η ιστορία σας ήταν ολοφάνερο παραμύθι. Και μόλις μου την διηγηθήκατε, μπήκατε και στο ψητό, στον κύριο σκοπό της επισκέψεώς σας: θέλατε να με κάνετε να υποπτευθώ την λαίδη Έντγκαρ!... Καί, για να μιλάμε πιο σταράτα, έτοιμάζατε απλώς το έδαφος περιμένοντας τη στιγμή που το πρόσωπο αυτό, η λαίδη, θα σκότωνε τον άνδρα της.

Ο Μπράιαν Μάρτιν είχε γίνει κάπως.

—Δεν καταλαβαίνω τι θέλετε να πείτε, μουρούρισε.

—Η ιδέα ότι ο λόρδος Έντγκαρ θα μπορούσε ποτέ να δεχθί το διαζύγιο σας φαίνεται άσυνήθιστο, η μάλλον αυτό προσπαθήσατε να μάς δείξετε Πάντως είχατε την εντύπωση ότι θα έπισκεπτόμουν τον λόρδο την επομένη. Ο ίδιος όμως άλλαξε το ραντεβού μας και έτσι με δέχθηκε την ίδια μέρα, και, το κυριώτερο, δέχθηκε και το διαζύγιο. Άλλωστε το είχε ήδη ανακοινώσει με γράμμα στη γυναίκα του. Έδω όμως αρχίζει το μυστήριο: την έπιστολή αυτή, η λαίδη Έντγκαρ βεβαιώνει ότι δεν την έλαβε. Η ψεύδεται ή ίδια, ή ο άνδρας της, ή τέλος το έξαφάνισε κάποιος τρίτος. Ποιος όμως; Τότε έθεσα στον εαυτό μου την έξης έρώτηση: «Γιατί ο κ. Μπράιαν Μάρτιν έλαβε άραγε τον κόπο να έρθη και να μου διηγηθί εκείνες τις ψευτιές;» Και άμέσως μετά πληροφορούμαι ότι είσθε πρελλά έρωτευμένος με την λαίδη Έντγκαρ. Ο ίδιος ο λόρδος με πληροφορήσε ότι η γυναίκα του έπιθυμούσε να παντρευθί κάποιον ήθοποιό. Ναι, μόνον που όταν ο λόρδος της έγραψε το γράμμα ή άστατη αυτή γυναίκα είχε άλλάξει ιδέα και είχε σκοπό να παντρευθί κάποιον άλλον. Είχατε λοιπόν κάθε λόγο να έξαφανίσετε την έπιστολή.

—Εγώ; Ποτέ!...

—Μη με διακόπτετε. Όταν τελειώσω θα μπορήτε να άπολογηθήτε με την ήσυχία σας. Φαντάζομαι σε τι ψυχική κατάσταση βρισκόσασταν τότε. Έσείς ο λατρευτός των γυναικών, το είδωλό τους, ο άκατανίκητος, να την πάθη σαν πρωτότυπο. Μέσα στο θυμό συνελάβατε την ιδέα να έκδικηθήτε την λαίδη Έντγκαρ όσο το δυνατόν πιο φοβερά: κατηγορώντας την για φόνο και στέλνοντάς την στην άγχόνη...

—Ω διάβολε, ξεφώνισε ο Τζάπ.

Ο Πουαρώ στράφηκε προς το μέρος του: —Μάλιστα, φίλε μου, το είπα. Αυτή ήταν ή άρχική φαεινή ιδέα μου, και μετά, τὰ διάφορα γεγονότα την έπιβεβαίωσαν. Η Καρλόττα Άνταμς είχε δυο στενούς φίλους: τον λογαγό Μάρς και τον Μπράιαν Μάρτιν. Είναι, λοιπόν, πιο λογικό να υποθέση κανείς ότι ο ήθοποιός Μάρτιν, που κερδίζει ποσά μυθώδη, έπρότεινε στην μίς Άνταμς το στοίχημα των δέκα χιλιάδων δολλαρίων, παρά ότι την πρόταση αυτή την έκανε ο γνωστός για την άσημη

Ένα στιλέτο στο λαιμό

οικονομική θέση του λογαγός Μάρς.

—Μα σας όρκίζομαι πως δεν ήμουν έγώ, σας τ' όρκίζομαι, φώναξε ο νεαρός ήθοποιός με βραχνή φωνή.

Ο Πουαρώ συνέχισε άπαθείς:

—Όταν μάς τηλεγράφησαν το κείμενο της έπιστολής της Καρλόττας προς την άδελφή της, όμολογώ, πως τὰ είχα χαμένα. Όταν όμως, άργότερα, έλαβα το πρωτότυπο της έπιστολής αυτής, άνεκάλυφα ότι έλειπε μια σελίδα, που το κείμενό της άνεφέρτετο σε κάποιον άλλον και όχι στον λογαγό Μάρς. Όταν αυτός συνελήφθη έδήλωσε ότι την βραδυά του έγκλήματος διέκρινε κάποιον να μπαίνει κρυφά στο σπίτι του λόρδου. Αυτός δε ο κάποιος του φάνηκε ότι ήταν ο Μπράιαν Μάρτιν. Δυστυχώς ή κατάθεση του δεν έλήφθη ύπ' όψιν διότι τον έβάραινε ήδη ή κατηγορία για φόνο. Έπί πλέον, ο κ. Μάρτιν είχε το «άλλοθί του». Φυσικά! Αυτό το περίμενα. Άν ο κ. Μάρτιν είχε διαπράξει το φόνο, θα είχε έπίσης φροντίσει να έχη και το σχετικό άλλοθί του, το όποιο μάλιστα μάς έπεβεβαίωσε ένα μόνο πρόσωπο: ή μίς Ντράτσερ.

—Και μετά; ρώτησε άτάραχη ή νεαρά μωδίστα.

—Τίποτα, δεσποινίς, της άπάντησε χαμογελώντας ο Πουαρώ. Πάντως έπιτρέψτε μου να σας όπενθυμίσω ότι το ίδιο εκείνο βράδυ σας είδα να τρώτε. Ηρθατε άμέσως στο τραπέζι μου και στο ίδιο τραπέζι με τον κ. Μάρτιν, προσπαθήσατε να με πείσετε ότι ή μίς Άνταμς είχε κάποια άδυναμία στον Ρόναλντ Μάρς και όχι στον Μπράιαν Μάρτιν, άν και έξεραι ότι στην πραγματικότητα συνέβαινε άκριβώς το αντίθετο.

—Κι όμως γελιέσθε! διαμαρτυρήθηκε ο ήθοποιός.

—Ίσως να μην το άντιληφθήκατε έσείς, κύριε, τον διέκοψε ο Πουαρώ. Έχω όμως την εντύπωση ότι αυτή είναι ή αλήθεια. Άλλωστε αυτό έξηγεί θαυμάσια και την άντιπάθεια της Καρλόττας προς την λαίδη Έντγκαρ. Η αίτία είσασταν έσείς. Είμαι βέβαιος ότι θά της έκμυστηρευθήκατε το σβύσιμο των έρωτικών όνείρων σας ως προς την λαίδη.

—Ναι, είχα άνάγκη ν' άνοιξω σε κάποιον την καρδιά μου.

—Είπατε λοιπόν πως συμφωνούμε; Μετά λοιπόν συλλαμβάνεται ο Ρόναλντ Μάρς. Έσείς φυσικά άναπνέετε έλεύθερα. Γιατί ενώ στην άρχή τὰ πράγματα πήγαιναν άσχημα, λόγω του ότι ή λαίδη Έντγκαρ άλλαξε έσφονικά ιδέα και μετέβη στο γεύμα στο όποιο έσείς λογαριάζατε ότι δεν θα πήγαινε, μετά σας έσπανε κάποιος ψευτο-έντονος. Ξαφνικά όμως, νέα σύννεφα στον όρizzonte. Σε κάποιο γεύμα άκούτε τον Ντόναλντ Ρός, τον τόσο συμπαιθητικό και μυαλωμένο αυτό νέο, να έκμυστηρεύεται κάτι, που σας άνησυγεί τρομερά, στον φίλο μου τον Χάστινγκς, άμέσως λοιπόν...

—Ψέμματα!... ψέμματα!... ξεφώνισε ο Μπράιαν με το πρόσωπο συσπαμένο

άπό τον τρόπο. Σας όρκίζομαι πως δεν άκουσα τίποτε... άπολύτως τίποτε! —Έχετε δίκαιο, το είπα ήσυχα-ήσυχα ο Πουαρώ.

Όλοι μείναμε μ' άνοικτό το στόμα.

—Αυτό θά σας ήρσιμεύση ως μάθημα, συνέχισε ο φίλος μου, για να μάθετε να λέτε την αλήθεια και να μην έρρήτε να μου διηγηθήτε σε μένα, τον Πουαρώ, παραμύθια για μικρά παιδιά, με άνθρώπους με χρυσά δάντια και κουραφέζαλα. Με όσα σας είπα πριν, σας έξέθεσα όλες τις έσφαλμένες παρατηρήσεις και όλα τὰ ήλίθια συμπεράσματα στα όποια είχα καταλήξει στην άρχή. Είχα θέσει στον εαυτό μου πέντε έρωτήσεις. Ο Χάστινγκς τις ξέρει. Είχα άπάντησει στις τρεις. Ποιός έξαφάνισε το γράμμα του λόρδου; Ο Μπράιαν Μάρτιν. Γιατί ο λόρδος δέχθηκε ξαφνικά το διαζύγιο; Η γιατί ήθελε να ξαναπαντρευθί, ή γιατί φοβόταν μήπως τον έκβιάσουν. Ο λόρδος ήταν έκδικητικός και κάπως μισότρελλος. Δέχθηκε το διαζύγιο για να άποφύγη το σκάνδαλο. Ο θυμός του όμως έξέσπασε μόλις του γυρίσαμε τις πλάτες για να φύγουμε. Τότε στράφηκε ο Χάστινγκς και πρόσεξε τη φρικτή έκφραση του προσώπου του, που όποτελούσε την τρίτη έρώτησή μου. Έμειναν τώρα δυο άκόμη έρωτήσεις: Σε ποιόν άνηκαν τὰ γυαλιά που βρέθηκαν στην τσάντα της μίς Καρλόττας; Και γιατί τηλεφώνησαν στην λαίδη Έντγκαρ κατά το γεύμα του Μόνταγκιου, και διέκοψαν άμέσως τη συνδιάλεξη;

Σκέφθηκα λοιπόν ότι είχα γελασθί κατηγορώντας ένδομυχά μου τον Μπράιαν Μάρτιν. Διάβασα μετά και έαναδιάβασα το πρωτότυπο της έπιστολής της μίς Άνταμς. Και έλυσια έτσι το πρόβλημα. Προσέξτε τώρα και θά σας έξηγήσω το πως: Όπως βλέπετε το φύλλο είναι σχισμένο άκανόνιστα, σαν βιαστικά. Άς υποθέσουμε τώρα ότι στην άρχή της σελίδος έγραφε: «Της άρεσε τόσο...» Ε! κάπως αλλάζουν τώρα τὰ πράγματα. Δεν είναι πιά άνδρας άλλα γυναίκα εκείνος που στοιχημάτισε με την Καρλόττα. Κατέστρωσα άμέσως έναν κατάλογο των γυναικών που, όπωσδήποτε είχαν κάποια σχέση με το θέμα. Έκτος της Τζέην Γουίλκινσον ύποπτευόμουν άλλες τέσσερις: την Γεραλδίνη Μάρς, την μίς Κάρολ, την μίς Ντράτσερ, και την δούκισσα ντε Μερτόν. Η πιο ύποπτη ήταν ή μίς Κάρολ. Φορούσε άλλωστε και γυαλιά και βρισκόταν μέσα στο σπίτι του έγκλήματος της βραδυά του φόνου. Είχε έπίσης κάπως βιασθί να κατηγορήση την Τζέην Γουίλκινσον. Είναι γυναίκα ένεργητική, άποφασιστική και ικανή να έκτελέση ένα έγκλημα. Για ποιο λόγο όμως; Αυτό μου ξέφευγε.

Έπίσης ή Γεραλδίνη Μάρς είχε λόγους να έπιθυμή τον θάνατο του πατέρα της. Η ίδια μάς είχε όμολογήσει ότι τον μισούσε. Μπορούμε κάλλιστα να φαντασθούμε ότι όταν μπήκε στο σπίτι πήγε πρώτα στην βιβλιοθήκη, σκότωσε τον λόρδο και μετά άνέβηκε στο δωμάτιό της για να πάρη τὰ κοσμήματά της. Φαντασθήτε όμως την άγωνία της όταν, κατεβαίνοντας, συνάντησε τον έξάδελφό της που τον νόμιζε έξω. Κι κάποιος άλλο έπιβαρυντικό στοιχείο. Το κουτί με το βερονάλ, που βρέθηκε μέσα στην τσάντα της μίς Άνταμς είχε ένα μονόγραμμα «Ντ». Άκουσα, λοιπόν, συχνά τον έξάδελφό της να την άποκαλή «Ντίνα». Προσθά-

τω έπίσης ότι βρισκόταν στο Παρίσι τον περασμένο Νοέμβριο όπου μπορούσε κάλλιστα να έχη γνωρίσει την Καρλόττα.

Ίσως θ' άπορήσετε άκούοντας ότι μεταξύ των ύποπτων είχα συμπεριλάβει και την δούκισσα ντε Μερτόν. Αυτή ή τόσον εύγενής και άριστοκράτισσα κυρία ήρθε και με συμβουλευθήκε κάποια μέρα και συνεπέρανι ότι ή μητρική της άγάπη την τυφλώνει κάπου-κάπου. Ίσως, λοιπόν, να έστηνε όλόκληρη παγίδα στην Τζέην Γουίλκινσον, για να την κατηγορήση για το φόνο του άνδρός της και να γλυτώση έτσι το άγαπημένο της μοναχοπαίδι από τὰ νύχια της.

Τέλος μένει ή μίς Τζέην Ντράτσερ...

Σταμάτησε και την κύτταξε κατάματα.

Εκείνη άντίκρουσε άτάραχα το βλέμμα του.

—Σε τι μπορέιτε να με κατηγορήσετε; ρώτησε.

—Σε τίποτα, δεσποινίς Μόνον ότι άγαπάτε τον Μπράιαν Μάρτιν και ότι το έπώνυμό σας άρχίζει από «ΝΤ».

—Αυτό μόνο;

—Και κάτι άλλο. Κατέχετε περισσότερο από κάθε άλλη τὰ άπαιτούμενα προσόντα για την έκτέλεση ενός τέτοιου έγκλήματος, είσθε ένεργητικά και άποφασιστικά.

—Συνεχίστε, το άπάντησε άτάραχα και άναψε ένα σιγαρέτο.

—Μου έμεινε να μάθω άν το άλλοθι του κ. Μάρτιν ήταν αληθινό ή όχι. Άν ήταν όμως αληθινό, τότε ποιόν είδε ο λογαγός Μάρς να μπαίνει μέσα στο σπίτι του θείου του, εκείνο το βράδυ; Τότε θυμήθηκα ότι ο νεαρός καίτθ ντ' ότέλ, έμοιαζε κάπως, στο σύνολο, του κ. Μάρτιν. Αυτόν, λοιπόν, είχε δει ο λογαγός. Ξεκινώντας από την ύποθεση αυτή, κατέστρωσα μια νέα άποψη, την άκόλουθη: Ο καίτθ ντ' ότέλ άνεκάλυψε πρώτος τον φόνο του κυρίου του. Έπάνω στο γραφείο ύπήρχε ένας φάκελλος που περιείχε έκাতό λίρες σε χατονομίσματα γαλλικά. Πήρα αυτόν τον φάκελλο, βγήκα από το σπίτι κρυφά και παρέδωσα τὰ χρήματα σε κάποιον φίλο του. Μετά έπέστρεψε στο σπίτι και άνοιξε με τὰ κλειδιά του λόρδου. Δεν άνέφερε όμως τίποτα. Άφησε την καμαριέρα ν' άνακαλύψη τον φόνο την έπομένη. Όπωσδήποτε εκείνος δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο. Ηταν βέβαιος ότι τον φόνο τον είχε διαπράξει ή λαίδη Έντγκαρ. Τὰ χατονομίσματα ήσαν έπίσης φυλαγμένα καλά έξω από το σπίτι και θά μετετρέποντο σε άγγλικό χρήμα πριν άνακαλυφθί ή έξαφάνισή του. Όταν όμως πληροφορήθηκα ότι ή λαίδη Έντγκαρ είχε άλλοθι ίσχυρότατο, και ή Σκότλαντ Γουάρδ άρχισε να τον ψιλορωτά για το ποέλθόν του, έκρινε σκόπιμο να έξαφανισθί.

Μένει τώρα το ζήτημα των γυαλιών. Άν άνεκάλυπτα ότι αυτά άνηκαν στην μίς Κάρολ, τὰ πράγματα άπλοποιούντο. Θά ύπέθετα ότι συζητώντας με την Καρλόττα Άνταμς τις λεπτομέρειες της φάρσας, θά είχε ξεγείσει τὰ γυαλιά της έπάνω στο τραπέζι και ότι ή Καρλόττα τὰ είχε βάλει στην τσάντα της για να της τὰ έπιστρέψη. Τὰ γυαλιά όμως δεν άνηκαν στην μίς Κάρολ.

Κάποιο βράδυ, τέλος, έπιστορέφοντας με το φίλο μου Χάστινγκς στο ξενοδοχείο πεζή, συνέβη το θαύμα.

Πρώτα-πρώτα ο Χάστινγκς μου

όπενθυμισε την παρατήρηση που μάς είχε κάνει ο Ντόναλντ Ρός: ότι, δηλαδή, στο γεύμα των Μόνταγκιου Κόρνερ ήσαν δεκατρείς και ότι αυτός είχε σηκωθί πρώτος από το τραπέζι. Στην άρχή δεν έδωσα προσοχή, μετά όμως σκέφθηκα ότι, κατά βάθος, δεν είχε σηκωθί πρώτος εκείνος από το τραπέζι, άλλα ή Τζέην Γουίλκινσον, που την είχαν καλέσει στο τηλέφωνο. Έπάνω σ' αυτό θυμήθηκα κάποιο αίνιγμα που ταιριάζει άπολύτως στην παιδική, σε πολλά σημεία, νοστροπία της. Το είπα στον Χάστινγκς, δίχως όμως να κατορθώσω να τον διασκεδάσω. Θέλησα μετά να βρω ένα πρόσωπο που θά μπορούσε να μου δώσει λεπτομέρειες σχετικά με τον έρωτα του Μπράιαν Μάρτιν προς την Τζέην Γουίλκινσον. Την ιδέα μου την έδωσε κάποιος διαβάτης που είπα στην ντάμ του, σχετικά με το ρίλμ που είχαν δει: «Δεν είχε παρά να ρωτήση την «Ελ-λις». Τότε άστραψε ή αλήθεια μέσα στο μυαλό μου. Όλα έξηγιόνταν: τὰ γυαλιά, ή γυναίκα που περνούσασθηκε στο κομμωσιολογείο, στο Παρίσι, για να παραλάβη το χρυσό κουτί. Όλα, όλα. Η «Ελλις, ή καμαριέρα της Τζέην Γουίλκινσον ήταν το μόνο πρόσωπο που είχα ξεχάσει στον κατάλογο και το μόνο που άπαντούσε ίκανοποιητικά στις δυο τελευταίες μου έρωτήσεις. Συνέχισα λοιπόν τις έρευνές

μου και έφθασα στο τέρμα: ή ξερα το δολοφόνο!

Ο ΠΟΥΑΡΩ ΕΞΗΓΕΙ

Ο Πουαρώ μάς κύτταξε για μερικές στιγμές σιωπηλά και μετά συνέχισε:

—Και τώρα, φίλοι μου, θά σας έξηγορήσω πως έγιναν τὰ τρία έγκλήματα, άρχίζοντας, κατά σειράν, από το πρώτο:

Στις έπτά το βράδυ ή Καρλόττα Άνταμς πήρε ένα ταξί και μετέβη στο ξενοδοχείο «Πικαντίλ Παλάς». Εκεί είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο με το όνομα κ Βαν Ντούζεν. Φορούσε μαύρα γυαλιά για να μη την άναγνωρίσουν και δήλωσε στη διεύθυνση ότι το ίδιο βράδυ θά άναχωρούσε για το Λίβερπουλ.

Στις όκτώμιση την έπισκέφθηκε ή λαίδη Έντγκαρ. Άλλαξαν άμέσως ρούχα. Φορώντας, λοιπόν, μια ξανθή περούκα, μια λευκή τουαλέττα και τὰ παλτό από έρμίνα, ή Καρλόττα Άνταμς και ή όχι άπως φανταζόμασταν ή Τζέην Γουίλκινσον, μετέβη στο γεύμα των Μόνταγκιου!

Μην άπορήτε, φίλοι μου, έτσι άκριβώς συνέβη. Το τραπέζι ήταν φωτισμένο με κεριά, οι ήλεκτρικές λάμπες ήταν σκεπασμένες με σκούρα τούλια, και, το κυριώτερο, κανείς από τους κα-

—Μη με διακόπτετε, όταν τελειώσω θα μπορέσετε να άπολογηθήτε.

λεσμένους δεν γνώριζε καλά την Τζέ-
ην Γουίλκινσον.

Εν τω μεταξύ η λαίδη "Εντγκαρ, μεταμφιεσμένη ως Καρλόττα φεύγει από το ξενοδοχείο με μία μικρή βαλί-
ζα, πηγαίνει στο σταθμό του Γιούνιον όπου κλεισμένη στην τουαλέτα ξανα-
γίνεται λαίδη "Εντγκαρ και φεύγει ά-
φηνοντας την βαλίτσα της στο σταθμό.
Πρίν μεταβή στη Ρέτζαντ Γκέητ τηλε-
φωνεί στους Μόνταγκιου και ζητεί την
λαίδη "Εντγκαρ— την Καρλόττα "Αν-
ταμς δηλαδή. Κι' αυτό είναι μέρος του
προγράμματός των. "Αν τα πράγμα-
τα πάνε καλά η Καρλόττα πρέπει ν'
άπαντήσει: «Πολύ καλά». Και πράγ-
ματι, μη γνωρίζοντας φυσικά τον άπω-
τερο σκοπό αυτού του τηλεφωνήματος,
η Καρλόττα άπαντά καταφατικά.

Αμέσως η Τζέην Γουίλκινσον τρέχει
στο σπίτι του άνδρός της και ζητεί να
τον δει, αναγγέλλοντας ότι είναι η λαί-
δη "Εντγκαρ. Μπαίνει στη βιβλιοθήκη
και... διαπράττει το πρώτο
της εγκλημα!

Ξαναπιστρέφει μετά στο σταθμό,
παίρνει την βαλίτσα της, μεταμορφώ-
νεται πάλι σε μελαγχρινή και περιμέ-
νοντας την επιστροφή της Καρλόττας,
μπάνει σ' ένα ζαχαροπλαστείο. Εκεί
βάζει κρυφά το χρυσό κουτί μέσα στην
τσάντα της μίς "Ανταμς, την οποία φυ-
σικά είχε πάρει μαζί με τα άλλα ρού-
χα της, και τότε— γι' αυτό δεν είμαι
βέβαιος—βλέπει και το γράμμα προς
την Λούσι "Ανταμς. Το άνοίγει, το δια-
βάζει και στην άρχη σκέπτεται να το
εξαφανίσει. Μετά όμως παρατηρεί ότι
μπορεί να το μεταχειρισθί για να κα-
τηγορήσει τον Ρόναλντ Μάρς. Σχίζει,
λοιπόν, τη σελίδα, προσέγοντας να
σχίσει και το τμήμα της άλλης σελίδος
όπου αναφέρεται ότι η μίμησης «...της
Άρεσε...» Και έτσι στο γράμμα τώρα
φαίνεται ότι η μίμησης του Άρεσε»,
και όπως καταλαβαίνετε η κατηγορία
κατά του λοχαγού είναι συντριπτική.

Εφθασε όμως η ώρα που θα συναν-
τιόταν ξανά με την Καρλόττα. Την πε-
ριμένει έξω από το ξενοδοχείο «Σα-
βόι», και μπαίνει μαζί της μέσα προσ-
παθώντας να περάσει απαρατήρητη.
Στο δωμάτιό της αλλάζονταν ξανά τα
ρούχα τους και τότε, φαντάζομαι, η
Τζέην προτείνει να πιούν κάτι για την
επιτυχία της φάρσας τους. Μέσα στο
ποτήρι της Καρλόττας έχει ρίξει το
βερονάλ. Η μίς "Ανταμς, επιστρέφει
κουρασμένη σπίτι της. Προσπαθεί να
τηλεφωνήσει στον λοχαγό Μάρς, ή στον
Μπράϊαν Μάρτιν, μα κουρασμένη αδη-
νει το ακουστικό. Το βερονάλ άρχίζει
να επιδρά. Πέφτει και κοιμάται... γι' α-
υτό ν' ξαναξυπνήσει. Το δεύ-
τερο εγκλημα είχε τελεσθή.

Και φθάνουμε στο τρίτο. Κατά τη
διάρκεια του γυύματος στο «Κλάριτζ»,
κάποιοι μίλησε σχετικά με τον Πάρι,
και το μήλον της έριδος. Η Τζέην
Γουίλκινσον διέπραξε τότε την γκάφα
να πη ότι ο Πάρις—τόν όποιον άγνο-
ούσε—θα ήταν κατά πάσαν πιθανότητα
ο ιδρυτής του Παρισιού. Αντίκρου της
καθόταν ο νεαρός ήθοποιος Ντόναλντ
Ρός, ο όποιος παρευρίσκειτο και στο
γεύμα των Μόνταγκιου κατά την βρα-
δυά του πρώτου εγκλήματος. Εκεί εί-
χε ακούσει την λαίδη "Εντγκαρ—την
Καρλόττα, "Ανταμς, δηλαδή—να μιλή
για την άρχαία έλληνική τέχνη, για
την μυθολογία των Έλλήνων και για
διάφορα άλλα θέματα που άποδείκνυ-
αν πώς ήταν πολύ μορφωμένη. Ακού-
οντας λοιπόν τώρα την ίδια αυτή γυ-

Ένα σιλιέτο στο λαιμό

ναίκα να άγνοη έντελώς ένα από τα
κυριώτερα και πιο γνωστά μυθολογι-
κά πρόσωπα, ύπαιεύθηκε κάτι το φο-
βερό: ότι η λαίδη "Εντγκαρ που είχε
άπέναντί του δεν ήταν η λαίδη "Εντ-
γκαρ της βραδυάς εκείνης. Σκέφθη-
κε άμέσως να μου ανακοινώσει τούς
λόγους του. Έγώ δυστυχώς έλειπα,
και μίλησε στον Χάστινγκς. Η Τζέην
Γουίλκινσον όμως άκουσε τη συνομι-
λία του. Αντιλαμβάνεται άμέσως ότι
κάτι την πρόδωσε. Αμέσως μετά το
γεύμα τρέχει στο σπίτι του Ντόναλντ.
Της άνοίγει ο ίδιος άνυποπτος. Αυτή,
κατά πάσαν πιθανότητα, με μία όποια-
δήποτε δικαιολογία τον άγκαλιάζει
και με το γνωστό θανατηφόρο χτύπη-
μα τόν άφήνει νεκρό.

Ο Πουαρώ σώπασε και πάλι.
—Μά γιατί να σκοτώσει τον άνδρα
της άφου αυτός δεχόταν το διαζύγιο;
ρώτησε κάποια στιγμή ο Τζάπ.

—Γιατί ο δούξ ντε Μερτόν ήταν φα-
νατικός καθολικός που δεν θα δεχόταν
ποτέ να πανιευθί τη γυναίκα ενός
άνθρώπου που ζούσε ακόμα. Της τό
είχε δηλώσει κατηγορηματικά.

—Τότε γιατί σάς ζήτησε να μεσολα-
βήσετε κι' έσεις για το διαζύγιο της;

—Γι' αυτό με γελάση. Γι' αυτό με κά-
νη να πω στην άστυνομία πώς δεν εί-
χε αυτή κανένα συμφέρον να σκοτώσει
τον άνδρα της. Τι ύπεροχη ήθοποιός
αυτή η γυναίκα, φίλε μου. Έπρεπε να
την ήγμε με τι φυσικότητα άπόρησε ο-
ταν της άνεκοίνωσα ότι ο άνδρας της
της είχε ήδη γράψει αναγγέλλοντάς
της ότι δέχεται το διαζύγιο. Το γράμ-
μα αυτό το είχε εξαφανίσει η ίδια, για-
τί, όπως σάς έξηγήσα της κατέστρεψε
το σχέδιό της να παντρευθί τον δούκα.

—Και το χρυσό κουτί, με το άρχικό
«ΝΤ»;

—Το παρήγγειλε με γράμμα στο
Παρίσι, και έστειλε την "Ελλίς την κα-
μαριέρα της να το παραλάβει. Η "Ελ-
λίς πήρε το πακέτο από το κοσμηματο-
πωλείο δίγως να ύπατευεται τι περι-
είχε. Από την "Ελλίς έπίσης πήρε
κρυφά τα γυαλιά με τα όποια παρου-
σιαζόταν ως κ. Βάν Ντουζεν, και τα
έλασε μετά μέσα στην τσάντα της
Καρλόττας "Ανταμς. Διαπύτωσα ά-
κόμη, ότι και τον σουγιά με τον όποιο
διέπραττε τούς φόνους, τον είχε κλέ-
ψει από την καμαριέρα της.

Σιγή είχε άπλωθί στο δωμάτιο.
Ξαφνικά άντήχησε η φωνή του
Μπράϊαν Μάρτιν:

—Θάθελα νάερα, κ. Πουαρώ, γιατί
κατηγορήσατε ένένα στην άρχη;

—Σάς τό είπα ήδη: για να σάς τι-
μωρήσω για τις ψευτιές που μου εί-
πατε.

—Καλά να πάθης, του είπε γελών-
τας η Τζέην Ντράιβερ.

Μετά στράφηκε προς τον Πουαρώ
και του είπε:

—Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο
γαίσομαι που ο Ρόναλντ άπεδείχθη
άθώος. Τόν συμπαθούσα τόσο έξερετε.
Πόσο θα χαρή η Γεραλδίνη Μάρς. Τώ-
ρα θα ύπορη να σκέπτεται πιο θετικά
για το γάμο τους, γιατί, δεν έξρω αν
το άντληφθήκατε και σεις, η Γεραλ-

δίνη και ο Ρόναλντ άγαπιούνται τρελ-
λά. Όσο για τον κ. Μπράϊαν Μάρτιν,
αυτόν τόν άναλαμβάνω έγώ, κ. Πουα-
ρώ. Σέ λίγες μέρες παντρευόμαστε.
—Σάς εύχομαι την πιο άπόλυτη ευ-
τυχία, μίς Ντράιβερ, της εύχήθηκε
έγκάρδια ο Πουαρώ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Την έπομένη άκριβώς έφυγα βιαστι-
κά για μία δουλειά στην "Αργεντινή.
Από τις έφημερίδες παρακολούθησα
τη δίκη της Τζέην Γουίλκινσον και την
καταδίκη της.

Όταν έπέστρεψα, ύστερα από μη-
νες, ο Πουαρώ μου έδειξε μιά ένπι-
στολή της, που τόν την είχε στείλει
την παραμονή της θανατικής έκτελέ-
σεώς της.

Στο γράμμα της αυτό η λαίδη "Εντ-
γκαρ έξηγουσε πώς είχε διαπράξει
τά τρία εγκλήματά της, και η διήγη-
σή της συμφωνούσε άπόλυτα με όσα
υάς είχε πη ο Πουαρώ.

Μη μπορώντας να πείσει τόν δούκα
ντε Μέρτον να την παντρευθί ως διε-
ζευγμένη, άποφάσισε να σκοτώσει τόν
άνδρα της. Η μίμησης της μίς "Ανταμς
της είχε δώσει την έμπνευση του εν-
κλήματος. Της έπρότεινε το στοιχημα
των δέκα χιλιάδων δολλαρίων, και
τά πράγματα έξελιχθήσαν, όπως
γνωρίζουμε ήδη.

Όταν άποφάσισε να σκοτώσει και
την Καρλόττα, σκέφθηκε να μεταχε-
ρισθί το βερονάλ. Γι' αυτό να κάνει δε πι-
στευτό ότι το θύμα της είχε αυτοκτο-
νήσει, και ότι συνήθιζε να παίρνει βε-
ρονάλ, παρήγγειλε το περίφημο χρυ-
σό κουτί, με την μυστηριώδη έπιγρα-
φή.

Το χτύπημα στο πίσω μέρος του
λαιμού που φέρνει κεραυνοβόλο τόν
θάνατο, το είχε μάθει από κάποιον
γιατρό στον Σάν-Φραντζίσκο, στην
"Αμερική. Κάποια μέρα της έξηγουσε
την ανατομία του λαιμού και της έδει-
ξε και το σημείο όπου ένα χτύπημα
άπλο μπορεί να έπιφέρη άκαριαίο θά-
νατο.

Σχετικά με την έπιστολή της Καρ-
λόττας προς την άδελφή της, η άφη-
γισις της Τζέην Γουίλκινσον, συμφω-
νούσε άπόλυτα με την έξηγηση που εί-
χε δώσει ο Πουαρώ, όπως έπίσης ή-
ταν άκριβής η έξηγησης που είχε δώ-
σει ο φίλος μου για τόν φόνο του νεα-
ρού Ντόναλντ Ρός.

Και τώρα σάς άποχαιρετώ για
πάντα. Έγραφε η Τζέην στο τέλος της
έπιστολής της προς τόν Πουαρώ. Εί-
μαι άπόλύτως ήσυχη και ο θάνατος
δεν με φοβίζει. Μερικοί μου λέν ότι
άδυνάτισα, μα φαίνεται πώς μου πάει.
Αύριο το πρωί, θα έξομολογηθώ, και
μετά θ' άφήσω για πάντα αυτή τη ζωή
που τόσο πάλαψα για να την άπολαύ-
σω περισσότερό.

Σάς συγχωρώ! (Δεν λέτε ότι πρέ-
πει κανείς να συγχωρή τούς έχθρούς
του;)

ΤΖΕΗΝ ΓΟΥΙΛΚΙΝΣΟΝ

Υ.Γ. Πόσο θα ήθελα να τοποθετου-
σαν το κέρινο όμοιόμ' μου στο περί-
φημο "Εγκληματολογικό Μουσείο
Τυσσό. Θα έμπαινα έτσι στην άθανα-
σία.

ΤΕΛΟΣ

Ε. (Μετάφρασις κ. Γ. Σεβαστίκογλου)

Ο Κολιμπάρ έχει γκίνιες

Ευδυμογράφημα του Μαξιμ

Είχα πολύν καιρό να δώ τόν φι-
λο μου Κολιμπάρ, γι' αυτό ά-
πεφάσισα να πάγω σπίτι του.
"Αλλά κι' εκεί δεν κατώρθωσα
να τόν συναντήσω. Βρήκα μόνο την
κυρία Κολιμπάρ, που ξεμανίκωτη και
με μία ποδιά σιδέρωνε τα πουκάμι-
σα του συζύγου της.

Δεν πρόκανα να την ρωτήσω για
τόν φίλο μου όποτε έξεσπασε σ' ένα ά-
κατάσχετο κατηγορητήριο:

—Μη μου τόν άναφέρετε, κύριέ μου!
Είμαστε στα μαχαίρια εδώ και δυό
βδομάδες τώρα! Είναι ένας χασομέ-
ρης, ένας άνόητος, ένας κουτενός!
Από τόν καιρό που έμπλεξε μ' αυτόν
τόν Τζών Μπίσμιπλ, έγινε άλλος άν-
θρωπος. Δεν δουλεύει πιά και που
τόν χάνεις, που τόν βρίσκεις, τόν
"Ιππόδρομο!...

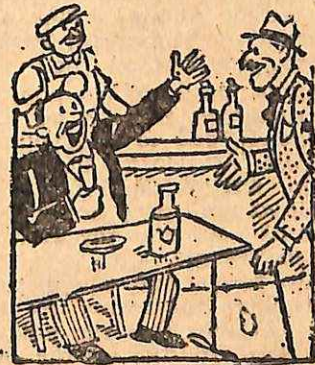
—Παίζει, λοιπόν, τώρα στις κουρ-
σες;

—"Αν παίζη! Πηγαίνετε όμως να
σας τ' άπαινευθί μόνος του, αν θέλε-
τε. Και όπως είσθε ο καλλίτερός του
φίλος, δώστε του και καμιά συμβου-
λή. Θά τόν βρήτε στο μπάρ του "Αλό-
γου που τρέχει, εδώ στη γωνία. "Α-
πό τόν δνομά του κρίνατε τι καταγώ-
γο είναι!

"Αποχαιρέτησα την άξια κυρία Βαρ-
βάρα και έτρεξα να συναντήσω τόν
φίλο μου. Τόν βρήκα, πραγματικά,
στο μπάρ αυτό, μπροστά σε μία ά-
δειαν ήπουκάλα μπύρας. Μόλις με
είδε, σήκωσε τόν χέρι του και φώναξε
χαρούμενος:

—Καλώς μου τον! "Ελα να τ' άποι-
με. "Εργασί στην ώρα γιατί είμαι
χάλια. "Εχω πάθει μία φοβερή γκίνια
και τώρα κυττάζω να πνίξω την ά-
τελπισία μου στην μπύρα!...

—Φαίνεται, Κολιμπάρ, του λέω,
παίρνοντας τόν άυστηρότερο ύφος που

Σήκωσε τόν χέρι του και φώναξε
χαρούμενος.

μπορούσα, φαίνεται πώς παίζεις στις
κουρσες!...

—Και τί κακό βλέπεις σ' αυτό; Οι
κουρσες είναι ένα σπόρ τόν όποιο ύ-
ποστηρίζει και ένθαρρύνει τόν κράτος!

Την στιγμή που δεν μπο-
ρούμε να βελτιώσουμε
τό ανθρώπινο γένος, άς
τιώσουμε τόν γένος τών άλόγων.

—Και κερδίζεις πάντα;

—Πάντα σχεδόν, αλλά δεν ξέρω τι
έπαθα τώρα τελευταία. Μία άγρια
γκίνια με κυνηγά!

—"Αλήθεια; Γι' αυτό μου, λοιπόν.

—Θά σου πω την τελευταία μου πε-
ριπέτεια και θά κρίνης και μόνος σου.
Και ο φίλος μου, άφου άδειασε τόν
τελευταίο ποτήρι της μπύρας του, ά-
χισε:

—Την περασμένη εβδομάδα, είχα
χάσει ένα στρογγυλούτσικο ποσό πον-
τάροντας στον «Κοκκινοπόδη», Νο 23.
Ο διάβολος, όμως, έχωσε την ούρα
του και ο «Κοκκινοπόδης» ήρθε εκεί-
νη την ημέρα άπατος. Φαντάσου, φίλε
μου, δέκατος τρίτος!... Τι να κάνω
τώρα; Δεν είχα γνωρίσει ακόμα τόν
πολύτιμο φίλο μου Τζών Μπίσμιπλ!

"Ενα βράδυ βρεθήκαμε μαζί σε μία
φιλική παρέα. Πάνω στο κέφι ο Μπί-
σμιπλ μου λέγει: «—Την άλλη φορά να
ποντάρης στον «Κομοφούκι Β'». "Εγώ
σημείωσα τόν όνομα και άποφάσισα να
ποντάρω στο περίφημο αυτό άλογο.
"Ελα όμως που δεν είχα φιλή και ά-
πό την Βαρβάρα δεν τολμούσα να ζη-
τήσω! Σκέφθηκα τότε τόν φίλο μου ύ-
ποκόμητα ντέλα Πατούιγ. Κάποτε τόν
είχα δανείσει ένα ποσό και μόλις κλη-
ρονόμησε, ύστερα από όκτώ χρόνια,
την θεία του, μου τόν έπέστρεψε. Η χά-
ρη θέλει άντιχάρη. Κι' έγώ είπα για
μία φορά να άποταθώ σ' αυτόν. Πήγα
και τόν βρήκα. Μ' άκουσε μ' ένα κα-
λοκάγαθο και προστατευτικό χαμό-
γελο.

—Γι' αυτό σκάς, φίλε μου Κολιμπάρ;
μου λέγει. Πόσα σου χρειάζονται;

—Μόνον, πεντακόσια φράγκα, ύπο-
κόμη, φίλε μου.

—Τάχης με τόν πρώτο, μου είπε, κι'
έβαλε τόν χέρι στην τσέπη. Χρυσός ά-
νθρωπος, φίλε μου! Δίνοντάς μου τ' ά-
χρήματα μου είπε:

—Μονάχα μία παράκληση έγω να
σου κάνω καθώς φεύγω την Κυριακή
για τ' άκτήματά μου θά ήθελα να είχα
τό ποσό γιατί δεν έχω λεπτά πρόχει-
ρα για τόν εισιτήριό μου!

—Θά τώχης, είπα, μετανοιώνοντας
που δεν είπα τόν φίλο μου πώς τό
ποσό ήταν για τις κουρσες τις Κυρια-
κής, κι' όχι τόν Σαββάτου. Πήρα τ' ά-
λεπτά, και έφυγα, σκεπτόμενος πώς
μπορούσα να παίξω τόν φίλο μου,

που δεν είπα τόν φίλο μου πώς τό
ποσό ήταν για τις κουρσες τις Κυρια-
κής, κι' όχι τόν Σαββάτου. Πήρα τ' ά-
λεπτά, και έφυγα, σκεπτόμενος πώς
μπορούσα να παίξω τόν φίλο μου,
μονάχα που θά έφθανα δέκα λεπτά
μετά την άναχώρησή του για τόν σι-
δροδρομικό σταθμό. Κι' έτσι κι' έγώ
θά ήμουν εν τάξει και τ' ά 500 φράγκα
θά είχα στην τσέπη για να παίξω τόν
άπόγευμα. Την άλλη μέρα θά τόν έπέ-
στρεφα τόν ποσό διά τηλεγραφικής έπι-
ταγής!

»Πήγα, λοιπόν, που λές, κι' έστησα
καρτέρι έξω από τόν σπίτι τού φίλου
μου, κι' όταν τόν είδα να φεύγη, πε-
ρίμενα λίγο και παρουσιάσθηκα στον
θυρωρό.

—Ο κ. ύποκόμης ντε λά Τατούιγ;

—Στό τρίτο δεξιά.

—Τό ξέρω, αλλά μπορώ να τόν συ-
ναντήσω;

—"Οχι, γιατί έφυγε πρό όλίγου τα-
ξίδι.

—"Εγώ ξέρω ότι είναι έπάνω.

—Κι' έγώ σάς λέγω πώς δεν είναι.

—Μά άφου είναι! "Εχω να τού έπι-
στρέψω κάτι λεπτά.

—Και έκαστομύρια νάχετε να τού
δώσετε, δεν θά τόν βρήτε! "Αν όμως,
σας άρέση ν' άνεβαίνετε στο άσανσέρ,
μπορείτε να τόν πάρετε και ν' άνεβήτε
έπάνω.

»Εγώ πήρα τόν άσανσέρ και πάτη-
σα τόν κουμπί. Δέν είχε, όμως, φθάσει
καλά—καλά στο δεύτερο πάτωμα και
τό καταραμένο μηχανήμα σταμάτησε.
Είχε χαλάσει! Τώρα τι νάκανα; "Εβα-

—Δός μου γρήγορα τ' ά 500 φράγκα!...

λα τις φωνές. "Ετρεξε ή θυρωρός,
βγήκαν από τ' ά διαμερίσματά τους οι
άλλοι ένοικοι, και άποφασίσθηκε να
φωναχθί ο τεχνίτης τού έργοστασίου
για να με λευθερώσει. Είχε περάσει
μισή ώρα και ο παληάνθρωπος αυτός
δεν φαινόταν. Στην θέση τού φάνηκε...
ποιός φαντάζεσαι; Ο ύποκόμης! "Α-
νέβαινε λαγνασμένος τις σκάλες και
μόλις με είδε σταμάτησε:

—"Ω! εσύ είσαι φίλε μου Κολιμπάρ;
Με σώζεις! Θά μου φέρες άσφαλώς τ' ά
500 φράγκα, σί; Δόστα μου γρήγορα
γιατί έξασα τόν πορτοφόλι μου έπάνω
και δεν προφθάνα να τόν πάρω. Θά
χάσω τόν τράινο.

"Εγώ φιλοτιμημένος και άφου ύπ'ήρ-
γαν τόσα μάτια που με κύταζαν, έ-
βγαλα και τόν έδωκα τ' ά 500 φράγκα.
Τό άποτέλεσμα τόν μαντεύεις. Δεν έ-
παιξα εκείνο τόν άπόγευμα στις κουρ-
σες, και όπως ο «Κομοφούκις Β'» κέρ-
δισε πραγματικά, έχασα 10.000 όλο-
στρογγυλά φράγκα!... Είναι, λοιπόν,
να σκάσω τώρα, ή δεν είναι;

Η ΙΝΦΑΝΤΗ

— Ένα παθητικό και άριστουργηματικό ισπανικό

σπιτάκι στο 'Αλκαζάρ. Έκει ή 'Ολίβ πείθει την αδελφή της να γράψει στον δικηγόρο της για να ενεργήσει για το διαζύγιο. Έν τώ μεταξύ ο μαρκήσιος ντ' Αρμπόνα τις αποχαλνεί και φεύγει σε ταξίδι. Δεν είχαν περάσει πολλές μέρες όταν ή 'Ολίβ άναγγέλλει ξαφνικά της αδελφής της ότι έχει φθάσει στη Σεβίλλη ο άντρας της, ο Φελίππε. Κατά συμβούλην της, ή 'Ολίβ δέχεται να ζητήσει καταφύγιο στο σπίτι του μαρκησιού. Μένει εκεί τώρα ή οίκονόμος του, δόνα Ουρράκα. Σ' αυτήν άποτεινείται ή 'Ολίβ.

10. (Η συνέχεια)

Καί πρόσθεσε σιγώτερα, παρασύροντας την ήλικιωμένη γυναίκα στο βάθος της αίθουσας ώστε να μην ακούση τίποτε ο θυρωρός: — Έρχομαι να ζητήσω από σάς την φιλοξενία που προσέφερε ένας ιδαλγός. Είμαι ή δεσποινίς ντ' Ρομανέν. Άπ' εκεί είναι ή αδελφή μου, ή κυρία ντ' Κολόμπο. Είδοποιήσατε όσο μπορείτε γρηγορώτερα τον μαρκήσιο ότι ή αδελφή μου βρίσκεται στο σπίτι του. Η ήλικιωμένη γυναίκα υποκλίθηκε με σεβασμό:

— Σενιορίτας, άπάντησε με επίσημο ύφος, ο λόγος του κυρίου μου είναι ιερός. Καλώς ώρισατε στο σπίτι μας. Η 'Ολίβ άφησε ένα στεναγμό, έπιασε το χέρι της δόνας Ουρράκα και τό έσφίξε μέσα στα δικά της.

— Μας σώζεται! Ένας μεγάλος κίνδυνος μας άπειλνει!

Κάρφωσε το βλέμμα της μέσα στα μαύρα μάτια της γρηάς.

— Μόνον ο μαρκήσιος πρέπει να μάθω την παρουσία της εδώ. Όρκισθήτε μου, πρόκειται για την τιμή της... για την ζωή της!

— Όσον καιρό ή σενιόρα θα μένει στο σπίτι του κυρίου μου, κανείς δεν θα μάθω την παρουσία της, το όρκίζομαι!

Η δόνα Ουρράκα φίλησε αλληλοδιαδόχως όλα τα άγια μετάλλια που ήσαν κρεμασμένα στον λαιμό της.

— Ά, ήμουν βεβαία ότι θα εύρισκα εδώ ευγενική και πρόθυμη υποδογή, φώναξε ή νέα. Άλλοίμονο! Κυττάζετε την πως τρέμει! Άγαπημένη μου άδελφούλα μη φοβάσαι τίποτα. Είσαι προφυλαγμένη τώρα, και να ό φύλαξ άγνελός σου.

Είπε πιάσει το χέρι της Φανέτ και τό έβλεπε μέσα στο χέρι της γρηάς έπιστατρίας. Η άπρόοπτη και τόσο τουφερή αυτή κίνηση συνεκίνησε την δόνα Ουρράκα, ή όποια άμέσως συμπάθησε τις δυο αδελφές.

— Σας παρακαλώ, όδηνόηστε μας στο διαμείριμα, όπου ή άδελφή μου θα μπορέσει να άναπαυθή ή συγκίνηση την συντρίβει. Και έγω ριάζομαι να γυρίσω. Το άνάξι με περιμένει σε άποσπαση λίγων βημάτων άπ' εδώ. Δεν θα ήθελα να με δουν να βγαίνω τέτοια ώρα από τό μέγισσο αυτό. Δόνα Ουρράκα, ίσως να σ' έφαινε περίεργη ή διαγωγή μου, αλλά μη με κρίνετε από

τά φαινόμενα. Στο όνομα όλων των άγίων βεβαίωνω ότι έκτελώ ένα καθήκον ιερό!

— Είμαι στην διάθεση της σενιορίτας, είπε ή γρηά μ' ένα χαμόγελο που μαλάκωνε τό ασυτηρό πρόσωπό της. Λάβετε τον κόπο να με άκολουθήσετε.

Πίσω από την οίκονόμο οι δυο αδελφές βγήκαν από την αίθουσα άναμωνης και άνέβηκαν τις βαθμίδες μιας θαυμασίας μαρμαρίνης σκάλας της όποιας τό παλιό κυγκλίδωμα από σφυρηλατημένο σίδερο είχε χρυσά σκολίδια.

Η Φανέτ και ή Ολίβ βάδιζαν άγκαλιασμένες θαμπωμένες από τό κύματά του φωτός που έπεφταν από τό πολύφωτο των τοίγων. Η δόνα Ουρράκα έσπρωξε μιά πόρτα με τζάμια και τις έμπασε μέσα σ' ένα μικρό σαλόνι.

Η κυρία ντ' Κολόμπο έπεσε έπάνω σ' ένα κάθισμα, τελείως έξηγντλημένη. Η οίκονόμος άνοιξε άμέσως τό παράθυρο. Μιά γλυκεία μυρωδιά από φρούτα και άνθη άνέβηκε μαζί με τις ψεκάδες του συντριβανιού.

— Ηούχασε! Όλα τελείωσαν τώρα! Είσαι προφυλαγμένη! Μόλις εκείνος φύγη θα ξαναγυρίσεις! Θά είμεθα έπειτα ευτυχισμένες μαζί. Κοιμήσου, κοιμήσου όσο θέλεις, έγω άγρυπνώ...

Η Φανέτ τραύλιζε άσυνάρτητες λέξεις, ό τρομερός πόνος που την έσφιγγε την έμπτόδιζε να έκφραση την ευγνωμοσύνη της. Ο λαιμός της έκλεινε άθελά της και τά μάτια της ζητούσαν ίκετευτικά και άλλες λέξεις παρηγοριάς. Η μεγαλύτερη αδελφή ήπηρε μέσα στην προστατευτική άγκαλιά της την Ίνφαντη και την πήγε στο διπλανό δωμάτιο.

Ένα μικρό πολύφωτο από πορσελάνη της Σαξωνίας φωτίζε τό θαυμάσιο αυτό δωμάτιο. Τό κρεβάτι είχε τό σχήμα ενός θαλασσίου όστράκου. Οι πολυθρόνες και οι τοίχοι ήσαν ντυμένοι με κινεζικά μεταξωτά χρώματα μαργαριταριού. Πάνω από τό τζάκι ήσαν ένα πολύτιμο κινέζικο ρολόι.

— Μην φεύγεις άκούη! Μην φύγεις, μη μ' άφήσης μόνη! Έκανε ή Φανέτ άγκαλιάζοντας την αδελφή της.

— Ηούχασε. Θά ξαναέλθω μόλις μπορέσω. Θά παίρνω ειδήσεις συχνά. Θά σού τηλεφωνώ, σού τό υπόσχομαι. Θά τά μαθαίνεις όλα. Πρέπει μόνο να μείνεις ήσυχη, και να μη βγής άπ' εδώ παρά μονάχα μαζί μου. Δόνα Ουρράκα, θησαυρέ μου, σάς την έμπιστεύομαι! Προσεγέτέ την.

Η 'Ολίβ έφυγε από την φωτισμένη στοά, κατέβηκε τρέγοντας την σκάλα κατέβασε την μαντήλια της πάνω από τό μάτια της και άκούσε την βαρεία πόρτα του μεγάρου να κλείνει πίσω της. Έπειτα από λίγα λεπτά ή Σουλτάνα γύρισε στο άδειο σπίτι.

Η Ίνφαντη έμενε με τό κεφάλι χαμένο μέσα στο δαντελλένιο μαξιλάρι της, χωρίς να καταλαβαίνει τά συμβαίνοντα. Της φαινόταν ότι άκουε να σημαίνει ή νεκρική καμπάνα της τελευταίας ώρας της και μη έχοντας την

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

μυθιστόρημα του Γεωργίου Ρεβάλ

δύναμη να ξεγεραθή παραδιδόταν με άπόγνωση στους λυγμούς.

Όρθια κοντά στο κρεβάτι ή δόνα Ουρράκα την κύταζε με άφατη συμπάθεια. Η Ίνφαντη άρπαξε έξαφνα τό χέρι της γρηάς, τό άκούμπησε πάνω στο φλογισμένο μάγουλό της και άρχισε να μιλή, σε μιά γλώσσα, που ή οίκονόμος δεν την καταλάβαινε. Άλλά από τον σπαρακτικό τόνο της νέας, ένοιωσε ότι κάποιος άπέραντος πόνος βασάνιζε την νεαρά εκείνη γυναίκα. Καί της άπαντούσε με διάφορα έπιφωνήματα: «Άι! Ντίος μίο! Σάντα Μάδρε! Προμπεθίτα!» σάν να παρακολουθούσε την άφήγηση των βασάνων της.

Σιγά-σιγά ή φωνή έξασθένησε, έσβυσε τέλος. Η Φανέτ είχε άποκοιμηθή έπάνω στο χέρι της Ίσπανίδας.

□ □

Ο ήλιος ήταν πιά ψηλά, όταν ή δόνα Ουρράκα άνοιξε την μπαλκονόπορτα, που ώδηγούσε σ' ένα μικρό μαρμαρίνο έξώστη και έκανε νεύμα στην κυρία ντ' Κολόμπο να την άκολουθήσει στους κήπους.

Η νεαρά γυναίκα, χλωμή άκόμη άπό την νύχτα εκείνη των συγκινήσεων, άκολούθησε την οίκονόμο.

Τό μέγαρο των ντ' Αρμπόνα περιτριγυριζόταν από κρεμαστούς κήπους. Στο ύψος του πρώτου πατώματος άρχιζε μιά κιονοστοιχία μαρμαρίνη, πλαισιωμένη από τριαντάφυλλα και γεράνια. Μιά σκέπη από άνθη σχημάτιζε μιά θαυμάσια στοά πάνω από ένα μικρό αulάκι. Οι πορτοκαλλίες γεμάτες από καρπούς και τά λεπτά σάν λόγγες κυπαρίσσια έρριχναν την βελουδένια σκιά τους γύρω από ένα μικρό καταρράκτη.

Η Φανέτ φανάτισε έβρεξε τά χέρια της μέσα στα διάφανα νερά και έπειτα πλησιάζοντας τις διάφορες συστάδες των λουλουδιών μύρισε τά άρώματά τους. Έξαφνα ή δόνα Ουρράκα, που τακτοποιούσε μερικά πολυτελή μεταξωτά μαξιλάρια, πάνω σ' ένα παλιό μαρμαρίνο πάγκο, άφησε μιά άναφώνηση καταπλήξεως:

— Έλ σενιόρ μαρκές!

Η οίκονόμος είχε τηλεφωνήσει την ίδια νύχτα στην Κόδοβο, ότι μιά κυρία είχε φθάσει στο μέγαρο. Ο δόν Λουίς, λοιπόν, είχε ξεκινήσει από τά ξεμερώματα, και χωρίς να χάσει καιρό για ν' αλλάξει τό ρούχα του αυτοκινήτου, έρχόταν να χαιρετήσει την άνωστη ξένη του. Ο μαρκήσιος άνέβαινε τέσσερα-τέσσερα τά σκαλοπάτια που ώδηγούσαν στους έξώστας, ξαφνικά είδε την Φανέτ γονατισμένη μπροστά σε μιά πηγή, να πίνει νερό μέσα στο κοίλωμα της παλάτης σάν μιά μικρή νύμφη.

— Σείς! Σείς! φώναξε κατάπληκτος. Καλώς ώρισατε.

Έτρεξε με άπλωμένα τά χέρια του προς την Ίνφαντη.

Αυτή άρνισε να γελά για να κρύψει την ταραχή της και του πρότεινε τά μουσκεμένα δάκρυλά της. Αιτός την βοήθησε μ' ευγένεια να σηκωθή.

— Ο Γόης δεν περίμενε βέβαια να με βρή μέσα στο άνάκτορό του. Του ζητώ άσυλο και προστασία, είπε ή Φανέτ.

Υπήρχε στα μάτια της τόση άθωότης, ώστε και άν άκόμη ο μαρκήσιος είχε συλλάβει καμιά ύπόνοια για τά σέβδια της Ίνφαντης, άμέσως θα διέλυτο ή ύποψια του.

— Άς είναι εύλογημένη περισσότερο όπό όλες τις άλλες ή μέρα αυτή, άπάντησε με σεβασμό, άφοδ' μου έπιτρέπει να σάς δείξω την άφοσίωσή μου.

Φίλησε τό χέρι της Φανέτ. Μακρυνά από την αδελφή της, του φαινόταν άπειρας θελκτικώτερη. Καί εύλογούσε την τύχη που του προσέφερε την ευκαιρία να την ξαναδη μόνη, υπό συν-

— Πάμε λοιπόν εις αναζητήσιν του έναυμα ο μαρκήσιος.

θήκες τόσο έξαιρετικές.

— Γκράθιας! ψιθύρισε ή νέα. Μούτσας γκράθιας! Αυτή είναι ή μόνη άπάντησις που μπορώ να σάς δώσω στην ώραία γλώσσα σας. Η καρδιά μου σάς είναι άπείρως ευγνώμων για την τόσο ευγενική αυτή ύποσχή σας.

Γελούσε και του έρριχνε πλάγια μικρά δειλά βλέμματα, τά όποια δεν στερούνταν και κάποιος φιλαρεσκίας. Αυτός την μάντευε στενοχωρημένη που τον ξανάβλεπε. Καί ο δόν Λουίς έπέσπευσε την έξήγησιν.

— Τι σάς συνέβη, λοιπόν, κυρία; Σας είχα άφήσει ήσυχη, ευτυχισμένη...

Η Ίνφαντη έκανε μιά κίνηση άρνήσεως.

— Ποιό δασάρεστο γεγονός σας άνησυχεί;... Άλλά δεν βλέπω εδώ την δόνα 'Ολίβ...

— Αυτή με έστειλε εδώ. Μόνη μου δεν θα είχα τολμήσει ποτέ να χτυπήσω την πόρτα σας, άπάντησε ή νεαρά γυναίκα με σιγαλή φωνή. Πρέπει να κρυφθώ για λίγες μέρες.

— Καί πρόσθεσε με φωνή που έτρεμε:

— Ο σκληρότερος έχθρός μου είναι στη Σεβίλλη.

— Η άθωότης έχει λοιπόν έχθρούς! Ποιό είναι τό όνομα του διώκτου σας; είπε αυτός με πάθος.

— Φελίππε ντ' Κολόμπο.

— Ο σύζυγός σας;

Αυτή άπήντησε με μιά κίνηση της κεφαλής.

— Ο σύζυγός σας! έπανέλαβε ο δόν Λουίς με άλλωμένη φωνή. Είναι δυνατόν να ύπάρχη άνθρωπος που δεν σάς άγαπά;

Πλησίασε τον μαρμαρίνο πάγκο που ήσαν φορτωμένοι από παλιά μαξιλάσια, προύκαλεσε την νέα να καθήση και κάθισε και αυτός κοντά της. Η Ίνφαντη είχε χαμηλώσει τό κεφάλι της, διατάζοντας να μιλήσει. Τότε ο δόν Λουίς, άπειθυμένος στην δόνα Ουρράκα, την διέταξε να δρέψη τά ωραιότερα τριαντάφυλλα για να προσφέρει στην νεαρά γυναίκα.

Η οίκονόμος κατάλαβε με μιά λέξη. Άθόρυβα πήγε από την μιά γλίστρα στην άλλη διαλέγοντας τά άνθη και σχηματίζοντας την άνθοδέσμη της, χωρίς να άπομακρυνθή.

— Μιλήστε, κυρία, μιλήστε χωρίς φόβο. Σέ μένα θα βρήτε ένα φίλο ειλικρινή και πιστό. Φλέγομαι από την έπιθυμία να σάς έξυπηρετήσω ή και να σάς έκδικήσω.

Η Φανέτ σήκωσε τά μάτια της πάνω του, γεμάτα συγκίνηση και γλυκύτητα.

— Να με έκδικήσετε, ώ, όχι! Να με προστατεύσετε όμως, σάς τό ζητώ με όλη μου την ψυχή.

— Τό σπίτι αυτό άφ' νήκει στην Ίνφαντη, φώναξε αυτός. Θά είμαι ευγνώμων στο έσπακρον, άν μείνι εδώ όσον καιρό θα τό απαιτήση ή ασφάλειά της... Θά φύγω άμέσως άπ' εδώ και δεν θα ξαναγύρισω πιά κυρία, παρά μόνο όταν θα μου έπιτρέψουν να έλθω να σάς υποβάλω τά τε σείς να έλθω να σάς υποβάλω τά σέβη μου.

— Είσθε έξαιρετικά ευγενής! Δεν έχουν άδικο να έπαινούν τον Ισπανικό ίπποτισμό, φίλος αληθινός, και έχω άνεπιφύλακτη έμπιστοσύνη σε σάς. Μάθετε λοιπόν, ότι ο άνδρας μου με λατρεύει, αλλά έγω έπαυσα να τον άγαπώ. Με προσέβαλε βαρύντατα και έρχεται ίσως τώρα να ζητήσει την σύγγνωμή μου. Έγω όμως προτιμώ να πεθάνω παρά να τον άκολουθήσω. Μου είναι άδύνατη πιά ή συμβίωση με τον Φελίππε.

— Είναι δυνατόν, κυρία, να ύπάρχη στον κόσμο άνθρωπος τόσο κακός, ώστε να σάς κάνει να ύποφέρετε;

— Άκούστε λοιπόν!

Καί του διηγήθηκε την ιστορία της, την ζωή της, μετά τον άτυχό γάμο της, την δραπέτευσή της από την κλεική, την άφιχή της στην Ίσπανία και την συνάντησιν που είχε κάμει ή 'Ολίβ την προηγούμενη ημέρα.

Ο δόν Λουίς άκουε, με τά μάτια του

καρφωμένα στο ρυακι. Άπορούσε πού ή ψυχρότης και το μίσος είχαν καταλάβει τόσο γρήγορα την θέση ενός εξημεμένου αισθήματος. Τι υπήρχε τάχα στο βάθος της καρδιάς της νεαρής αυτής γυναίκας, ιδιοτροπία ή άπογοήτευσις; Ένας σύζυγος αυταρχικός και ζηλότυπος μόνο δεν είναι πάντοτε μισητός σύζυγος. Υπάρχουν πολλοί τέτοιοι, που είναι εξαιρετικοί. Η Ισπανία, ή Πορτογαλία και ή Λατινική Άμερική έχουν πολλούς συζύγους του είδους αυτού. Η ρήξη του άνδρουγύνου εκείνου προήρχετο ίσως όχι τόσο από την διαφορά των χαρακτήρων, όσον από το πνεύμα εκείνο της άνεξαρτησίας, που είχε έμπνεύσει στην νεαρά γυναίκα ή Όλιβ ντε Ρομανέν. Από την πρώτη συνάντησή των, ό δόν Λουίς είχε άντιληφθή την έπιρροήν, την όποία είχε ή μεγαλύτερη άδελφή έπί της μικρότερης. Η Όλιβ κανόνιζε πάντοτε την στάση της Φανέτ. Άν όμως άντιπαθόσε το έλεύθερο αυτό πνεύμα σε μία γυναίκα, ό μαρκήσιος δεν μπορούσε να μην θαυμάση το θάρρος, την αγάπη και την άδελφική άφοσίωση της Σουλτάνας Όλιβ.

Η Φανέτ σάπασε, και ό δόν Λουίς έμεινε συλλογισμένος.

—Ποιό σχέδιο φαντάζεσθε ότι έχει ό σύζυγός σας;

—Νά με πείση να τόν ακολουθήσω, ή να με έξαναγκάση σ' αυτό. Οί χωροφύλακες, δυστυχώς, είναι με το μέρος του.

—Όχι στην Ισπανία! Στόν τόπο σας, όμως, υπάρχουν νόμοι που σάς προστατεύουν.

Η Φανέτ νόμισε ότι είχε καταλάβει τη σκέψη του:

—Υπάρχουν νόμοι που άπελευθερώνουν. Ζήτησα ήδη το διαζύγιο!

Ο μαρκήσιος σηκώθηκε όρθιος, έκανε μερικά βήματα και μία σκιά φάνηκε σαν να περνούσε από το μέτωπό του.

—Όστε έχετε την έπιθυμία να ξαναπαντρευθήτε;

Η νέα έμεινε σιωπηλή. Μπορούσε να φθάση ως το τέλος της έκμυστηρεύσεώς της, να του άποκαλύψη την έσωτερική εκείνη πάλη, την ταραχή, στην όποία την έρριχνε ή λέξη και μόνη του διαζυγίου, να του όμολογήση ότι άκριβώς, οι ίδιοι του λόγοι, ένα βράδυ, την είχαν κάνει να άποφασίση να ζητήσει την διάλυση του γάμου της;

Ο Δόν Λουίς εξήγησε την σιωπή αυτή μόνος του και συμπέρανε ότι ή γυναίκα εκείνη είχε την έπιθυμία ν' άρχιση μία νέα ζωή, μία ζωή, που στά μάτια του, δεν θα μπορούσε παρά άσφαλώς να βρίσκεται στο περιθώριο της κοινωνίας.

Αορίστως ή Φανέτ μάντευε τις σκέψεις, που περνούσαν από το νου του οικοδεσπότη.

—Με άποδοκιμάζετε; ρώτησε καθώς σηκωνόταν κι' αυτή.

—Είμαι Ισπανός. Έπιδοκιμάζω τους νόμους μας και την σοφία των.

Αυτά είπε μόνον. Άλλά ήσαν άρκετά για να της δώσουν να καταλάβη ότι ή προκατάληψις σχετικώς με το διαζύγιο, την έμειλανε στά μάτια του μαρκησίου. Ένας πέπλος θλίψεως σκέπασε το ύπέροχο πρόσωπό της. Στήριξε το χέρι της στόν βραχίονα του συνοδού της και κυτάχοντας αυτόν με ήπιο βλέμμα ψιθύρισε:

—Δέν σκέπτονται να ξαναπαντρευθώ.

Αυτός χαμογέλασε ειρωνικά.

Η ΙΝΦΑΝΤΗ ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

—Η γυναίκα άλλαζει συχνά γνώμες.... Στην χώρα σας, κυρία, οι γυναίκες εύχαριστούνται να άσκούν τα δικαιώματά των.

—Άγαθούν πολύ περισσότερο να έκτελούν το καθήκον των άνήντων αυτή με σοβαρότητα.

Τό κουδούνι του τηλεφώνου άντήχησε μέσα στο μέγαρο. Η δόνια Ουρράκα άπομακρύνθηκε και ξαναγύρισε για να άναγγελλή ότι ζητούσαν την σενιόρα στο τηλέφωνο.

Η Φανέτ κυριεύθηκε από ένα νευρικό φόβο. Τι έπρόκειτο τάχα να μάθι;

—Ίσως να μπερσώ να έπιστρέψω στο σπίτι μας, είπε στενοχρημένη από την ψυχρότητα του μαρκησίου.

—Τόσο γρήγορα; φώναξε αυτής.

Και σαν να ήθελε να ζητήσει συγχώρηση για την στιγμή εκείνη της ειρωνείας, ή όποία τόν είχε άπομακρύνει από την φίλη του, ό δόν Λουίς πήρε από τα χέρια της οικονομού την όροσερή άνθοδέσμη και την άφηκε στην άγκαλιά της Φανέτ. Χαμογέλασαν ό ένας στόν άλλον. Μέσα στις καρδιές των δεν υπήρχαν την στιγμή εκείνη παρά μόνο ρόδα...

Στό κατώφλι του μικρού σαλονιού, ό ντ' Άρμπόνα θέλησε ν' άποσυρθή.

—Σας παρακαλώ, είπε αυτή, προσφέρουσα σ' αυτόν το ένα άκουστικό, θέλω να άκούσετε την συνομιλία μας.

—Εκείνος διαμαρτυρήθηκε.

—Τό θέλω, είπε αυτή με σταθερή φωνή, δεν έχω τίποτε κρυφό από τόν ήπιότη που με φιλοξενεί.

Από τό άλλο άκρο της τηλεφωνικής γραμμής ή Όλιβ εξέφραζε την εύχαριστήσή της που μάθαινε την έπιστροφή του μαρκησίου. Τι εύγενές που ήτο εκ μέρους του να φύγη από την Κόρδοβα για να έπιστρέψη στην Σεβίλλη παρά όλες τις άσχολίες του!

Πρός τό παρόν δεν υπήρχε τίποτε νέο. Ο θεός Κάρλος δεν άγνοούσε ότι ό άνεψιός του βρισκόταν εκεί, αλλά ήθελε να τό κρατήσει μυστικό από την δόνια Μαρία, για να μη την άνησυχήση.

Ηταν άποφασισμένος να ένεργήση αυτός πρώτος και να σπεύση να τόν πληροφορήση ό ίδιος ότι ή άπόφασις της συζύγου του να μη τόν ξαναδεί ήταν άμετάκλητη. Πολύ γρήγορα θα μπορούσε ή Φανέτ να ξαναγύριση ήσυχα στό σπίτι του Δόν Ζουάν.

Έπακούθησε ένας διάλογος, γεμάτος από τρυφερότητες, συστάσεις, εύγες.

Ο μαρκήσιος άκουε μειδιώντας.

Τέλος τα άκουστικά κρεμάσθηκαν ως την έπομένη.

—Θέλετε να έπισκεφθήτε την νέα κατοικία σας, προτού σάς άποχαιρήσω, κυρία;

—Μαντέψατε την έπιθυμία μου.

Η μεγάλη γαλαρία του πρώτου πατώματος είχε τα ψηλά παράθυρα της προς την πλευρά του «πάτιου», που ήταν έκθαμβωτικά λευκά. Μαρμάρινοι στύλοι, που ύψωνονταν πάνω από τα ρωμαϊκά συγκρατούσαν με χάρη την έσωτερική τούσοψη ρυθμού καθαρώς μαυριτανικού.

Η νεαρά γυναίκα, σκεπασμένη με

μπρος σ' ένα άνοιχτό παράθυρο, δεν μπορούσε να άποσπάση τα βλέμματά της από τό μαγευτικό εκείνο θέαμα.

Ο δόν Λουίς έσπρωξε την πρώτη πόρτα που βρέθηκε έμπρός του και οι δύο των μπήκαν μέσα σ' ένα μεγάλο σαλόνι, που ήταν ντυμένο με χαλιά που παρίσταναν τις περιπέτειες του δόν Κιχώτου. Τό διπλανό σαλόνι, όχι λιγώτερο ευρύχωρο ήταν στολισμένο με χαλιά του Γκόγια. Οί πολυθρόνες ήσαν σκεπασμένες με τα καλύμματα τους. Ένα πολύφωτο από κρύσταλλο, στολισμένο με ένα λευκό παγώνι, έμοιαζε με μία παγωμένη πηγή, στην όποία τό ώραίο πουλί είχε πλνισθεί για να πιή νερό.

Ο δόν Λουίς έδειχνε στην νέα τα πολύτιμα ξύλα, τα δέρματα της Κόρδοβας, που ήταν πιά τόσο δυσεύρετα.

Από ένα κλειδωμένο συρτάρι έβγαλε την πρώτη Βίβλο που είχε τυπωθή στην Ισπανία, και έπειτα ή Φανέτ άγγιξε με τα δάκτυλά της, σαν ιερό λειψανο, τό Βιβλίο των Ώρων της Ισαςβέλλας της Καθολικής, κλεισμένο μέσα σε μία θήκη στολισμένη με πολύτιμα πετράδια.

—Πόσο θα εύχαριστιόταν ή Σουλτάνα αν έβλεπε τα βιβλία σας!... Έγώ προτιμώ τό πιάνο.

—Πάμε, λοιπόν, εις άναζήτησίν του, είπε αυτή εύθυμα.

Έκλεισε τό πολύτιμο συρτάρι. Η Φανέτ, που κύτταζε τα σμάλτα της λιμόζ, τα πορτραίτα των μεγιστάνων της Άναγεννήσεως, είπε ξεφωνα:

—Δείξτε μου την εικόνα του παιδιού σας.

Χωρίς να παύση ενώ τακτοποιούσε τα βιβλία, τα όποια ξανάβαζε έπιμελώς στις θέσεις των, ό μαρκήσιος άπάντησε με αδιάφορο ύφος:

—Δέν έχω εικόνα του.

—Πώς! Ούτε ένα μενταγιόν;

—Τίποτε, άπήντησε αυτός ξερά.

Η νεαρά γυναίκα, κυριευμένη από την παιδική εικόνα, που άρεσε στην τρυφερή καρδιά της, επέμεινε:

—Θα είναι πολύ ώραίος ό γυιός σας! Τίνας μοιάζει;

—Της μητέρας του.

Ο δόν Λουίς είχε βάλει τα κλειδιά της βιβλιοθήκης μέσα στην τσέπη του και διευθυνόντας προς την θύρα. Η κυρία ντ' Κολόμπο τόν άκολούθησε πειθήνια. Όταν έφθασε κοντά του βαδίζοντας με τό ίδιο βήμα:

—Θα προτιμούσα να έμοιαζε με σάς, αλλά να ήταν γελαστός, πολύ γελαστός! Είναι τόσο ώραίο ένα παιδί που γελά, όλη ή χαρά του κόσμου βρίσκεται στα γέλια του. Ω! αν ήμουν έγώ μητέρα!...

—Όστε λοιπόν, πρόσθεσε έπειτα από λίγο, θα είναι πολύ ώραίος. Λέγουν ότι ή μητέρα του ήταν πολύ ώραία!

—Θαυμάσια!

Ο τόνος του δόν Λουίς είχε αλλάξει τόσο πολύ, ώστε ή Φανέτ κάρφωσε επάνω του τα μάτια της με έκπληξη.

—Α! Συγγνώμη, συγγνώμη, είπε βιαστικά. Ξύπνησα τόν πόνο σας. Σας λυπούμαι με όλη μου την ψυχή που την χάσατε.

Είχε άκουμπήσει τα δυο χέρια της στό χέρι του νέου και έδειχνε τα ώραία μάτια της βουρκωμένα.

(Συνέχεια στο προσεχές)

ΗΡΑΚΛΗΣ ΝΤ' ΕΣΤΕ ΑΝΤΑΞΙΟΣ ΠΕΔΕΡΟΣ ΤΗΣ ΛΟΥΚΡΗΤΙΑΣ ΒΟΡΓΙΑ

Τις ήμέρες αυτές έκυκλοφόρησε στό Παρίσι ένα πολύ ένδιαφέρον βιβλίο. Συγγραφέας του ό κ. Φρέντ Μπεράνς και θέμα του, ή περίφημη και άνεξάντλητη Λουκρητία Βοργία.

Κυρίως είπειν, ό συγγραφέας δεν άσχολεϊται με την Λουκρητία, αλλά μ' ένα άλλο μέλος της διαβόητης οικογένειας τόν πεθερό της, Ηρακλή ντ' Εστε.

Δηλαδή, για να είμαστε άκριβείς, πρόκειται για τόν τρίτο πεθερό της Λουκρητίας, άφοι ό γυιός του ντ' Εστε ήταν ό τρίτος σύζυγος της περίφημης γυναίκας.

Ο Οίκος των Ντ' Εστε, ήταν βέβαια έντελώς άσχετος με την οικογένεια των Βοργία, και δεν τόν συνέδεε μ' αυτήν ή παραμικρή συγγένεια, έν τούτοις δεν της υπελείπετο διόλου σε σκληρότητα και θηριωδία.

Και άρχίζοιμε από τόν πρόππαπο του Άλφόνσου, τόν σύζυγον της Λουκρητίας. Ο λαμπρός αυτός άνθρωπος άρχισε την «σταδιοδρομία» του άποκεφαλίζοντας τόν άνεψιό του άκόμα και την ίδια του μητέρα, υπό τό πρόσχημα ότι συνωμοτούσαν έναντίον του. Και ήταν, ίσως, αλήθεια αυτό. Κατόπι, για περισσότερη ποικιλία, είχε σιγοψησει, κυριολεκτικώς, τόν άδελφό του, και διαμελίζει τους μισούς από τούς συνενόχους του, ενώ κρεμούσε τούς άλλους μισούς πάνω στα τείχη της Φερράρας, με τό πρόσχημα πάλι της συνωμοσίας.

Την ίδια έποχή έπαιρνε γυναίκα του την κόρη του θαλαμηπόλου του, άλλ' αυτόν δεν τόν έμπόδισε νάχη ταυτόχρονα για έρωμένη του και την μητέρα της γυναίκας του! Ύστερα από λίγα χρόνια έπνιξε την έρωμένη του νομίζοντας ότι τόν είχε άπατήσει!...

■ ■

Ο γυιός του Άλβέρτου ντ' Εστε, και παππούς του πρίγκηπος Άλφόνσου, τρίτου συζύγου, όπως είπαμε της Λουκρητίας Βοργία, Νικόλαος ό Γ', υπήρξε όλιγώτερο σκληρός.

Μόλις ένηλικιώθη, διέταξε να θανατωθούν όλα τα μέλη της άντιβασιλείας, που τόν είχαν διαφυλάξει τόν θρόνο του, όταν αυτός ήταν άκόμη παιδί!

Ο ίδιος, άργότερα, διέταξε να συλλάβουν και να άποκεφαλίσουν τούς θρυνλικούς έραστές Ούγο και Παριζίνα.

Ο Ούγο ήταν νόθος γυιός του Νικόλαου ή Παριζίνα ή δεύτερα του συζυγος.

Όταν οι δυο μοιχοι είχαν πιά θανατωθή, ό Νικόλαος, που λάτρευε την Παριζίνα, κυριεύθηκε από τόση άπελπισία, ώστε... διέταξε να θανατώσουν όλες τις γυναίκες της Φερράρας, για τις όποιες υπήρχε, έστω και άπλη ύπόνοια ότι είχαν άπατήσει τούς συζύγους των!

Και ή διαταγή του έξετελέσθη κατά γράμμα!...

■ ■

Ηρακλής ό Ιος, ό πεθερός της Λουκρητίας, έγκαινίασε την βασιλεία του

έπιχειρώντας να δηλητηριάση έναν άπό τούς άνεψιούς του, τόν Νικόλαο, που τόν ύποπτευετο ότι έπωθαλμιούσε τόν θρόνο του. Η άπόπειρα απέτυχε, αλλά ό Νικόλαος δεν την έχασε. Κάποτε, που ό Ηρακλής άπουσίαζε από την Φερράρα, ό Νικόλαος διαργάνωσε μία έπιδρομή έναντίον της.

Ο Ηρακλής επέστρεψε σαν θύελλα και κατενίκησε τούς έπιδρομείς. Και τότε, έχοντας ένα επί πλέον λόγο, όφθηκε να ξεσπάση έντελώς έλεύθερα, όλη του ή θηριωδία: ό Νικόλαος, που είχε συλληφθή αίχμαλώτος, άποκεφαλίσθηκε με ένα σκουριασμένο τακεούρι, διακόσιοι δε από τούς όπαδούς του, θανατώθηκαν έπίσης κατά τόν μαρτυρικότερο τρόπο! Και έν τούτοις, την φοβερή αυτή σφαγή, έπηκολούθησαν σκηνές άπίστευτες, που δεν θα τις

πένθημα. Από τόν έξώστη του δουκιού παλατιού ή Έλεωνόρα της Άραγωνίας, περιτοισμένη από τις γυναίκες της, παρηκολούθησε την πομπή, στο πέραςμά της. Όταν ή νεκροφόρος πέρασε από μπροστά της, ή Έλεωνόρα τόσο συνεκινήθη που εξέσπασε σε λυγμούς. Οί γυναίκες που την περιστοιχίζαν δεν άργησαν να την μιμηθούν κι' ύστερα από λίγο, όλη ή πομπή έκλαιε με λυγμούς! Κι' αυτός ό Ηρακλής, δεν μπόρεσε να άντισταθή στην γενική συγκίνηση και άρχισε κι' αυτός να κλαίη σαν παιδί!...

Περιεργη ψυχολογία θηριώδους άνθρώπου!...

Θα φαντασθήτε, ίσως, πώς ύστερα από την άπρόοπτη αυτή συνέχεια μιάς αίματηρης τραγωδίας, θα έπασαν τα βάσανα των όπαδών του άποκεφαλισμένου πρίγκηπος.

Κάθε άλλο.

Η συγκίνησης και ή τρυφερότης —ας πούμε έτσι, το αίσθημα που είχε κυριεύσει ξαφνικά τόν αιμοβόρο τύραννο— δεν μπορούσαν να μείνουν επί πολύ στην ψυχή του Ηρακλή. Ο διαγωγός των άντιπάλων συνεχίσθηκε ύστερα από την κηδεία, πιό άγριος και έξοντωτικός.

■ ■

Όσο όμως σκληρός ήταν ό περίφημος πεθερός της Λουκρητίας, τόσο ήταν και θρήσκος.

Όταν πέθανε, ή Φερράρα είχε έκαστον πνεήτα έκκλησίες, για έναν πληθυσμό 150.000 ψυχών, και άλλα τόσα μοναστήρια.

Ολα αυτά τα είχε γτίσει ό Ηρακλής Ντ' Εστε. Υπήρχε ένας από τούς πιό φανατικούς όπαδούς του Σαβοναρόλα, που έν τούτοις, δεν τόν έφείδετο διόλου, στα φλογερά κηρύγματά του.

Για να φανή ευγάριστος στόν τρομερό καλόγηρο, ό Ηρακλής, διέταξε τούς ύπηκόους του να νηστεύουν δυο φορές την εβδομάδα και έβγαλε διάταγμα με τό όποιο άπγόρευσε, με άσστηρότατες ποινές για τούς παραβάτας, την μοιχεία, την βλασφημία και την άκοιλία.

Και τού έμεινε πιστός, ό Ηρακλής, τού Σαβοναρόλα, και όταν άκόμη τόν είχε ή Ρώμη άφορίσει!...

■ ■

Όσον άφορα τόν γυιό και διάδοχο του Ηρακλή, Άλφόνσο ντ' Εστε, αυτός προσπαθούσε μεν να συγκρατήσει τούς τρομερούς θυμούς που τόν έπιασαν, και πούταν έκδήλωση μιάς βαρείας κληρονομικότητας αλλά δεν τό κατώρθωνε πάντοτε. Έτσι, έχει και γι' αυτόν ν' άναφέρη ή Ιστορία μερικάς... τραγικές έκκεντρικότητες. Π. χ. άμολούσε ταύρους άτίθαστους στους δρόμους της Φερράρας, βάζοντας έσπίσω τούς σκυλιά να τούς κυνηγούν και να τούς έρεθίζουν, χωρίς διόλου να σκετσή πόσους σκότωσαν και πόσους άσφηαν στο πέραςιά τους τα άγρια αυτά ζωα, και αν έπρόκειτο συχνά για γυναίκες και παιδιά, που δεν είχαν καμιά σχέση με τούς συνωμότες που κατ' αυτόν τόν τρόπον άνδρ-κόνταν!

Όταν ό Νικόλαος, που λάτρευε την Παριζίνα, κυριεύθηκε από τόση άπελπισία, ώστε... διέταξε να θανατώσουν όλες τις γυναίκες της Φερράρας, για τις όποιες υπήρχε, έστω και άπλη ύπόνοια ότι είχαν άπατήσει τούς συζύγους των!

Και ή διαταγή του έξετελέσθη κατά γράμμα!...

Ηρακλής ό Ιος, ό πεθερός της Λουκρητίας, έγκαινίασε την βασιλεία του

έπιχειρώντας να δηλητηριάση έναν άπό τούς άνεψιούς του, τόν Νικόλαο, που τόν ύποπτευετο ότι έπωθαλμιούσε τόν θρόνο του. Η άπόπειρα απέτυχε, αλλά ό Νικόλαος δεν την έχασε. Κάποτε, που ό Ηρακλής άπουσίαζε από την Φερράρα, ό Νικόλαος διαργάνωσε μία έπιδρομή έναντίον της.

Ο Ηρακλής επέστρεψε σαν θύελλα και κατενίκησε τούς έπιδρομείς. Και τότε, έχοντας ένα επί πλέον λόγο, όφθηκε να ξεσπάση έντελώς έλεύθερα, όλη του ή θηριωδία: ό Νικόλαος, που είχε συλληφθή αίχμαλώτος, άποκεφαλίσθηκε με ένα σκουριασμένο τακεούρι, διακόσιοι δε από τούς όπαδούς του, θανατώθηκαν έπίσης κατά τόν μαρτυρικότερο τρόπο! Και έν τούτοις, την φοβερή αυτή σφαγή, έπηκολούθησαν σκηνές άπίστευτες, που δεν θα τις

πένθημα. Από τόν έξώστη του δουκιού παλατιού ή Έλεωνόρα της Άραγωνίας, περιτοισμένη από τις γυναίκες της, παρηκολούθησε την πομπή, στο πέραςμά της. Όταν ή νεκροφόρος πέρασε από μπροστά της, ή Έλεωνόρα τόσο συνεκινήθη που εξέσπασε σε λυγμούς. Οί γυναίκες που την περιστοιχίζαν δεν άργησαν να την μιμηθούν κι' ύστερα από λίγο, όλη ή πομπή έκλαιε με λυγμούς! Κι' αυτός ό Ηρακλής, δεν μπόρεσε να άντισταθή στην γενική συγκίνηση και άρχισε κι' αυτός να κλαίη σαν παιδί!...

Περιεργη ψυχολογία θηριώδους άνθρώπου!...

Θα φαντασθήτε, ίσως, πώς ύστερα από την άπρόοπτη αυτή συνέχεια μιάς αίματηρης τραγωδίας, θα έπασαν τα βάσανα των όπαδών του άποκεφαλισμένου πρίγκηπος.

Κάθε άλλο.

Η συγκίνησης και ή τρυφερότης —ας πούμε έτσι, το αίσθημα που είχε κυριεύσει ξαφνικά τόν αιμοβόρο τύραννο— δεν μπορούσαν να μείνουν επί πολύ στην ψυχή του Ηρακλή. Ο διαγωγός των άντιπάλων συνεχίσθηκε ύστερα από την κηδεία, πιό άγριος και έξοντωτικός.

Κάθε άλλο.

Όσο όμως σκληρός ήταν ό περίφημος πεθερός της Λουκρητίας, τόσο ήταν και θρήσκος.

Όταν πέθανε, ή Φερράρα είχε έκαστον πνεήτα έκκλησίες, για έναν πληθυσμό 150.000 ψυχών, και άλλα τόσα μοναστήρια.

Ολα αυτά τα είχε γτίσει ό Ηρακλής Ντ' Εστε. Υπήρχε ένας από τούς πιό φανατικούς όπαδούς του Σαβοναρόλα, που έν τούτοις, δεν τόν έφείδετο διόλου, στα φλογερά κηρύγματά του.

Για να φανή ευγάριστος στόν τρομερό καλόγηρο, ό Ηρακλής, διέταξε τούς ύπηκόους του να νηστεύουν δυο φορές την εβδομάδα και έβγαλε διάταγμα με τό όποιο άπγόρευσε, με άσστηρότατες ποινές για τούς παραβάτας, την μοιχεία, την βλασφημία και την άκοιλία.

Και τού έμεινε πιστός, ό Ηρακλής, τού Σαβοναρόλα, και όταν άκόμη τόν είχε ή Ρώμη άφορίσει!...

Όσον άφορα τόν γυιό και διάδοχο του Ηρακλή, Άλφόνσο ντ' Εστε, αυτός προσπαθούσε μεν να συγκρατήσει τούς τρομερούς θυμούς που τόν έπιασαν, και πούταν έκδήλωση μιάς βαρείας κληρονομικότητας αλλά δεν τό κατώρθωνε πάντοτε. Έτσι, έχει και γι' αυτόν ν' άναφέρη ή Ιστορία μερικάς... τραγικές έκκεντρικότητες. Π. χ. άμολούσε ταύρους άτίθαστους στους δρόμους της Φερράρας, βάζοντας έσπίσω τούς σκυλιά να τούς κυνηγούν και να τούς έρεθίζουν, χωρίς διόλου να σκετσή πόσους σκότωσαν και πόσους άσφηαν στο πέραςιά τους τα άγρια αυτά ζωα, και αν έπρόκειτο συχνά για γυναίκες και παιδιά, που δεν είχαν καμιά σχέση με τούς συνωμότες που κατ' αυτόν τόν τρόπον άνδρ-κόνταν!

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Ο ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Είπαν για τον Μέλλον τον πολυεκατομυριούχο άλλοτε ύπουργό των Οικονομικών της 'Αμερικής, ότι ήταν ο πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου. Λάθος. 'Ο πιο μεγάλος ξάπλυντος που υπάρχει σήμερα είναι ο νιζάμ της Χαϊντεράμπαντ. Πλήρης ο τίτλος του πανευτυχούς αυτού ανθρώπου, είναι: Α' Υψηλότες Ναμπάμπ, σέρ Μίρ 'Οσμαν 'Αλχ Χάν Μπαχαντούρ, έβδομος νιζάμ της δυναστείας των 'Ασάφ Γιαί!

Στό Πατιάλα, ο νιζάμ έχει το ωραιότερο γήπεδο του γκόλφ που υπάρχει στον κόσμο, καμιά εκατοστή σταύλους, ένα άπειρο ιπποδρόμιο, ένα γυαράζ με τρακίσια αυτοκίνητα, ένα σκυλοτροφείο με 500 σκυλιά, όλα καθαρά και κτλ. κτλ.

Στό Γκιάλκο, έχει ένα τριαντάκι ολόκληρο από άτιφο ασημί με ατμομηχανή και έπτα θαγόνια. Τό τραίνο αυτό κινείται με ηλεκτρισμό και κυκλοφορεί ολόγυρα στό τραπέζι όταν ο νιζάμ δίδει κανένα από τα περίφημα συμπόσια του, κοιβαλόοντας τὰ φαγητά, τὰ κρασιά, τὰ φρούτα και τὰ ποτά στους καλεσμένους!...

□ □

ΕΝΑΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΚΟΥΤΣΟΥΡΟ

Τὰ περιφρονήματα κούτσουρα, που μάς ξεστάνουν εν τούτοις τον χειμώνα, θα μάς γίνουν άσφαλώς πιο άξιοσέβαστα, άντί να χρησιμοποιούναι ως έμφρασις περιφρονήσεως, ύστερ από αυτή την ίτορία που θα σάς διηγηθούμε:

Ένας όμιλος έκδρομών στην κοιλάδα Μαλέρε, κοντά στην Λίμνη του Κόμο (Β. Ιταλία) κατελήφθη άπρόοπτος από χειμαρρώδη βροχή. Για να προφυλαχθή, έσπευσε να κοθή στην καλύτερα κάποιο μπάριπα Πασκουάλε Καβαλλέτι. Αυτός έσπευσε στους ξένους του και για να στεγνώσουν τὰ ρούχα τους, τους άναψε μια καλή φωτιά. Ξαφνικά, εκεί που τὰ κούτσουρα έκαιαν τρίζοντας στο τζάκι, άκούσθηκε ένας μεταλλικός κρότος. Έσκυψαν όλοι και είδαν να χύνεται μέσα από ένα κούτσουρο μισοκαμμένο, ολόκληρος χειμαρρός χρυσών νομισμάτων! 'Ανέσως ο οικοδόσπότης έβγαλε τὸ κούτσουρο με τὰ νομίσματα από την φωτιά, τὸ έσβυσε με άφθονο νερό και είδαν όλοι κατάπληκτοι ότι ήταν κοφίλιο και μέσα στην κοφάλα του ύπληχαν πολλά παλιά χρυσά και άργυρά νομίσματα!

Έτσι, ο φιλόξενος χωριάτης, έκανε χάρις στους άπορόπτους έπισκέπτες του την τύχη τους.

Τὸ πάθημα μιάς κόμησας

Η μαρία των αυτογράφων και άντικειμένων διασήμων ανθρώπων, δεν είναι μοντέρνα έφεύρεση της έποχής μας δηλ. του στυλό γραφου και της άμερικανικής έκκεντρικότητας. Είναι πολύ παλαιότερη συνήθεια που είχε τους θιασώτες της και στον περασμένο αιώνα.

Διηγούνται για μια κόμησα ότι είχε μαρία με τὰ αισθηματικά ένθυμα. Έτσι π.χ. κρατούσε μ' εύλαβεια μέσα σ' ένα πολύτιμο μενταγιόν ένα κομμάτι από παπούτσι του Γκουινώ, είχε μια βούρσα του Μασενέ, μια γραβάτα του Καπουί, κτλ. Θαύμαζε όμως πολύ τον Έννέ και ήθελε νάχη όπως-όπως ένα ένθυμο δικό του.

Ένα πρωί, πήρε την άπόφαση και πήγε στο σπίτι του μεγάλου ζωγράφου. 'Ο Έννέ όμως, ότι είχε βγή. Η κόμησα έδειξε μεγάλη λύπη στον υπηρέτη που τὴ δέχθηκε και τὸ εἶπε ότι θάταν πρόθυμη νὰ πληρώσει με χρυσάφι, ότι δήποτε πράγμα, ένα τίποτε που θα είχε εγγίξει ο ένδοξος καλλιτέχνης.

Ο υπηρέτης, διαόλου κάλτσα, άποφάσισε νὰ έπωφεληθῇ κι' έπρότεινε στην κόμησα τὰ... κομμάτια των κερασιών που έφαγε ο κύριός του.

—'Ακριβώς, εἶπε, ο κύριος μόλις σηκώθηκε από τὸ τραπέζι και τὰ κομμάτια βρίσκονται ακόμα στο πιάτο του.

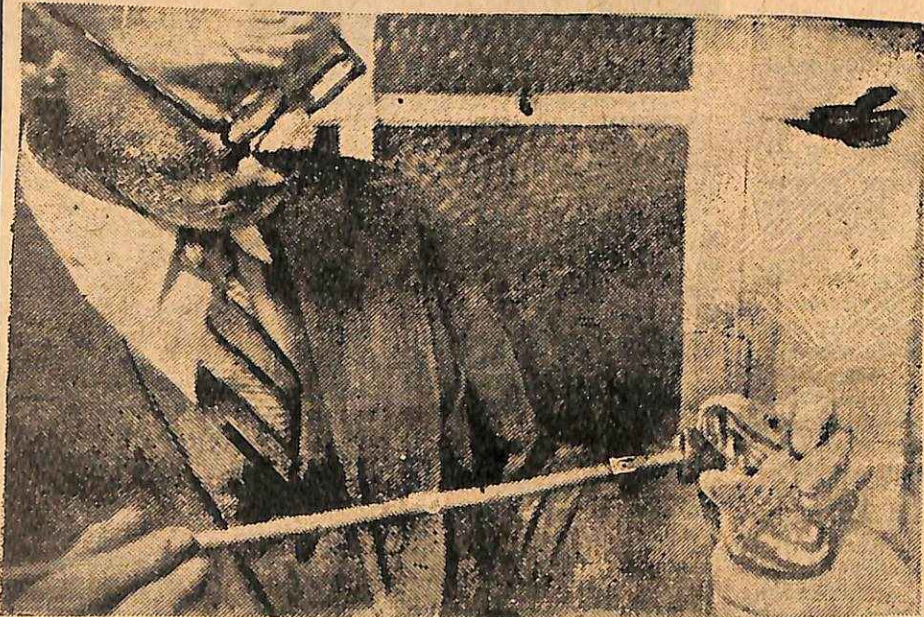
Η κόμησα πήγε νὰ τρελλαθῇ από τὴ χαρά. Πλήρωσε δέκα φράγκα για τὸ κάθε κομμάτι κι' έφυγε πανευτυχής.

Υστερα από καιρό, άναμώθηκε με τον Έννέ σ' ένα φιλικό τραπέζι. Όταν ήρθαν τὰ φρούτα, έφεραν στο τραπέζι ένα πανεράκι θαυμάσια κεράσια. 'Ο Έννέ όμως, όταν ήθελε ή σειρά του, δεν θέλησε νὰ πάρη.

—Γιατί δεν παίρνετε κεράσια; τὸν ρώτησε ή κόμησα με κάποια έκπληξη.

—Με συγχωρείτε, κυρία, μα ποτέ μου δεν τὰ εγγίζω... τὰ... συχαίνονται.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΓΙΑ ΨΑΡΙΑ

Η Παγκόσμια Ημέρα των Ζώων έορτάστηκε παντού με λαμπρότητα. 'Επιδείξεις φιλοζωίας έγιναν σ' όλα τὰ μέρη του κόσμου, αλλά τὰ πρωτεία τὰ έχη τὸ Παρίσι, αφού πρώτοι οι Παριναίoi σιέφθηκαν νὰ ιδρύσουν κλινική... και για τὰ ψάρια. Βρίσκεται στο Μουσείο 'Αποικιών και οι γιατροί της είναι καθηγητά της κτηνιατρικής και της βιολογίας των ζώων. Στην είκόνα μας: ένας γιατρός της κλινικής, κάνει θεραπεία ένος ψαριού που πάσχει από μαρσάμο.

Τοικίδα Ιστορία

ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ

Ο πάτερ 'Αθακούμ, μάλωσε εκείνο το απόγευμα τον άνεσιό του:

—Δεν ντρέπεσαι νὰ βρίζης, και νὰ βωμολογής; Είσαι κανέναν άνθρωπο του δρόμου έσύ; Νά μή σ' άκούσω άλλη φορά νὰ λές άσχημα λόγια γιατί θα σε άποκληρώσω. Έν τώ μεταξύ πάρε αυτές τις άποδείξεις και πήγαινε νὰ εισπράξεις τὰ ένόμια του σπιτιού. Και... άκουσε έδώ, για τὴν φορά αυτή... δεν ίσχύει ή απαγόρευσή μου!...

□ □

ΕΞΥΠΝΟ ΚΟΛΠΟ

Η ήλικιωμένη κυρία ήταν έπιφυλακτική στην έκλογή των γυαλιών που σκόπευε ν' άγοράσει.

—Πόσο έχουν αυτά; ρώτησε διαλέγοντας ένα ζευγάρι.

—Έκατό δραχμές.

—Και πόσο χωρίς τὴν θήκη;

—'Ο. Η θήκη δεν έλαττώνει και πολύ τὴν τιμή. Μόνον πέντε δραχμές λιγότερο, θα σάς τὰ δώσω.

—Πώς! Η θήκη στοιχίζει μόνον πέντε δραχμές;

—Μάλιστα, κυρία.

—Αυτό είναι πολύ ευάριστο. Τὴ θήκη θέλω ν' άγοράσω.

Και αφήνοντας πέντε δραχμές στο ταμείο ή κυρία πήρε τὴν θήκη κι' έφυγε, ένῳ ο καταστηματάρχης έμενε με άνοικτὸ τὸ στόμα.

□ □

ΠΩΣ ΠΕΙΣΘΗΚΕ ΝΑ ΦΥΓΗ

Ένας Νέγρος είχε γίνει δεκτός δωρεάν σ' ένα νοσοκομείο στις Δυτικές 'Ινδίες. Γρήγορα όμως ανέλαβε άπὸ τὴν άρρώστιά του. 'Ωστόσο ή ζωή στο νοσοκομείο ήταν τόσο ευάριστη και... άνέξοδη ώστε δεν έδειχνε τὴν παραμικρή διάθεση νὰ έγκαταλείψη τὸ ίδρυμα: 'Υποκρινόταν πὸν άρρωστο τόσο έξυπνα ώστε οι γιατροί δεν μπορούσαν νὰ τὸν διώξουν.

Έπὶ τέλους ήρθε κι' ένας νέος γιατρός στο νοσοκομείο στον οποίον είπαν τὸ Ιστορικό και τὴν εξέλιξη της άρρώστειας του μαύρου. 'Εκείνος τότε έπισκέφθηκε τὸν άρρωστο και άρχισε νὰ τὸν... μετρά. 'Ο Νέγρος κίτταξε τὸν γιατρὸ έκπληκτος και τὸν ρώτησε γιατί τὸν μετρά.

—Δεν θα ανάλαβης ποτέ από τὴν άρρώστειά σου, τὸυ άπάντησε ο γιατρός. Παίρνω τὰ μέτρα για τὸ φέρετρό σου.

Ο Νέγρος έφυγε από τὸ νοσοκομείο τὴν ίδια μέρα.

Ολα τὰ συναισθήματά του ο Τρούμπιτς: πόνο, χαρά λύπη, θυμό τὰ έξεδήλωνε μ' ένα κρύο και άναλλοίωτο χαμόγελο. Ένα τραβήγμα των χειρών του, που άφηνε νὰ προβάλλη ή άσπράδα ένῳς σουβλερού δοντιού. Η γυναίκα του ή 'Αννες κάθε φορά που αντίκριζε αυτό τὸ μειδίαμα, που προοιωνίζε κάτι κακό, ένιωθε μιάν άνατριχίλα σὲ όλο της τὸ κορμί.

Ο Ράφλ Τρούμπιτς ήταν ένας από τους πλουσιωτέρους 'Αμερικανούς και τὸ μόνο του άτύχημα, όπως έλεγε, ήταν ή παθολογική του άγάπη για τὴν γυναίκα του.

Η ιδέα ότι πιθανόν κάποια μέρα νὰ τὴν χάσει, ιδέα που τὴν καλλιέργησε με άνείπωτο ψυχικό πόνο, τὸυ είχε καταστρέψει τὴν ύγεία.

Άπεχθανόταν τρομερά τὴν μουσική κι' αυτό γιατί ή άρμονία συνήραζε τὴν γυναίκα του και τὴν έβλεπε τότε νὰ μὲν με τὰ μάτια κλειστά, παραδομένη στους γλυκούς ρεμβασμούς της, ένῳ τὸν βιολὶ, ή τὸ πιάνο σκορποσαν στην αήθουσα τις μαγικές τους νότες αλλά ο Ράφλ και πάλι μείδισσε. Τὸ άσπρὸ του δόντι προβάλλε τότε σάν γλώσσα φρειδιού.

Ανατηδούσε έλαφρά άπ' τὴν θέση του από ένα δάγκωμα πούνοιθε στην καρδιά. Τὰ δάχτυλά του χτυπούσαν νευρικά τὸ τραπέζι και τὸ χρώμα τὸυ προσώπου του χανόταν για νὰ τὸ αντικαταστήσῃ ή χλωμάδα τὸυ θανάτου.

Ζήλευε. Ποιόν; γιατί; Ούτε αυτός ήξερε. Ο μεγάλος, ο άπέραντος έγωισμός του δεν τὸυ επέτρεπε καμιά συζήτηση, καμιά συνθηκολόγηση με τὸν έσωτερικό του κόσμο.

Η 'Αννες δεν είχε άντιληφθῇ τὴν βουβή αυτή τραγωδία τὸυ συζύγου της. Μία πιστή γυναίκα δεν τὴν άπασχολούν τέτοιες σκέψεις... Είχε όμως πολλά παράπονα μαζί του: Δεν τὴς ικανοποιούσε τις άδυναμίες της. Όταν ήταν κορίτσι ζούσε τὸ 24ωρό της με τὴν μουσική. Με τίποτ' άλλο. Και έπειδή ο άνδρας της δεν εύρισκε τίποτε που νὰ τὴν ψέξη, βόηξε αυτή τὴν καλλιτεχνική της διάθεση και πιάστηκε άπ' αὐτὴν όπως ο πνιγμένος πιάνεται από τὸ σωσίβιο.

Η γυναίκα του υπέχωρσε στην άπαίτησή του. 'Εγκατέλειψε τὴς καλλιτεχνικούς κύκλους. Ήταν ή μεγαλύτερη θυσία που μπορούσε νὰ κάνει στον Ράφλ. 'Εκείνος όμως τώρα υπέφερε περισσότερο. Η ζήλεια του, χωρίς κανένα έρεισμα πιά, πλανιόταν άνεξέλεγκτα μέσα του δηλητηριάζοντας όλο του τὸ εἶναι.

□ □

Τρία χρόνια μετά τὸν γάμο τους, ο Ράφλ και ή 'Αννες ταξίδεψαν στην 'Ιταλία. Τὸ ταξίδι αυτό γινόταν κυρίως για ν' αλλάξουν τὸν αέρα του ο Ράφλ, αλλά και για νὰ επισκεφθῇ τὸν διάσημο ψυχίατρο Μουράνο στη Ρώμη. 'Ο Μουράνο ήταν φίλος του. Τὸν γνώρισε στην Νέα 'Υόρκη, και ήταν ο μόνος που είχε παρακολουθήσει από τὴν άρχὴ τὴν πορεία της ψυχοπαθείας του.

Οι δυο σύζυγοι έγκατεστάθηκαν σ' ένα πολυτελέστατο ξενοδοχείο και τὴν τρίτη μέρα έπισκέφθηκαν τὸν Μουράνο.

Οι δυο φίλοι χαϊρετήθηκαν έγκάρδια. —Τὸ βράδυ, Ράφλ πρότεινε νὰ πάμε στην 'Οπερα, τὸυ εἶπε ο γιατρός.

Τὰ μάτια της 'Αννες έλαμψαν. —Στὴν 'Οπερα; έκαμε ο Ράφλ. Θὰ κοιμηθῶ.

Ζήλεια

Δραματικό διήγημα της Ρίτας Ουϊτμαν

—Δεν θα κοιμηθῇς, Ράφλ. Έξ άλλου σου έχω πῇ και άλλοτε ότι πρέπει ν' άντικρύξεις ό,τι άπεχθάνεσαι... τότε μόνον θα γίνης καλά.

Ο Ράφλ χαμοέλασε προβάλλοντας τὸ δόντι του.

—Τότε, γιατρέ, θα πρέπει νὰ συναντήσω και τὸν Γκάλλι.

—Χά, χά, ώραιος είσαι Ράφλ. Μα θα τὸν συναντήσης. Έχει νοικιάσει κιάλας τὸ παιῖνθ θεωρεῖο με τὸ δικό μας!

—'Αλήθεια έξασα νὰ στο πῶ, Ράφλ, έπενέβη ή 'Αννες. 'Ο Γκάλλι έφθασε έδώ άπὸ τὴν Νέα 'Υόρκη τὴν ίδια σχεδόν μέρα με μάς. 'Ηρθε από τὴν 'Αγγλία με άεροπλάνο!

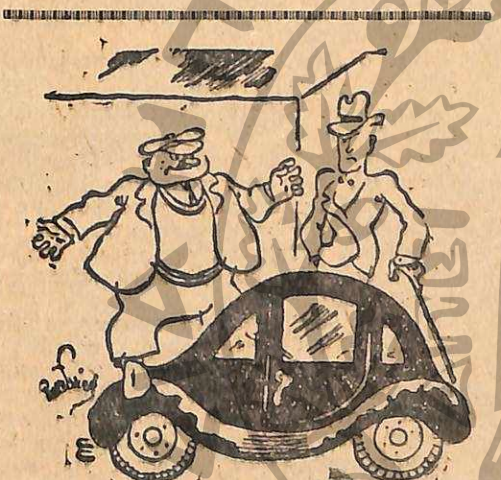
Ο μόνος άνθρωπος που μισούσε στον κόσμο ο Ράφλ ήταν ο Γκάλλι. Και τούτο γιατί έπαίξε καλὸ βιολὶ και όταν τὸν παρακολουθούσε ή γυναίκα του νὰ παίξῃ στην Νέα 'Υόρκη στις διάφορες κοσμικές συγκεντρώσεις, άπομακρυνόταν ψυχικώς από κοντά του και πλησίαζε εκείνον.

Η είδηση ότι βρισκόταν στη Ρώμη κατετάραξε τὸν Ράφλ. 'Όλη τὴν ήμέρα ήταν άμυλητος, προσπαθώντας νὰ ξεγῆγη τὸς άνεξήγητους γι' αὐτὸν λόγους της ταυτόχρονης άφίξεως τὸυ Γκάλλι στη Ρώμη. «Ναι ήθελε για τὴν γυναίκα μου» άναλογίζονταν κάθε τόσο. Είναι συννενοημένος με τὸν Μουράνο.

Τὴν άλλη μέρα εἶπε της γυναίκας του ότι θα διέκοπτε τὴν κοῦρα του, κι' ότι θάπεπε νὰ έτοιμαζόταν νὰ φύγουν για τὸ Παρίσι. Ένας άόρατος έχθρος τὸν κατεδίωκε. Οι δοξαριές τὸυ βιολιού τὸυ Γκάλλι δοῦζαν σ' αὐτὰ του, τὸυ διαπερνούσαν πέρα ως πέρα τὴν καρδιά. Έπειτα, από πολύωρη έξαντλητική μάχη με τὸν έσωτερικό του κόσμο, άπόκαμε και συνήλθε. Τί κι' αν πήγαινε στο Παρίσι; Αν τὴν άγαπούσε θάρχοταν νὰ τὸν βρῇ και στον Βόρειο Πόλο.

Γελούσε με τὴν κουταμάρα του, κι' έτρεξε νὰ βρῇ τὴν γυναίκα του νὰ της άνακοινώσῃ τὴν άναθεώρηση της άποφάσεώς του.

Τὴν τσάκωσε τὴν ώρα που άφηνε τὸ άκουστικό τὸυ τηλεφώνου, στη θέση του. Σὲ

ΠΩΣ ΘΑ ΠΗΓΑΙΝΕ

—Μ' αυτό, λοιπόν, τὸ αὐτοκίνητάκι θα πάς στη Θεσσαλονίκη σὲ δώδεκα ώρες.

—Βεβαίότατα. Θὰ τὸ βάλω στη σκευοφόρο!

ποῖν τηλεφωνούσε; Σὲ κείνον άσφαλώς! Μία άστραπή φεγγοβόλησε στα δυο του μάτια...

Έτρεξε κι' έπιασε τὸ άκουστικό άδιανοώντας για τὴν γελοιοποίησή του. Η 'Αννες στεκόταν παράμερα και παρακολουθούσε τὴν σκηνή. Ποτέ της δεν είχε άποπειραθῇ νὰ δικαιολογηθῇ στον άνδρα της για τίποτε. 'Ηξερε ότι δεν θὰ τὴν πίστευε.

Η ύπάλληλος τὸυ κέντρου στην κλήση του, τὸυ εἶπε ότι ή κυρία δεν είχε ζητήσει ακόμα αριθμό.

Ξαφνικά τὸυδρε μια ιδέα: Πῆρε στο τηλέφωνο τὸν Μουράνο και τὸν κάλεσε σὲ τραπέζι στην βεράντα τὸυ ξενοδοχείου.

—Έχει δικιο ο Μουράνο, μουρμούρισε με άνακούφιση μόλις άφησε τὰ άκουστικό. Πρέπει ν' άντιμετωπίσω θαρραλέα, ότι φοδάμαι, ότι μισώ.

□ □

Στὴν έπίσημη έσπερίδα τὸυ ξενοδοχείου μαζί με τὸν γιατρὸ εἶχε έρθει και ο Γκάλλι. 'Ο Ράφλ δέχθηκε τὴν εμφάνισή του στη βεράντα με φαινομενική ψυχραιμία. 'Όταν, όμως, πλησίασε στην όρχήστρα και ζήτησε τὸ βιολὶ ένῳς μουσικού, ένιωσε νὰ φουσκώνῃ τὸ στήθος του.

—Δεν πορεί νὰ φύγετε, γύρισε και τὸυπε ο γιατρός. Θὰ χάσετε ένα πρῶτης τάξεως παίξιμο.

Εἰς άπάντησιν ο Ράφλ τὸν κατακραύωνσε μ' ένα δέλεμα και σηκώθηκε έπιδεκτικά νὰ φύγῃ.

Ανέβηκε στην κρεβατοκάμαρά του. Σὲ λίγο ήρθε και ή 'Αννες παραμένη:

—Είσαι τρελλός! τὸυπε και κλείνοντας με όρημ τὴν πόρτα πήγε νὰ κλάψῃ στο δωμάτιό της.

Πόση ώρα πέρασε; 'Αγνωστον. Η άγρυπνία τὸν έπιασε σάν άθυμα και τὸν στριφογύριζε στο κρεβάτι. Τὰ φῶτα ήταν σβυστά. Έξαρνα άκουσε περπάτημα στον διάδρομο. Πεταχθηκε από τὸ κρεβάτι και βγήκε... Ήταν ή καμαριέρα της 'Αννες. Στὸ χέρι της κρατούσε ένα γράμμα. Τῆς έπετέθη στο σκατάδι σάν όρνιο και της πήρε τὸ φάκελλο εἰςόντας τὴν χάμου. Πῆγε στο γραφείο του σάν άνευρος. Άρπασε τὸν χαρτοκοπτήρα και τὸν βύθισε στον φάκελλο όπως θα βύθιζε ένα έγχειρίδιο στις σάρκες. Διάβασε:

«'Αγαπητή κυρία, Μετὰ λύπης μου σάς άναγγέλλω ότι ή κατάστασις τὸυ συζύγου σας είναι σοβαρά. Έλπίδες θεραπείας του δεν υπάρχουν. Γι' αυτό σάς συμβούλευω νὰ τὸν κλείσετε σὲ κανένα άσυλο.»

Μετὰ τῆς
ΜΟΥΡΑΝΟ

—'Εγώ; Τρελλός έγώ; φώναξε. 'Όχι δεν θα με κλείσετε στο άσυλό! Τώρα καταλαβαίνω. Δεν είναι ο Γκάλλι, αλλά ο γιατρός. Και με μιὰ μανιακή κίνηση έσχιζε τὸ σκατάδι με τὸν χαρτοκοπτήρα που κρατούσε στο χέρι, ζητώντας νὰ πλῆξῃ τὸς έχθρους της εύτυχίας του.

Ξαφνικά άκούστηκε ένα μούγκρισμα και άμέσως έπειτα ο γδοῦπος ένῳς σώματος που έπεφτε.

Ο μόνος έχθρός του, ο ζήλιος και άρρωστος Ράφλ Τρούμπιτς, δεν ύπληξε πιά. Τὸν είχε έξοντώσει.

RITA O'Y'TMAN

Μιά έκφραση του Μπίλλ.

Ο Ούιλλιαμ Πόουελ στο Παρίσι. Φαντάζεστε την συγκίνηση των Παρισινών αφοτέρων των γενών. Και τόσο πόντο πολύ, όσο ή έπίσκεψη του ήταν έντελως απρόοπτη, ύστερ' από την δήλωσή του ότι δεν θα έφαιγε φέτος διόλου από το Χόλλυγουντ.

Πραγματικά, ο Μπίλλ, όπως χαϊδευτικά τον αποκαλούν όλοι οι φίλοι του, ήταν τόσο συντηρημένος, ύστερα από τον θάνατο της αγαπημένης του Τζίν, που δεν ήθελε ούτε καν να ξαναπατήση πια στον κινηματογράφο.

Ο χρόνος, όμως, είναι μεγάλος γιατρος και οι γιατροί που το ξέρουν αυτό τον άφησαν ελεύθερο στις έκρηξεις της απελπισίας του κι' ύστερα του συνέστησαν ένα ταξίδι στην Ευρώπη.

Ο Μπίλλ άρνήθηκε στην αρχή και στο τέλος ύπεχώρησε.

□ □

*Όλοι στο Παρίσι είχαν μια μεγάλη περιέργεια ως την ώρα της άφιξής του Ούιλλιαμ Πόουελ. Πώς θα τους έρχόταν; Θάταν ο ίδιος ή θα είχε την σφραγίδα της φρικτής δοκιμασίας που πέρασε στο πρόσωπό του;

Και έντοτοι, ήταν ο ίδιος... αλλά και τόσο διαφορετικός συνάμα!... Τό ίδιο π.χ. ζωηρό βλέμμα, ο ίδιος τρόπος να ρίχνει πίσω το κεφάλι όταν μιλά, ο ίδιος τόνος της ομιλίας. Αυτά για όσους τον είχαν γνωρίσει άλλοτε. Οι άλλοι τον βρήκαν πιο λεπτό από ό,τι φαίνεται στις φωτογραφίες του, πιο καταβεβλημένο, «μια μικρή μελαγχολία διάχυτη στο συμπαθητικό του πρόσωπο», όπως έγραφε ή ρεπόρτερ ενός μεγάλου κινηματογραφικού περιοδικού.

Πραγματικά, ο Μπίλλ δεν έχει ξεχάσει... Φαίνεται ότι δεν έχει ξεχάσει ακόμη. Αυτό φάνηκε ακόμη περισσότερο όταν ένας δημοσιογράφος θέλησε να τον ρωτήσει σχετικά με τον θάνατο της λατρεμένης του Τζίν. Τό πρόσωπο του Μπίλλ στο οποίο άνηθε το επαγγελματικό χαμόγελο για την εγκαρδιότητα της υποδοχής που του έδινε στο Παρίσι, σκυθρόπασε μονομιάς, το βλέμμα του πήρε μια τραχεία έκφραση και ο «στόμα» ψιθύρισε:

— "Αν πρόκειται να μου αναφέρετε, έστω και το όνομα της Τζίν Χάρλοου, δεν έχω να σας κάνω την παραμικρή δήλωση.

"Ενας, όμως, Παρισινός συνάδελφος κατώρθωσε να κάμει τον Μπίλλ να μιλήσει και άφου έχει προφερθεί το όνομα της Τζίν, και μάλιστα πολλές φορές... Έως τὰ κατάφερε; μυστήριο. Πάντως

"Ένα ταξίδι παρηγορίας του Ούιλλιαμ Πόουελ

τό Ιντερβιού του είχε αυθεντικότητα, άφου δεν τό διέψευσε την άλλη μέρα ο Πόουελ.

Άλλά δεν είπε και πολλά πράγματα ο διάσημος καλλιτέχνης.

— Τι να σας πώ για τή φτωχή την Τζίν, είπεν ο Πόουελ, απαντώντας στη σχετική έρώτηση του δημοσιογράφου.

"Ένα συναίσθημα καταπλήξεως με είχε κυριεύσει μόλις την είδα ακίνητη, χωρίς ζωή στο κρεβάτι του μαρτυρίου της. Και ακόμη να συνέλθω από την κατάπληξη αυτή. Κανείς δεν πίστευε ότι θα πέθαινε — ούτε αυτή ή ίδια — μια τέτοια νέα, γεμάτη ζωή, όλη υγεία. Κι' εγώ ως την τελευταία στιγμή δεν τό πίστευα. Και ούτε μπορώ να τό πιστέψω ακόμα. Νομίζω ότι θα την συναντήσω σε κάθε βήμα μου. Η έμμενος αυτή ιδέα με παρακολουθούσε τόσο πολύ, τὰ αυτιά μου άνηχούσαν τόσο πολύ από τή φωνή της, που αν αποφάσιζα να κάμω τό ταξίδι αυτό, ήτανε όχι τόσο για ν' άκούσω τις συμβουλές των γιατρών που άνησυχούσαν για την υγεία μου, όσο για ν' άποφύγω αυτό τό κυνήγημα του προσφάτου παρελθόντος.

— Προαισθάνθηκε τον θάνατό της; — Ναι. Τις τελευταίες της στιγμές μου έπιασε τό χέρι και μου είπαι «Μπίλλ φεύγω, αλλά δεν θέλω νάρθης μαζί μου. Άς είναι αυτός ο μόνος περίπατος τον όποιο δεν θα κάνω με μαζί. Άργότερα...»

Δεν θέλησε τίποτα παραπάνω να πη ό Ούιλλιαμ Πόουελ, πάνω σ' αυτήν την πολύ θλιβερή ιστορία.

Τώρα μιλεί για τὰ νέα του φίλμ. — Ξέρετε λεί, ότι θα γίνω για τρίτη φορά λακές στο νέο μου φίλμ «Τζήν». Την πρώτη φορά ήτανε στο «Μάι Μάν Γκοντεφρουά» και τή δεύτερη στο περίφημο έργο «Τό τέλος της κυρίας Τσάνεϊ». Φυσικά, δεν θάμαι ένας λακές όπως οι άλλοι.

Και ό Μπίλλ διηγείται τι περίπου θα είναι τό νέο του φίλμ.

Θα είναι, βέβαια, ένας λακές, αλλά στην υπηρεσία του πρωθυπουργού μιας φανταστικής Δημοκρατίας. Σε λίγον καιρό θα γίνη ένας πολιτικός άνηρ πρώτου μεγέθους, θα κάμει πραξικόπημα, θα ανατρέψει την κυβέρνηση κτλ. κτλ. Και όλα αυτά χωρίς να παύση να υπηρετή τον κύριο του, και να κάνει κόρτε της κόρης του!

"Υστερ' απ' αυτό τό πρωτότυπο φίλμ, ό Πόουελ θα γυρίσει μια σειρά νέων περιπετειών του Νικ Τσάρλς, του περίφημου αυτού τζέντλεμαν λωποδύτου, που είναι αντίγραφο των κατορθωμάτων του ακόμη περιφημότερου «Λωποδύτη Φάντασμα» του Χέρμαν Λάντον, της γυναίκας του Νόρας και του σκυλιού του "Αστα.

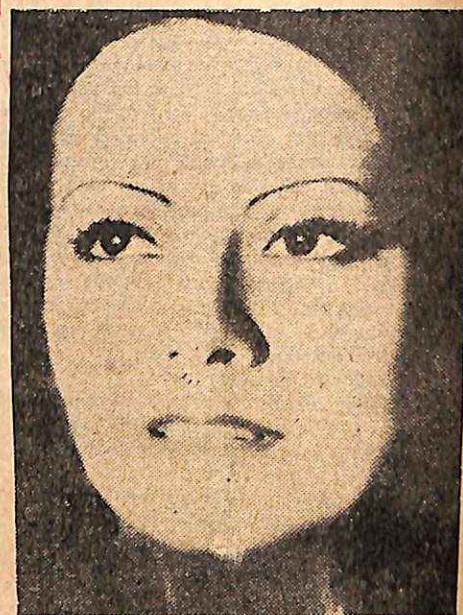
□ □

Μετά την Γαλλία ό Μπίλλ θα έπισκεφθή την Ιταλία και την Κεντρική Ευρώπη. Τό ταξίδι του αυτό είναι τό πρώτο ταξίδι διακοπών που κάνει ύστερα από

έπτά χρόνια συνεχούς και δημιουργικής τανης εργασίας.

Ο Μπίλλ είναι σήμερα σαραντατεσσάρων έτών και όμως φαίνεται πολύ νεώτερος. Μην τον βλέπετε στα φίλμ. Τον άδικούν αυτά συχνά. Επίσης οι ρόλοι που παίζει.

—Είμαι σαραντατεσσάρων έτών άκριβως, διακηρύττει στις δεσποινίδες και

Μιά ωραιότατη «μάσκα» της Γκερέτας Γκάρμπο, για την οποία λέγεται ότι θα παίξει μαζί με τον Ούιλλιαμ Πόουελ σ' ένα νέο της φίλμ.

στις κυρίες που τον ρωτούν. Δεν σας κρύβω ούτε μια μέρα μου. Προς τί άλλως τε; Τό ζήτημα της ηλικίας δεν υπάρχει πια ούτε για την γυναίκα. Είναι μια κοκετταρία που εξέλιπε από την ήμερα που ή γυναίκα ανέκαλυψε τον τρόπο να μη γερνά ποτέ. Σήμερα και μια σαραντάρα γυναίκα θα σας πη όχι άπλως με θάρρος, αλλά και με ύπερηφάνειαν: «Είμαι σαράντα έτών». Και θάνα υπερήφανη γιατί σ' αυτή την ηλικία κατορθώνει να δείχνει μόνον τριάντα!...

Η Γαλλίς δημοσιογράφος που τον άκούει έπωφελείται της ευκαιρίας για να τον κάμει να έπεκταθή πάνω στο έξαιρετικά ενδιαφέρον αυτό θέμα:

— "Ωστε, βρίσκετε, μίστερ Πόουελ, ότι ή σημερινή γυναίκα είναι άγέραστη;

— Ναι. Έγώ άλλως τε, είδα μια κυρία έξηντάρα που μόλις έδειχνε για σαρανταπέντε. "Όταν μου είπαι την

πραγματική της ηλικία δεν τό πίστευα.

— Και που άποδίδετε την νεότητα αυτήν των γυναικών; Στην μόδα μήπως και στα 'νστιτούτα Καλλονής;

— "Ίσως και σ' αυτά, περισσότερο όμως στο πνεύμα της αισιοδοξίας από τό όποιο κατέχεται σήμερα ή γυναίκα. Είναι αισιόδοξη και χαρούμενη, ακόμη κι' όταν πονή. Και όταν ύποφέρη! "Αν όλος ό κόσμος έκανε τό ίδιο, άσφαλώς δεν θα έμεσολάβει ή γεροντική ηλικία μεταξύ της έποχής της γεννήσεως και του τέλους του ανθρώπου!...

— Αισιοδοείτε, λοιπόν, και σεις;...

Μια σκια μελαγχολίας πέρασε από τὰ μάτια του Μπίλλ, αλλά μονάχα για λίγες στιγμές. Τό πρόσωπό του ξαναπήρε πάλι τή συνειθισμένη του έκφραση.

— Πάντοτε, πρόσθεσε. Και για να σας τό άποδείξω, θα σας θυμίσω την σταδιοδρομία μου. Έκοπίασα πολύ για να έπιβληθώ, αλλά δεν άπελπίστηκα. Έργάστηκα πάντα με όρεξη και θάρρος, κι' όταν ακόμη οι φίλοι μου είχαν άπελπισθή για λογαριασμό μου. Και στο τέλος έπέτυχα. Φαντάζομαι δηλαδή ότι έπέτυχα...

— Και για τις Παρισινές τι φρονείτε;

— "Ότι είναι τὰ θελκτικότερα πλάσματα του κόσμου.

—Και για τις Άμερικανίδες;

Ο Μπίλλ γέλασε και είπαι:

— Ρωτήστε κάποιον άλλον γι' αυτό!...

— Και ή ύπεκφυγή ήταν πολύ δικαιολογημένη.

Και για να τελειώνουμε, προσθέτουμε και τό έξης:

Είναι άπερίγραπτο τί γίνεται με τις έπισκέψεις στο Ξενοδο-

Μιά έκφραση της στάσεως του Πόουελ.

χείο του Πόουελ. Άπό τό πρωί δεν άδειάζει ό γραμματέας του να δέχεται γυναικόκοσμο και νεαρούς. Οι περισσότεροι απ' αυτούς δεν ζητούν όπως θα φαντασθήτε ίσως αυτόγραφα τόσο και φωτογραφίες, όσο ένα συστατικό γράμμα για τό Χόλλυγουντ. "Όλοι των θέλουν να γίνουν στάρ! Και ό Πόουελ δεν άπελπίζει κανένα.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

Η Ντανιέλ Νταρριέ πολυεκατομμυριούχος

Η Ντανιέλ Νταρριέλ, ή χαριτωμένη Γαλλίδα βεντέτα, άνεχώρησε τό περασμένο Σάββατο έπιστρέφοντας στο Χόλλυγουντ

Με την ευκαιρία αυτή έγνώσθη ότι πηγαίνει να έκτελέσει ένα νέο πενταετές συμβόλαιο. Κατά τό διάστημα αυτό ή Ντανιέλ Νταρριέ θα εισπράξη είκοσι έκατομμύρια φράγκα.

"Αν ή νεαρά βεντέτα θέλσει να πλάσσει τὰ χρήματά της προς 5% θα έχη ένα κεφάλαιο 100 εκατομμυρίων φράγκων, δηλαδή μισό δισεκατομμυρίων δραχμές! "Ολόκληρος θησαυρός δηλαδή μέσα σε πέντε χρόνια. Ούτε πολλά ούτε λίγα....

□ □

Έκατό έκατομμύρια για ένα φίλμ

Στά 1898 ένα γαλλικό σύνταγμα, ύπό την άρχηγία του συνταγματάρχου Μαρσάν, κατέλαβαν ύστερ' από ήρωϊκόν άγώνα την Φασόντα, πόλι του Αιγυπτιακού Σουλτάν. Λίγον καιρό, όμως, έπειτα, ή Γαλλία, φοβούμενη μήπως δυσανεστήσει την Άγγλία, έξεκένωνε τό μέρος και άποχωρούσε.

Αυτό είναι ένα ήρωϊκό έπεισόδιο άγνωστο στον πολύ κόσμο. "Ο κινηματογράφος θα τό έκλαϊκεύει τώρα μ' όλες του τις δραματικές περιπέτειες.

Στά γαλλικά στούντιο άρχισε ήδη τό γύρισμα του φίλμ, που θα στοιχίσει έκατό έκατομμύρια δραχμές.

"Όσο δηλαδή δεν στοιχίσει κανένα γαλλικό φίλμ ως τώρα!

□ □

Χάρρυ Μπώρ και Μιστεγκέτ

Δυό διάσημοι καλλιτέχνες, δυό άσσοι ό καθένας στο είδος του, ό Χάρρυ Μπώρ και ή άμίμητη Μιστεγκέτ, θα έμφανισθούν μαζί σ' ένα φίλμ που θάνα, όπως φαίνεται, κάτι άνάλογο με τό περίφημο «Βαριέτ» του Έμιλ Γιάνινγκς. Οι πολυπληθείς θαυμαστές της άειθαλούς «Μις» θάγουν έτοι την ευκαιρία να άπολαύσουν άλλη μια φορά, πάνω στο φωτεινό παλιό το είδωλό τους.

□ □

Τό φίλμ των βεντετών

Πθανολογείται πολύ τό γύρισμα ενός μεγάλου ιστορικού φίλμ, στο όποιο θα έμφανισθούν πολλούς μαζί μεγάλες βεντέτες: ή Μαρλέν Ντιτριχ, ή Κράουφοντ, ή Νόρμα Σήρερ, ή Καϊη Φράνσις και ή Έσθερ Ράλστον.

Για τους άρρενας πρωταγωνιστές δεν αναφέρει ή σχετική είδησις. Ούτε για τό τι θάνα τό φίλμ αυτό.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Μαργαρίτα ντὲ Σεβερνύ, συναντᾷ ὅσους ἀπὸ δέκα ὀκτὼ χρόνια μὴ μέρᾳ ἔαφνικὰ τὸν γυιὸς τῆς Ζάν, τὸ παιδί ποὺ εἶχε κάνει τότε, νέα κοπέλλα ἀκόμη μὲ τὸν παιδικὸ τοῦ φίλου Ροζέ Ρεμοντέ. Πού πέθανε ὅστερ' ἀπὸ μιᾶ δραματικῆς συνάντησής του μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς Μαργαρίτας. Τὸ παιδί ἐκεῖνο τὸ εἶχε περιμαζέψει τότε ἡ μικρὴ κόρη τοῦ πλανοδίου γανωματῆ Ρουτάρ, Μαροζοαίν. Ἡ μικρὴ πῆρε τὸ μωρὸ τὸ περιποιήθηκε. Ἐκτοτε καὶ μετὰ τὸν θάνατο ἀιόμου τοῦ γέροντος Ρουτάρ, οἱ δυὸ νέοι ζοῦν μαζὶ καὶ ἀναπνέονται τρυφερά. Ὁ Ζάκ γίνεται ἀξιωματικὸς καὶ σώζει μιὰ μέρα χωρὶς νὰ γνωρίζῃ σὲ μιὰ μάχη τὸν συνταγματάρχη ντὲ Σεβερνύ. Εἰς ἀντάλλαγμα αὐτὸς τὸν παίρνει ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Τὸ μυστικὸ τῆς γυναίκας τοῦ Ζάκ τὸ ξέρει μόνον ὁ παλιὸς ἐπιστάτης τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μαργαρίτας Ἐρβέ. Αὐτὸς ἀποφασίζει νὰ ἐκμεταλλεῖται τὸ πρᾶγμα γιὰ νὰ ὠφεληθῇ χρηματικῶς. Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ, σκέπτεται νὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς ὄργανό του, κάποιον νεὸ ποὺ εἶχε στὴν ὑπηρεσίαν του τὸν Ἀντρέ Μοριάνι, ποὺ τὸν συλλαμβάνει μιὰ μέρα νὰ κλέβῃ στὸ γραφεῖο του, χάριν τῆς ἀρεστής ἀρεθωσιαστικῆς του. Ὁ Ἐρβέ, τὸν συγχωρεῖ, ἀλλὰ τὸν βάζει νὰ ὑπογράψῃ μπιστοτὰ σὲ μάρτυρας ἕνα χαρτί στὸ ὁποῖο ὁ νέος ὁμολογεῖ τὴν πράξιν του. Κατόπι δίδωκε τὸν Ἀντρέ. Αὐτὸς φεύγει καὶ χάνεται γιὰ πολλὴν καιρὸ. Ὁ Ἐρβέ ὅμως ποὺ τὸν χρειάζεται, δὲν τὸν ξεχνᾷ καὶ βάζει ἕνα φίλο του τῆς Ἀσφαλείας, νὰ τὸν βρῇ. Ἀδίκᾳ ὅμως ἔφαξε αὐτόν. Μιὰ μέρα, ὁ Ἐρβέ, πηγαίνοντας νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Ἀντουάν ντὲ Πονταλέ, γιὰ νὰ ἀποσπᾷ ἀπ' αὐτὸν τὰ χρήματα ποὺ εἶχε ἀνάγκη συναντᾷ μὲ τὸν νεαρὸ γραμματέα τοῦ Πονταλέ, τὸν Πιέρ Ζιρόντ. Ὁ Ἐρβέ μένει κατάπληκτος, γιατί ἀναγνωρίζει ἀμέσως τὸν Μοριάνι. Ὁ δυστυχὴς νέος στὴν ἀρχὴ ἀρνείται ὅτι εἶνε αὐτός, ἀλλὰ κατόπιν ὁμολογεῖται. Ὁ Ἐρβέ χωρὶς περιστροφὰς τοῦ λέει νὰ γίνῃ συνένοχος του σ' ἕναν ἐκβιασμὸ εἰς θάρος τῆς Μαργαρίτας ντὲ Σεβερνύ. Θὰ περνοῦσε γιὰ τὸ χαμένο τῆς παιδὶ. Ἀμέσως ἔπειτα ὁ Ἐρβέ πηγαίνει καὶ βρίσκει τὴν Μαργαρίτα. Δὲν ἀργεῖ νὰ τὴν πείσῃ ὅτι βρήκε τὸ παιδί της, καὶ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ

ΔΙΚΗ

ὅτι λέγεται Πιέρ Ζιρόντ. Κατασυνέιν η

μένη, ἡ Μαργαρίτα, δέχεται νὰ πᾶν σπῆτι του, γιὰ νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν «γυιὸς» της. Ἡ συνάντησις γίνεται καὶ ἐπιτυχαίνει. Ὁ Ἐρβέ ὅμως ζητᾷ ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα 50.000 φράγκα. Αὐτὴ κατορθώνει σὲ λίγες μέρες νὰ ἐξοικονομήσῃ τὸ ποσό. Ὁ Ἐρβέ ἐν τῷ μεταξύ, προσπαθεῖ νὰ ἐξασφάλισῃ τὴν «ἐπιχειρήσιν» του καὶ σκέπτεται νᾶχῃ ὡς ὄργανό του τὸν Ζάκ, γιὰ νὰ μὴν προδοθῇ καμμιὰ φορὰ. Ὁ νέος εἶχε κλίση στὰ χαρτιά, καὶ μιὰ μέρα, ὁ Ἐρβέ τὸν πηγαίνει σὲ μιὰ λέσχη καὶ ἐκεῖ τὸν πείθει νὰ παίξῃ. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως τῆς λέσχης δὲν μπλέκουν κατὰ συμβουλήν τοῦ Ἐρβέ καὶ τὸν συκοφαντοῦν ὅτι κλέβει. Διωγμένος, ἐξουθενωμένος, ὁ νέος ἐπιστρέφει σπῆτι. Εἶμαι χαμένος λέει στὴν Μαροζοαίν. Αὐτὴ τὸν παρηγορεῖ καὶ τὸν πείθει νὰ πᾶγῃ καὶ νὰ βρῇ, τὸν συνταγματάρχη του καὶ νὰ τοῦ τὰ πῇ ὅλα, προτοῦ τὰ μάθῃ αὐτὸς ἀπ' αὐτοῦ. Ὁ Ζάκ πηγαίνει καὶ βρίσκει τὸν ντὲ Σεβερνύ νὰ διαβάξῃ μιὰ ἐφημερίδα. Μόλις τὸν ἀντελήφθη, ὁ συνταγματάρχης ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του δείχνοντας τὴν ἐφημερίδα.

30. (Ἡ συνέχεια)

Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι μιὰ βραδυνὴ ἐφημερίς ποὺ δὲν ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ τὴν διαβάξω. Μοῦ τὴν ἔστειλαν μέσα σ' ἕνα φάκελο... Ἦθελαν ἀσφαλῶς νὰ ἐπιστήσουν τὴν προσοχή μου στὸ περιεχόμενό της. Τὴν ἀνοίξα καὶ στὴν στήλη «Διάφορα» διάβασα, σημειωμένο μὲ κόκκινο μολύβι ἕνα ἄρθρο ποὺ μπορεῖτε νὰ διαβάσετε καὶ μόνος σας, καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μοῦ δώσετε ἀσφαλῶς ἐξηγήσεις καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ὁ συνταγματάρχης εἶχε μιλῆσαι μὲ τὸν αὐστηρὸ. Δὲν ἦταν πιά ὁ φίλος, αὐτὸς ποὺ ὁ Ζάκ εἶχε μπιστοτὰ του. Δὲν ἦταν πιά ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἀγαποῦσε καὶ τοῦ ὁποιοῦ εἶχε προσελκύσει τὴν στοργή μὲ τὴν γενναιοῦτα καὶ τὴν ἀφοσίωσιν.

Ἦταν ὁ ἐξωρτισμένος ἀνώτερος ἀξιωματικὸς, ποὺ εἶχε τὴν εὐθύνη τῶσων φυγῶν, στὸν ὁποῖο στηρίζονταν ἡ τιμὴ τῆς μεγάλης στρατιωτικῆς οἰκογενείας ποὺ ὀνομαζέται σύνταγμα.

Ὁ Ζάκ ἐνοίμας τὸ αἷμα νὰ φεύγῃ ἀπὸ τίς φλέβες του. Εἶχε πιστέψει, ἀκολοῦθοντες τὴν συμβουλή τῆς Μαροζοαίν, ὅτι θὰ ἔφθανε ἐγκαίρως γιὰ νὰ προειδοποιήσῃ τὸν συνταγματάρχη. Καὶ ὁ συνταγματάρχης, προτοῦ ἔλθῃ αὐτός, εἶχε προειδοποιηθῇ.

Ὁ λοχίας ἔτρεμε φοβερὰ παίρνοντας τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ συνταγματάρχου του. Ποτὲ ὁ κύριος ντὲ Σεβερνύ δὲν τοῦ εἶχε μιλήσει ἔτσι. Ὑπῆρξε πάντοτε δίκαιος καὶ ἀγαθὸς γιὰ τοὺς στρατιώτες του. Τὸν ἐλάτρευαν ὅλοι· γιατί οἱ στρατιῶτες — ὅπως καὶ τὰ παιδιά ἀπ' τὸν πατέρα τους — δὲν ζητοῦν ἄλλο πρᾶγμα ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους των παρὰ δικαιοσύνη καὶ ἀγα-

θότητα.

Γιὰ τὸν Ζάκ ἰδιαιτέρως, ὁ ὁποῖος δυὸ φορές διαδοχικὰ τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴ εἶχε δεῖξαι πάντοτε μιὰ πατρικὴ στοργή. Μήπως δὲν τοῦ εἶχε πῇ, ὅταν ρώτησε ὅτι τὸ φτωχὸ παλληκάρη ἦταν ἕνα ἐκθετο:

— Δὲν ἔχετε οἰκογένεια;... Ἡ οἰκογένειά μου θὰ γίνῃ καὶ δική σας!

Μὰ πόση διαφορά τὴν στιγμὴ αὐτῇ! Τὸ πρόσωπο τοῦ Ζώρζ ντὲ Σεβερνύ ἦταν σκληρό. Ὑπῆρχε κάτι τὸ ἀλύγιστο στὴν φυσιογνωμία του.

— Εἶμαι χαμένος! σκέφθηκε ὁ Ζάκ.

Καὶ διέτρεξε τὸ ἄρθρο ποὺ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ δακτύλου του, πολλὴ αὐστηρὸς, σὲ μιὰ στάση ἐντελὴς στρατιωτικῆς, τοῦ εἶδειχε ὁ συνταγματάρχης, μὲ τὸ χέρι ἀπλωμένο.

Τὸ ἄρθρο διηγόταν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος τὴν σκηνὴ τῆς λέσχης. Κανένας ρεπόρτερ θὰ βρισκόταν ἐκεῖ, ποντάροντας χωρὶς ἀμφιβολία μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας.

Καμμιὰ λεπτομέρεια δὲν εἶχε παραλειφθῇ. Ἡ ἐφημερίς δὲν ἀνέφερε ὁλόγραφως τὸ ὄνομα τοῦ Ζάκ ἀλλὰ μόνον τὸ ἀρχικὸ του.

Μὰ ἐκφραζόταν ἔτσι:

«Τὸ παλληκάρη αὐτὸ ποὺ ἔφερε τὴν ταινία τοῦ στρατιωτικοῦ μεταλλίου καὶ ποὺ ἐξ ἄλλου παρὰ τὸ αὐτόφωρον ἔγκλημα, διεκέρυττε μεγαλοφώνως ὅτι ἦτο ἀθῶος—πράγμα ποὺ δείχνει ὅτι ἔχει ἀρκετὴ ἀνιδεία—τὸ παλληκάρη αὐτὸ ἐδήλωσεν ὅτι μόνος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ Τονκίνον. Ἐδήλωσεν ἐπίσης ὅτι ἂν καὶ φοροῦσε πολιτικά, ἀνῆκε τὸν στρατὸ καὶ ὅτι προσηγάς θὰ πῆγαινε στὸ σύνταγμα του, τὸ 145 τοῦ πεζικοῦ ποὺ ἐδρεῖε στὴν Πεπινιέρ, στὸ Νανσύ».

Καὶ ἡ βραδυνὴ ἐφημερίς προσέθετε, μετὰ τὴν ἀφήγησιν αὐτῇ, ἐν εἰδεί ἠθικὸ συμπεράσματος.

«Τὸ 145 σύνταγμα τοῦ πεζικοῦ ἔχει γιὰ συνταγματάρχη, ἐσχάτως τοποθετηθέντα ἐπὶ τῷ ἐπανόδῳ του ἀπὸ τὸ Τονκίνον, τὸν κύριον κόμητα Ζώρζ ντὲ Σεβερνύ. Ὁ συνταγματάρχης Σεβερνύ θὰ βρῇ εὐκολὰ μεταξὺ τῶν ὑπαξιωματικῶν τοῦ τάγματός του, τῶν τιμηθέντων μὲ μετάλλιον, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται ἐπ' ἀδείαν στὸ Παρίσι, τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ὀνόματος τοῦ νέου ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ Ζ. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἐνεργήσῃ μὲ ταχύτητα καὶ δικαιοσύνη. Στὴν μεγάλην αὐτὴν καὶ ἐθνεγενεῖν στρατιωτικὴν οἰκογένειαν, ὅλοι αἱ τιμαὶ συγκεντρώνονται περί τῆς σημαίας, ἀποτελοῦσαι οὕτω μιαν καὶ ἀδιάσπαστον τιμὴν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀκριβῶς παρασημοφορεῖται ἡ σημαία. Δι' αὐτὸ ἐπίσης καὶ τὸ αἶσχος τοῦ ἐνὸς ἀντανακλᾷ σὲ ὅλους καὶ ἀποτελεῖ τὸ αἶσχος ὅλων ἕως ὅτου μιὰ τιμωρία παραδειγματικὴ καὶ ταχεῖα ἔλθῃ νὰ ἐξαλείψῃ καὶ τὴν ἀνάμνησιν ἀκόμη τοῦ λάθους. Ὁ κύριος κόμης συνταγματάρχης ντὲ Σεβερνύ ἔχει ἕνα ὀλιγοῦ κα- θῆκον νὰ ἐπιτελέσῃ. Δὲν θὰ τὸ παρα-

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΙΑΝΤΑ!

λείψῃ!»

Ἡ ἐφημερίδα ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ζάκ. Δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὴν κρατήσῃ. Καὶ σιωποῦσε, γιατί δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μιλήσῃ.

Ὁ συνταγματάρχης εἶπε ξερά:

— Αὐτὸς ὁ ὑπαξιωματικὸς ποὺ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ Τονκίνον κι' εἶχε τιμὴ θῇ μὲ τὸ μετάλλιο... εἰσθε ἐσεῖς;

— Εἶμαι ἐγώ.

— Κλέψατε στὰ χαρτιά...

Ὁ λοχίας ποὺ εἶχε σκυμμένο τὸ κεφάλι του, τὸ σήκωσε ἀπότομα καὶ εἶπε μὲ φωνὴν παλλομένην:

— Τὸ πιστεύετε, συνταγματάρχα μου;

— Σὰς τσάκωσαν ἐπ' αὐτοφῶρον.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Αναγνωρίζετε ὅτι συνελήφθητε ἐπ' αὐτοφῶρον κλέβοντας στὰ χαρτιά. Θὰ ἰσχυρισθῇτε ὅτι δὲν εἶσθε ἔνοχος;

— Σὰς τὸ ὀρκίζομαι, συνταγματάρχα μου.

Ὁ ἀξιωματικὸς σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐχετε κανένα μέσον νὰ ὑπερασπισθῇτε;

Ὁ Ζάκ σκούπισε τὸ μέτωπό του ποὺ ἦταν πλημμυρισμένο στὸν ἰδρῶτα.

— Νὰ ὑπερασπισθῶ! εἶπε ὑπόκωφα. Πῶς θὰ μπορούσα; Συνταγματάρχα μου, ἀκούστε με... Πρέπει νὰ μὲ πιστέψετε στὸν λόγο μου... Δὲν ἔκλεψα...

— Ἄν δὲν μὲ πιστέψετε, ὅλα τελεῖωσαν. Εἶμαι χαμένος, εἶμαι ἀτιμασμένος.

— Ἐξηγηθῇτε.

— Μὲ παρέσυραν σὲ μιὰ λέσχη. Ἐκὰνα ἀσχημα ποὺ πῆγα, γιατί εἶχα ὑποσχεθῇ νὰ μὴν παίξω πιά. Δὲν ἤξερα τί ἔκανα. Στὴν λέσχη, ἔπαιξα, κέρδισα. Τότε, καθὼς ὁ μπάνκος ἦταν ἐλεύθερος, τὸν πῆρα. Σχεδὸν ἀμέσως ἕνας παίκτης σταμάτησε τὸ παιχνίδι, κατηγορώντας με ὅτι εἶχα γλυστρήσει στὰ χαρτιά ποὺ κρατοῦσα ἀκόμη στὸ χέρι, ἕνα μάτσο χαρτιά προετοιμασμένα ποὺ μ' ἔκαναν νὰ κερδίζω ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Καὶ ἦταν ἀλήθεια, συνταγματάρχα μου...

Ὁ Ζάκ σιώπησε. Οἱ λυγμοὶ ἔπνιγαν τὴν φωνή του. Σὲ λίγο συνέχισε:

— Ναί, ἦταν ἀλήθεια. Μέτρησαν τὰ χαρτιά μπροστά μου. Τὰ μέτρησα κι' ἐγώ ὁ ἴδιος.

— Ἐ λοιπόν; ρώτησε ὁ κ. ντὲ Σεβερνύ.

— Ὑπῆρχαν ἐννέα χαρτιά περισσότερα.

— Καὶ ἰσχυρίζεσθε ὅτι δὲν τὰ εἶχατε βάλει ἐσεῖς;

— Ὁ! συνταγματάρχα μου, σὰς ὀρκίζομαι... εἶμαι θύμα καὶ ὄχι ἔνοχος... Σὰς ὀρκίζομαι, συνταγματάρχα μου, πιστέψτε με.

— Δὲν μπορῶ. Πῶς νὰ σὰς πιστέψω; Δώστε μου τὰ μέσα γι' αὐτό. Ἐχετε ἐναντίον σας μιὰ αὐτόφωρο ἀπόδειξη.

Δὲν βλέπω τίποτα πρὸς ὑπεράσπισίν σας. Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ὑπῆρξετε καλὸς στρατιώτης, ὅτι δεῖξατε καλὸ παράδειγμα, γενναioτητα, χαρά, αὐτοθυσία... γιατί εἶχατε καταλάβει καλὰ ὅτι γιὰ ἕνα γάλλο στρατιώτη, τὸ νὰ πεθαινῇ δὲν εἶναι τίποτα... ὅλος ὁ κό-

σμος μπορεῖ νὰ σκοτωθῇ... ἀλλὰ τὸ νὰ πεθαινῇ κανεὶς χαρούμενα, αὐτὸ χρειάζεται σ' ἐμᾶς, τοὺς Γάλλους. Καὶ οἱ συνάδελφοί σας ἔπαιρναν παράδειγμα ἀπὸ σας... Αὐτὸ, ἦταν καλὸ... Μὰ ἤδη, στὸ Τονκίνον, σὰς εἶχα κάνει μιὰ φορὰ παρατήρησιν ποὺ παίζατε μὲ χρήματα... Τέλος, ἔρχεσθε στὴν Γαλλία μὲ ἀδεία γιὰ μερικὰς μέρες... ἐγκαταλείπετε τὴν στολή σας γιὰ τὴν ὁποία πρέπει νὰ εἰσθε ὑπερήφανος καὶ στὴν ὁποία ταιριάζει τόσο καλὰ τὸ μετάλλιο ποὺ κερδίσατε... αὐτὸ εἶναι ἕνα πρῶτο λάθος... δὲν εἰσθε παρὰ ὑπαξιωματικὸς νὰ πολλὴ σύντομη ἀδεία... πρέπει νὰ φορῆτε τὴν στολή σας... Ὑστερα πηγαίνετε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ κακόφημα κέντρα τοῦ Παρισιῶ... Ξεγνᾶτε τὸν λόγο ποὺ μοῦ δώσατε ὅτι δὲν θὰ ξαναπαίξετε πιά... παίζετε καὶ σὰς τσάκωσαν μὲ πρόσθετα χαρτιά στὸ χέρι... Ὅλα εἶναι ἐναντίον σας... Τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε πρὸς ὑπεράσπισίν σας;

— Ἀλλοίμονο! τίποτα συνταγματάρχα μου. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ σὰς ὑπενθυμίσω τὸ παρελθόν... Δὲν τιμωρήθηκα

— Ὅχι, δὲν μπορῶ νὰ σὰς πιστέψω, ἔλεγε ὁ συνταγματάρχης καὶ σκέπτομαι, σχεδόν, ὅτι στὴν ταπεινὴ καὶ αἰσχρὴ πράξιν ποὺ κάνατε τὴν περασμένη νύχτα προσθέτετε τώρα τὸ ψέμμα καὶ τὴν ὑποκρισία.

ποτέ... τὸ ξέρετε, συνταγματάρχα μου... Κι' ἂν ἔπαιξα στὸ Τονκίνον, δὲν ἦταν ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸ πάθος, γιατί ποτὲ δὲν εἶχα παίξει στὴ ζωὴ μου καὶ ἡ λέξη ἀκόμα μπακαράς μοῦ ἦταν ἀπολύτως ἀγνωστὴ... Ἐκεῖ λοιπὸν ἔπαιζα μάλ- λον ἀπὸ ἀνία.

— Μὰ χθές; — Χθές, τ' ὁμολογῶ, μὲ ζάλισε ἡ θέα τοῦ χρυσοῦ... Ὑστερα, πρέπει νὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα, συνταγματάρχα μου: μοῦ εἶχαν προσφέρει ἕνα πολὺ καλὸ δειπνὸ καὶ δὲν ἤμουν συνειθισμένος σὲ τέτοιον γεῦμα... Μπήκα στὴν λέσχη χωρὶς νὰ ξέρω καλὰ ποῦ πῆγαινα... καὶ τώρα ἀκόμη, συνταγματάρχα μου, δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ τίς λεπτομέρειες ποὺ προηγήθησαν τῆς στιγμῆς ποὺ πῆρα τὸν μπάνκο... Ὑπάρχει κάποιον κενὸν στὸ κεφάλι μου... Δὲν εὐνησκα παρὰ ὅταν κατάλαβα ὅτι μὲ φώναζαν κλέφτη... Κλέφτη, ἐμένα! συνταγματάρχα μου, ἐμένα ποὺ κατετάχην ἀπὸ ἀγάπῃ πρὸς τὸ στρατιωτικὸ ἐπάγγελμα, ἐμένα ποὺ δὲν ἔχω παρὰ μιὰ φιλοδοξία: νὰ γίνω ἀξιωματικὸς, ἐμένα ποὺ δὲν ἔχω παρὰ ἕνα πόθο: νὰ κάνω πάντα τὸ καθεκόν μου ἀπέναντι τῆς πατρίδος μου! Κλέφτης, ἐγώ! Ἐγώ! Ὁ! συνταγματάρχα μου, συνταγματάρχα μου!

— Ποιὸς σὰς συνόδευε στὴν λέσχη αὐτή; Γιατί πρέπει νὰ σὰς παρουσιάσει κάποιος. Δὲν μπαίνει κανεὶς ἐλεύθερα ἐκεῖ...

— Ὁ Ἐρβέ, ἕνας μεσίτης μὲ τὴν μεσολάβησιν τοῦ ὁποιοῦ ἡ Μαροζοαίν ἀγόρασε τὸ κατάστημά της.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός;

— Δὲν τὸν γνωρίζω παρὰ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

— Εἶνε κανένα λόγο νὰ σὰς ὀδηγήσῃ στὸ κακόφημο αὐτὸ κέντρο;

— Εἶνε κάποια δουλειά ἐκεῖ τὸν συνόδευσα.

— Δὲν τὸν ὑποψιάζεσθε λοιπὸν ὅτι ἤθελε νὰ σὰς βλάψῃ;

— Καθόλου.

Ὁ συνταγματάρχης ἄρχισε νὰ βηματίζῃ ζορὰ μὲσα στὸ γραφεῖο του. Διατηροῦσε ἑρπαιμένα τὰ φρύδια του καὶ ἦταν πολὺ συγκινημένος.

Στάθηκε ἀπότομα ἐμπρὸς στὸν ὑπαξιωματικόν.

— Ζάκι! εἶπε.

Καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ δὲν ἦταν πιά ὁ συνταγματάρχης ποὺ μιλοῦσε. Ἦταν σχεδὸν ὁ πατέρας. Ἦταν ὁ ἄνδρας ποὺ ὠφελεῖ τὴν ζωὴν τοῦ σὸν ἄλλον ἄνδρα στὸν ὁποῖο μιλοῦσε.

Ὁ Ζάκ τὸ κατάλαβε τόσο καλὰ ποὺ τὰ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια του.

— Ἀπαντήστε μὲ εὐλικρίνεια, ὄχι στὸν ἀνώτερό σας, ἀλλὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ σὰς ἀγαπᾷ καὶ ὁ ὁποῖος θὰ λυπόταν ἀληθινὰ βλέποντας νὰ βαρύνῃ περισ-

σότερον καιρό ή κατηγορία αυτή έσας.
—Συνταγματάρχα μου, τι θά μπο-
ρούσα να σάς πώ;
—Την αλήθεια!
—'Αλλοίμονο, συνταγματάρχα μου,
την έχετε ακούσει ήδη.
—'Ε λοιπόν, είμαι υποχρεωμένος να
σας πώ ότι δεν την πιστεύω την αλή-
θεια αυτή... "Οχι, δεν την πιστεύω...
"Υπάρχει ασφαλώς σέ όλα αυτά κάτι
πού μου κρύβετε. Δεν έχω δικαίωμα
σ' όλη την έμπιστοσύνη σας; Δεν σας
κάνω, βλέπετε, καμιά άπειλή... Σε
λίγο όμως θά ξαναγίνω, ο ανώτερός
σας και τότε ό άξιωματικός πού δι-
κάζει και τιμωρεί θά άνακτήσει όλα τά
δικαιώματά του. Τώρα όμως, άνοιξτε
μου την καρδιά σας, Ζάκ...
—Τά πράγματα έγιναν όπως ακριβώς
σας τά διηγήθηκα, συνταγματάρχα
μου. Δεν θά μπορούσα να προσθέσω
τίποτα. Είμαι άθως της άτιμίας αυ-
τής. Και δεν μπορώ να καταλάβω πώς
έκείνοι πού με γνωρίζουν, μ' έκτιμούν
ή μ' αγαπούν, μπορούν να πιστέψουν,
έστω και για ένα δευτερόλεπτο ότι ύ-
πηρεζά τόσο άνανδρος, τόσο τρελλός
ώστε να κάνω ένα τέτοιο πράγμα.
—Ο συνταγματάρχης είχε ξαναπάρει
τό αυστηρό του ύφος. "Ετρίξε τά δά-
χτυλά του, νευρικά, με μία κίνηση ά-
νυπομονησίας.
—Αυτές είναι πλατωνικές διαμαρτυ-
ρίες. Θά προτιμούσα καλύτερα μία ά-
πόδειξη της άθωότητός σου.. μία άπλη
ένδειξη έστω...
—Σας είπα, συνταγματάρχα μου, ότι
δεν έχω καμιά τέτοια άπόδειξη να σας
δώσω. Και είναι να τρελλαθή κανείς.
Νά είσθε άθως, να τό φωνάζετε με
όλες σας τίς δυνάμεις και να βλέπετε
ότι κανείς δεν, σας πιστεύει. Γιατί εί-
μαι χαμένος, χαμένος. Μόνο ή Μαρζο-
λαιν μέσα σ' όλους πού μου έδειξαν
στοργή, μόνο ή Μαρζολαιν είναι βε-
βαία ότι δεν είμαι ένας κλέφτης... Θεέ
μου, Θεέ μου...
—'Εκλινε με τό κεφάλι σκυμμένο και
τά δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά του.
—"Οχι, δεν μπορώ να σας πιστέψω,
έλεγε ο συνταγματάρχης, και σκέπτο-
μαι σχεδόν ότι στην ταπεινή και αίσ-
χυρή πράξη πού κάνατε την περασμένη
νύχτα, προσθέτετε τώρα τό ψέμμα και
την ύποκρισία...
—Ο Ζάκ έκλεισε τά μάτια του κι' έγι-
νε κάτωχρος.
—Συνταγματάρχα μου, ξέρετε κα-
λύτερα από κάθε άλλο άν φοβούμαι
τόν θάνατο...
—Είναι αλήθεια ότι είσθε γενναίος.
—'Ε λοιπόν, άν ήμουν ένοχος, δεν θ'
άπεκρουα όπως κάνω τώρα, την κα-
τηγορία πού με βαρύνει... "Αν ήμουν
ένοχος, συνταγματάρχα μου, βγαίνον-
τας από εκείνη την λέσχη, θά είχα σκο-
τώθην...
—Ο συνταγματάρχης δεν άπάντησε.
Τι μπορούσε να πιστέψει άν όχι την
πραγματικότητα πού ήταν όλοφάνερη;
"Εξακολουθούσε να βηματίζει πάνω
κάτω στο γραφείο του. "Ηταν ύπερβο-
λικά ταραγμένος. Τι να κάνει; Ποιά
τιμωρία να επιβάλλη στόν Ζάκ; Δίστα-
ζε.
—'Αν τό σφάλμα είχε γίνει γνωστό
μόνο σ' αυτόν, ίσως, από οίκτο στόν
άνθρωπον αυτόν, να παραβίαζε τίς αυ-
στηρότατες άογές του και να τόν συγ-
χωρούσε κρύβοντας τό μυστικό στα
κατάβαθα της καρδιάς του.
Μά τό σφάλμα είχε κοινολογηθή.
Δέν ήταν υποχρεωμένος να έπέμβη;

Δική σου για πάντα!

Νά γιατί σιωπούσε, να γιατί δίσταζε!
"Εδειξε την πόρτα στόν ύπαξιωμα-
τικό με μία χειρονομία σύντομη κι' έ-
πιτακτική:
—Πηγαίνετε, είπε, δεν ξέρω ακόμα τι
θά κάνω... "Εχετε ακόμη δυό-τρείς
μέρες άδεια προτού μεταβήτε στό σύν-
ταγμα σας στό Νανσύ, χρησιμοποιήστε
τίς τρείς αυτές μέρες, όσο μπορείτε
καλύτερα για την υπεράσπισή σας και
την άποκατάσταση της τιμής σας... Δεν
έπιθυμώ να σας ξαναδώ πριν από αυ-
τό...
—Συνταγματάρχα μου, δεν ξέρω
πώς θά σας άποδείξω την άθωότητά
μου... "Ισως να μην τό κατορθώσω
ποτέ...
—Τόσο τό χειρότερο για σας.
—Ο ύπαξιωματικός, συντριμμένος, γε-
μάτος άπόγνωση, διευθύνθηκε προς
την πόρτα. Ριγούσε άδιάκοπα. Κρύω-
νε.
—Την στιγμή πού έπρόκειτο να βγί
στάθηκε.
—Συνταγματάρχα μου, μου κάνατε
την τιμή να με καλέσετε στην φιλική
αυτή γιορτή πού θά συγκέντρωνε από-
ψε γύρω σας όλους όσους αγαπάτε
και όλους εκείνους πού σας... πού σας
αγαπούν...
Μιλούσε με φωνή τρομερά άλλοιω-
μένη. Πρόσθεσε τόσο χαμηλά πού μό-
λις άκούόταν:
—Πρέπει ν' άποσυρθώ παίρνοντας
και την Μαρζολαιν;
—Ναί. Θά βρήτε καμιά πρόφαση.
—Πολύ καλά, συνταγματάρχα μου,
θά ύπακούσω.
Χαιρέτησε στρατιωτικά και βγήκε
τρικιλώντας.
—Ο συνταγματάρχης είχε ξαναπάρει
την έφημερίδα από καταγής, ξαναδια-
βάξε τό άθροπο πού περιέγραφε την
φρικτή σκηνή της λέσχης. Τσαλάκωσε
την έφημερίδα με αηδία και την πέτα-
ξε μακριά:
—Χαρτοπαίκτης, κλέφτης και ψεύ-
της! είπε. Ποιος θά τό πίστευε ποτέ;..
—ΕΓΩ, ΣΑΣ ΠΙΣΤΕΥΩ!

"Όταν ο Ζάκ επέστρεψε στό σαλόνι,
τό πρόσώπό του ήταν τόσο άλλοιωμέ-
νο πού ή Μαργαρίτα τό άντελήφθη
και πάλι άμέσως και ρώτησε την Μαρ-
ζολαιν.
—'Η Μαρζολαιν ήξερε βέβαια πού ώ-
φειλόταν ή συγκίνησής του... μά άγνο-
ούσε τό άποτέλεσμα της συναντήσεώς
του με τόν συνταγματάρχη.
—'Ενα θλιμμένο βλέμμα του Ζάκ της
έδωσε να καταλάβη άμέσως ότι δεν
κατόρθωσε να πείσει τόν συνταγματάρ-
χη για την άθωότητά του και ότι ο κ.
ντέ Σεβερνύ τόν θεωρούσε ένοχο.
—Ο Ζάκ φανόταν τόσο άπελπισμέ-
νος πού ο Μπερνάρ ήλθε να του σφί-
ξη τό χέρι με συμπάθεια, ενώ ή Μπερ-
νερνέτ τόν παρακολουθούσε μ' ένα πα-
ρατεταμένο έκπληκτο βλέμμα:
—Μά τι συμβαίνει, Ζάκ; ρώτησε ο
Μπερνάρ χαμηλόφωνα τραβώντας τον
σε μία γωνιά του σαλονιού. "Εχετε
πολύ παράξενο ύφος σήμερα κι' εσύ

κι' ή Μαρζολαιν. Κάτι θά συνέβη άσ-
φαλώς...
—Ο Ζάκ κρατούσε μέσα στα συσπα-
σμένα δάχτυλά του τό χέρι πού του
είχε τείνει ο Μπερνάρ.
—Συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρό, είπε,
κάτι πού θά φέρη τόν θάνατό μου!
—Με τρομάζετε!... Δεν έχετε έμπι-
στοσύνη σε μένα; Διηγηθήτε μου τα
όλα...
—Μου δείξατε από την πρώτη στιγ-
μή τόση φιλία πού αισθάνομαι κάποια
άνακούφιση κοντά σας, Μπερνάρ. 'Α-
κούστε με λοιπόν.
Βιαστικά, με μερικές σύντομες φρά-
σεις του διηγήθηκε τά γεγονότα της
περασμένης νύχτας. "Ο Μπερνάρ έκ-
πληκτος και στενοχωρημένος στην άρ-
χή, πείσθηκε όσο προχωρούσε ή αφή-
γησις βλέποντας τόσο έντονα ζωγρα-
φισμένα στα χαρακτηριστικά του Ζάκ
τόν πόνο, την λύσσα, την άπόγνωση
πού δεν μπορούσε να υπερασπίση τόν
εαυτό του.
—'Α! Μπερνάρ, σας ίκετεύω, μην
κάνετε κι' έσείς όπως ο πατέρας σας.
Μπερνάρ, πιστέψτε με!
—Ο έφηβος του έτεινε και τά δυό χέ-
ρια του. Και είπε άπλά, με μία είλι-
κρίνεια και μία ευγένεια πού χάιδεψαν
σάν βάλαμο την καρδιά του Ζάκ και
την έκαναν για πάντα δική του:
—Ο πατέρας μου, χωρίς άλλο, είναι
υποχρεωμένος να μη σας πιστέψει... μά
έγώ, σας πιστεύω Ζάκ...
Πλησίασαν στην Μαργαρίτα και την
Μαρζολαιν. 'Η κυρία ντέ Σεβερνύ είχε
μάθει όλα όσα συνέβησαν από την Μαρ-
ζολαιν την όποια είχε ρωτήσει να της
έξηγήση για την ώχρότητα και την
θλίψη του Ζάκ.
Και ή κόμησσα όπως και ο γιός
της έλεγε την ίδια στιγμή:
—Είναι αδύνατο να είναι ένοχος...
Και παρατηρούσε τόν Ζάκ. Αυτή ή
θλίψη πού κούραζε τά χαρακτηριστι-
κά του και τά έκανε να φαίνονται λί-
γο πού γερασμένα, έκανε ακόμη πιό
έντονη την όμοιότητα του ύπαξιωματι-
κού με τόν Ροζέ Ρεμοντέ. Δεν τόν εί-
χε δη τόσες φορές θλιμμένο τόν Ροζέ;
"Όταν είχε ζητήσει μάταια τό χέρι της
αγαπημένης του... "Όταν παρακολου-
θούσε, άσκεπής, με τά μάτια γεμάτα
δάκρυα τό φέρετρό πού πατέρα του
στην μεγάλη άλλεα του δάσους του
Ρουσσύ... "Όταν είχαν χωρισθή, ύστε-
ρα από τό σφάλμα... Και ή θλίψη του
νέου αυτού, πού γθές ακόμα της ήταν
άγνωστος, της θύμιζε με μία δδυνήρή
έπιμονή την θλίψη του Ροζέ!
—Ο συνταγματάρχης μπήκε στό σα-
λόνι εκείνη την στιγμή. Στάθηκε βλέ-
ποντας ότι ο Ζάκ δεν είχε φύγει ακό-
μα και τό αυστηρό του βλέμμα τόν
κύτταζε έρωτηματικά.
—Ο Ζάκ έσκυψε τό κεφάλι του:
—'Ελα, Μαρζολαιν, είπε, δεν μπο-
ρούμε να μένωμε έδώ περισσότερο.
—'Η κυρία ντέ Σεβερνύ σηκώθηκε ά-
πότομα, και τά παιδιά της τό ίδιο. Και
οι τρείς εξακολουθούσαν ν' αγαπούν
τόν Ζάκ και ο συνταγματάρχης περι-
τριγυρίσθηκε από την γυναίκα του,
την κόρη του και τόν γιό του πού
τόν έσφιγγαν στην άγκαλιά τους και
τόν παρακαλούσαν, ενώ ή Μαρζολαιν
και ο Ζάκ βασταγμένοι από τό χέρι
σάν δυό παιδιά πού τά μάλωσαν και
φεύγουν με την καρδιά βαρεία, διευ-
κύνονταν άργά προς την πόρτα:

(Συνέχεια στο προσεχές)

Το σενάριο

Αισθηματικό διήγημα της Τζόαν Κένεντυ

Εκείνο τό βράδυ ή Κλαίρη Ρόνζεν-
ταλ, ένας από τούς πιό σαγηνευ-
τικούς "αστέρας" του Χόλλυγουντ
είχε γυρίσει κουρασμένη από τό
στούντιο, με την άπόφασι να μείνι στο
σπίτι της γιατί ήθελε να μελετήσει τό
σενάριο του καινούργιου φιλμ πού θά
γυρίζε.
Μόλις σήμερα είχε τελειώσει τό τε-
λευταίο της φιλμ κι' όμως ο διευθυντής
της "Λούξε" πριν φύγει από τό στούντιο,
της έδωσε τό σενάριο του καινούργιου
έργου κι' ένα γράμμα από τόν καινούρ-
γιο σκηνοθέτη της. 'Η Κλαίρη έπρεπε να
τά διαβάση και τά δυό προσεκτικά και
ν' άποφασίση... Την άλλη μέρα ήταν ύ-
ποχρεωμένη να δώση μία όριστική ά-
πάντηση.
Την ώρα, λοιπόν, πού έπαιρνε τό μπά-
νιο της, άνοιξε τό γράμμα του σκηνοθέ-
τη, ενός μεγάλου καλλιτέχνη, όπως έ-
λεγαν, με τόν όποιο, όστόσο, ή Κλαίρη
δεν είχε συνεργασθεί ακόμα και διάβα-
σε τά εξής:
«Σας παρακαλώ να διαβάσετε προσε-
χτικά τό σενάριο πού σας έδωσαν. Είναι
ή υπόθεσις του νέου φιλμ, στο όποιο θά
πρωταγωνιστήσετε. 'Ελπίζω ότι θά σας
άρεση ο ρόλος της ήρωίδος του...
»Απόψε, άν θά έχετε την καλωσύνη
να με δεχθήτε, θά σας έπισκεφθώ, για
να σας έξηγήσω και προφορικώς μερι-
κά πράγματα και για να μάθω τίς έν-
τυπώσεις σας.
Σας φιλώ τό χέρι
ΚΑΡΛ ΣΤΙΛΛΕ»

Κάρλ Στίλλε! "Ηταν λοιπόν συμπα-
τριώτης της ο σκηνοθέτης; "Α! Μ' α-
υτό άποτελούσε μία πρώτης τάξεως ευ-
καιρία για να μιλήσουν λίγα γεωμανι-
κά και να θυμηθούν τό αγαπημένο τους
Βερολίνο!...
—'Η Κλαίρη Ρόνζενταλ έκανε βιαστικά
την τουαλέττα της κι' έπειτα κάθησε
στόν καυσέπ του σαλονιού της για να
διαβάση τίς δακτυλογραφημένες σελίδες
του σενάρου.
—'Η υπόθεσις ήταν ή εξής:
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ.— Σ' ένα ταξίδι ά-
ναψυχής, στην Αίγυπτο, ή "Ελσα, ή γυ-
ναίκα ενός άπότομου και βάνουσου βιο-
μηχάνου, τόν όποιο άπεχθανεται, γνωρί-
ζει ένα νέο, τόν Σίγκφριντ Ζίλμπερμαν,
και συνδέεται μαζί του με τρυφερή φι-
λία. 'Η "Ελσα, όμως, κρύβει από τό φι-
λο της τό αληθινό της όνομα και τόν ά-
φηνει να νομίζει ότι είναι έλεύθερη.
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ.— Ο Σίγκφριντ,
γυρίζοντας στην Εύρώπη, γνωρίζει ένα
βράδυ σε μία άριστοκρατική λέσχη έναν
πλούσιο βιομήχανο. Πίνουν μαζί μερικές
μποτιλλίες σαμπάνια και τέλος ο Σίγ-
κφριντ, έπειδή ο νέος του φίλος είναι
λίγο ζαλισμένος, τόν συνοδεύει ως τό
σπίτι του. 'Εκει, όμως, ο πλούσιος βιο-
μήχανος, άν και είναι πιά άργά, τόν
παίρνει για να του γνωρίση τη γυναίκα
του. 'Εκείνη, όμως, κοιμάται. Τότε ο
άνδρας της, μισομεθυμένος, τραβάει το
φίλο του ως την κρεβατοκάμαρά της
κι' εκεί ο Σίγκφριντ κατάπληκτος βλέ-

Κάθως στόν καναπέ του σαλονιού της για
να διαβάση τό σενάριο.
σα θέλει να πέση στην άγκαλιά του Σίγ-
κφριντ, εκείνος, όμως, είναι θυωμένος
γιατί του είπε ψέμματα πώς είναι έλευ-
θερη και φεύγει σάν τρελλός από τό
σπίτι της.
ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ.— Ο Σίγκφριντ
συλλαμβάνεται ως ένοχος του θανάτου
του βιομηχάνου, δικάζεται, όμως, κι' ά-
θωώνεται. 'Απελπισμένος τότε άρχίζει ν'
αναζητή την "Ελσα, γιατί παρ' όλα
αυτά την αγαπάει παράφορα. 'Η "Ελ-
σα, όμως, έχει γίνει άφαντη, ύστερ' ά-
πό τό σκάνδαλο.
ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ.— Στο Παρίσι. Σε
μία μεγάλη κινηματογραφική εταιρία.
'Η "Ελσα...
Τό σενάριο έτρεψε μέσα στα χέρια
της. 'Η Κλαίρη ήταν κατάλωμη! Μά
αυτή ή υπόθεση ήταν ή ίδια ή ιστορία
της ζωής της!... "Α! πώς θυμότανε τό-
σο όλες τίς τραγικές σκηνές του παρελ-
θόντος! Τόν πρόσυχο τόν άνδρα της,
τόν τρυφερό κι' αγαπημένο της φίλο,
τη μοιραία πάλι των δύο άνδρών, την

τρελλή εκείνη ψυχρότητα του φίλου της,
πού δεν της συγχωρούσε ένα μικρό
ψέμμα!...
Δέν συλλογιζόταν, όμως, την παράξε-
νη σύμπτωση της Ιστορίας της με την
κινηματογραφική εκείνη υπόθεση. Την
είχε πιάσει μία άκατανίκητη περιέργεια
να μάθη τι είχε συμβεί "Επειτα... Κι'
έσκυψε πάλι άπάνω άπ' τά χειρόγραφα
και διάβασε:
«...»'Η "Ελσα τώρα έχει ξεχάσει τό
δραματικό εκείνο έπεισόδιο. "Εχει φί-
λους. Διασκεδάει...»
Τό χέρι της άρχισε πάλι να τρέμει...
Αυτό δεν ήταν αλήθεια! 'Η Κλαίρη δεν
είχε ξεχάσει ποτέ της τη μοιραία εκείνη
νύχτα. Ούτε διεσκέδαζε στο Παρίσι με
φίλους... Αυτό ήταν ένα μεγάλο
ψέμμα!...
Χαμογέλασε λοιπόν με τη σκέψη ότι
ήταν άνόνη να κάθεται να πιστεύη σε
μία άπλη σύμπτωση... Και συνέχισε τό
διάβασμα αυτής της Ιστορίας πού δεν
ήταν πιά ή Ιστορία της ζωής της.
«...»Ο Σίγκφριντ όστόσο υποφέρει.Δέν
μπορεί να την ξεχάση. "Ενα βράδυ, σ'
ένα κινηματογράφο, βλέπει κατάπληκτος
ότι ή πρωταγωνίστρια της ταινίας είναι ή
"Ελσα! 'Η πρώτη του σκέψη είναι να
τρέξει να την συναντήση... "Αλλά κατόπιν
συλλογίζεται ότι ή "Ελσα δεν τόν αγα-
πά πιά άφού έγινε άφαντη, ύστερ' από
τη δίκη του.
»Ο Σίγκφριντ τότε άπελπισμένος φεύ-
γει για την Αμερική. Θέλει νάρχισή έ-
κεί μία καινούργια ζωή. Μέσα σε λίγα
χρόνια, λοιπόν, κατορθώνει να γίνη έ-
νας από τίς μεγαλύτερες προσωπικότη-
τες των κινηματογραφικών επιχειρήσεων
του Χόλλυγουντ. "Εξακολουθεί, όμως,
ν' αγαπάη την "Ελσα και θέλει να την
ξαναβίη. Πείθει, λοιπόν, τόν διευθυντή
μιας εταιρίας να την καλέση από τό
Παρίσι, για να "εγυρίση" ένα μεγάλο
φιλμ, ένα φιλμ με υπόθεση τό δράμα
της ζωής τους! 'Η "Ελσα φτάνει στο
Χόλλυγουντ. Ο Σίγκφριντ, τρελλός από
τόν παράφορο έρωτά του, ταπεινώνεται
μπροστά της, μά εκείνη άκούει με περι-
φρόνηση τά λόγια του και προσποιείται
ότι δεν θυμάται τίποτα από την περα-
σμένη τους ζωή. Ο Σίγκφριντ τότε, τυ-
φλωμένος από τό πάθος του, την σκο-
τώνει κι' έπειτα φυτεύει κι' αυτός μία
σφαίρα στο κεφάλι του.
ΤΕΛΟΣ»

'Η Κλαίρη χαμογέλασε. Τι φαντασία
πού είχε αυτός ο σεναρίστας! "Ηταν
σωστή τρέλλα να πιστέψη ότι τό σενά-
ριο αυτό άποτελούσε την Ιστορία της
ζωής της... Τό τέλος του μάλιστα ήταν
πέρα πολύ άμερικάνικο!... "Όλοι οι έ-
ρωτες δεν καταλήγουν σε αιματηρές
τραγωδιές!... "Εσθισε, λοιπόν, τό τελευ-
ταίο φύλλο κι' έπειτα έπηρε τό στυλό
της κι' άρχισε να γράφη ένα άλλο τέ-
λος, όπως τό ήθελε εκείνη...
Σε λίγο μπήκε μέσα ή καμαριέρα της
και της έφερε σ' ένα άργυρό δίσκο ένα
έπισκεπτήριο. Κάποιος κύριος έπιθυμού-
σε να γίνη δεκτός από την κυρία

(Τό τέλος στη σελίδα 38)

(Η συνέχεια)

19.

**ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΤΑΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟ-
ΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙ-
ΤΣΙΑ ΟΥΕΝΤΟΥΟΡΘ**

— Μην στενοχωρείστε για το ζήτημα αυτό, αγαπητέ μου θείο. Η Πέρλα θάλεγε ξέι- σου πρόθυμα ότι είναι ο Νά- Μπέρναρ Σω αν έπιμένετε. Μου διη- γήθηκε ότι ο Κόττυ δεν έπαυε να την θασανίζει και ότι θα κατέληγε να υ- πογράψει όλα όσα θα έπιθυμούσε αυ- τός. Δεν έχει καμιά θέληση.

— Την ξαναείδατε λοιπόν;

— Η Έβελυν έκανε ένα νεύμα κατα- φατικό και ο σέρ Χένρυ συνέχισε:

— Ο Γκρέγκορι έπρεπε να πάη να μιλήσει μαζί της. Δυστυχώς, λείπει σε ταξίδι, μα θα τον στείλω σπíti της μό- λης επιστρέψει. Έν τω μεταξύ, αγαπη- τό μου παιδί, δεν νομίζετε ότι θα ήταν φρονιμώτερο να μου πείτε τί ξέρετε;

— Η κυρία Λαίηντον δεν άπνηντησε τί- ποτα.

— Δεν καταλαβαίνετε, συνέχισε ο θείος της, ότι η εξαφάνισις της πλά- κας της ταυτότητας σβύνει κάθε πιθανό- τητα να επιτύχωμε μια έσωτερική από- δειξη; Μας μένει και η έλπις ότι ο Λαίηντον θα ξαναβρή την μνήμη του ή ότι θα δηλώση την ταυτότητα του αν την θυμάται πραγματικά. Όμως, όσο περισσότερο άργήσει αυτό, τόσο δυσ- κολώτερα θα πειστούν τα ενδιαφερόμε- να πρόσωπα. Ο Κόττυ Αμπος θα πα- ρατηρήσει — και με το δίκιο του — ότι ο χρόνος που πέρασε ήταν άρκετος για έναν άπατεώνα, να συγκεντρώση τα ά- παιτούμενα στοιχεία με τις διάφορες λεπτομέρειες σχετικά με την οικογέ- νεια Λαίηντον. Θα αποδείξη ακόμη ότι ο σέρ Κόττερελ ο ίδιος έδωσε στον Λαίηντον την δυνατότητα να τα προμη- θευθή. Κάθεται στον πύργο, όπου μπο- ρεί να κυττάξη όλα τα οικογενειακά έγγραφα και να όμιλήση με παλαιούς υπηρέτες όπως ο Λαίηκ. Οι παρατηρή- σεις αυτές θα είναι πολύ δύσκολο ν' ά- ποκρουσθούν και όσο περισσότερο διαρ- κήσει αυτό τόσο δυσκολώτερο θα γίνει για τον Λαίηντον να κάνει πιστευτή την αλήθεια. Αν ξέρη ποιος είναι, θα έ- πρεπε να το δηλώση άμέσως και αν πι- στεύετε ότι τον άναγνώρισάτε, θα έ- πρεπε να εξηγήσετε στον σέρ Κόττερελ και σεμένα τουλάχιστον, πού βασίζετε την γνώμη σας.

— Η Έβελυν είχε τα μάτια χαμηλωμέ- να κι' ένα έλαφρό χαμόγελο παιχνιδί- ζε στα χείλη της. Κατά την προηγού- μενη συνομιλία της με τον θείο της εί- χε κυριευθή από την συγκίνηση, της οποίας ούτε ίχνος δεν άφηνε να φανή σήμερα. Ήταν ήρεμη και λίγο ειρω- νική, γιατί ο θείος της της μιλούσε σαν ν' απευθυνόταν σε κανένα μέλος της Βουλής ή της Γερουσίας και με μεγά- λη έπιτηδειότητα.

— Όταν εκείνος τελείωσε, του άπνην- τησε με την γλυκύτερη φωνή της.

— Καταλαβαίνω πολύ καλά. Άλλα μου είναι αδύνατο να πω τίποτα.

— Ο σέρ Χένρυ άναστήναξε:

— Καλά! καλά! είπε άπλά.

— Η Έβελυν σηκώθηκε μ' ένα πήδημα, τον φίλησε και είπε:

— Θα φύγω αύριο για την Κολόν. Μήπως έχετε καμιά παραγγελία για την Λούση;

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΤΑ ΕΧΕΙ ΟΛΑ...

— Η Έβελυν χτύπησε την πόρτα της Άννας Μπλούμ. Η πόρτα άνοιξε και η Άννα παρουσιάστηκε. Παρατήρησε την έπισκέπτρια με το σοβαρό και άδι- απέραστο ύφος της. Η Έβελυν της έ- τεινε το χέρι της και χαμογέλασε μ' έγκαρδιότητα είπε:

— Ήλθα πάλι να σας δω. Μπορώ να περάσω;

— Βέβαια, άπνηντησε η Άννα με φω- νη που δεν ξεδιήλωνε ούτε συμπάθεια ούτε έγκρα.

Ξανάκλεισε την πόρτα, πρόσφερε ένα κάθισμα στη νέα γυναίκα, πήρε η ίδια άλλο ένα και μάζεψε το πλεχτό της: μια κάλσα σχεδόν τελειωμένη.

Δεν ήταν στις συνήθειες της Άννας ν' άρχίζει εκείνη την συζήτηση. Συνέχι- σε την εργασία της σιωπηλά έως την στιγμή που η Έβελυν έσκυψε προς αύ- την και ρώτησε:

— Είδατε προχθές τον ταγματάρχη Μάννινγκ, δεν είν' έτσι;

— Η Άννα έκανε ένα νεύμα καταφατι- κό και άπνηντησε:

— Ναι, την Τρίτη.

— Η Έβελυν ρώτησε:

— Ο ταγματάρχης σας είπε ότι δεν βρέθηκε η πλάκα της ταυτότητας;

— Ναι, λυπούμαι γι' αυτό, αλλά τί να γίνει! Είναι τόσο πολλά δέκα χρόνια! Ένα μικρό αντικείμενο σαν κι αυτό γάνεται εύκολα. Σκεφθήτε όλα όσα χά- θηκαν σ' αυτά τα δέκα χρόνια!

Μιλούσε με τόνο ψυχρό και χωρίς συγκίνηση, μα αυτό που έλεγε θύμιζε στην Έβελυν τις γώρες που γύρισαν και τις έλπίδες που έσβυσαν. — Από

το 1915 έως το 1925, η Γερμανία είχε έη, αλήθεια, να εξαφανίζονται τόσα πράγματα, πού μια μικρή μετάλλινη πλάκα δεν είχε θέσθια καμιά σημα- σια. Η νέα γυναίκα χρειάσθηκε να κα- ταβάλη μια προσπάθεια για να θυμη- θή.

— Υποθέτω ότι ο ταγματάρχης σας είπε ότι πήρα την έκθεση του κ. Μύλλερ πού έστειλε το Υπουργείο των Στρατι- ωτικών για να κάνει μια άνάκρισι για την ύπόθεσι του κ. Λαίηντον;

— Η Άννα σήκωσε τους ώμους της:

— Ώ! Μια άνάκρισι! Ύστερα από δέκα χρόνια!

— Είναι πολλά θέθια. Μολαταύτα τα πρόσωπα που βρήκαν τα ένδύματα φαίνονται όλα να θυμούνται πολύ κα- λά. Φαντάζομαι ότι θα διηγήθηκαν πολλές φορές κατά τα δέκα αυτά χρό- νια πώς συνέβη το πράγμα και αυτό θα διετήρησε τις άναμνήσεις των.

— Πολύ πιθανόν, είπε η Άννα.

— Είδα τον κ. Μύλλερ, κι' εγώ η ίδια χθές, κυρία Μπλούμ.

— Κι' εγώ επίσης τον είδα, άπνηντησε η Άννα, μα όχι χθές. Όχι, ήταν Τε- τάρτη που ήλθε, την έπομένη της μέρας πού μίλησε με τον κύριο ταγματάρ- χη.

— Η Έβελυν έθαύμαζε την ψυχραιμία της Άννας. Αν η τελευταία αυτή ήξε- ρε πράγματι κάτι, η ήρεμία της ήταν εξαιρετική. Έξ άλλου ο Μάννινγκ της το είχε πη:

— Αγαπητό μου παιδί, δεν θα μάθε- τε τίποτα απ' αυτήν. Προσπάθησα έ- γώ, προσπάθησε ο Μύλλερ. Αν κατέχη καμιά ένδειξη, έχει την πρόθεση να την κρατήσει για τον έαυτό της. Μπο- ρείτε να κάνετε ακόμη μια άπόπειρα: δεν θα θλάψη σε τίποτα.

— Η Έβελυν δάγκωσε τα χείλη της και συνέχισε. Η συνομιλία με την Άννα σταματούσε πάντα εύκολα:

— Ο κ. Μύλλερ πιστεύει ότι οι δύο νέοι λέγουν την αλήθεια, όταν δηλώ- νουν ότι τρώμαξαν πολύ και δεν πλησί- ασαν στα ρούχα. Ήταν παιδιά την έ- ποχή εκείνη και πίστεψαν ότι κάποιος άγριος άλλος θα ριχνόταν επάνω τους και θα τους σκότωνε. Ωμολόγησαν ότι έφυγαν με όλη την ταχύτητα των πο- διών τους.

— Η Άννα γύρισε το πλεχτό της και είπε:

— Τα παιδιά λένε συνήθως ψέμματα.

— Αν ο ένας από τους δύο πήρε την πλά- κα για να την κυττάξη και το έπρεσε στα νερά, είναι πολύ φυσικό να έδωσε την εξήγηση αυτή. Τα παιδιά δεν έχουν συνείδηση: είχα πέντε άδελφους χωρίς ν' άναφέρω τους άνεμψους μου και τους εξαδέλφους μου και ξέρω καλά πώς είναι!

— Για την Άννα αυτό ήταν όλόκληρη διάλεξις, μα έδειχνε τόσο προθυμία και άπνηντησε:

ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

πού η Έβελυν δεν ήξερε τί να της ά- παντήση. Την στιγμή που θα διηρωτάτο τί θα έλεγε η Άννα την κύτταξε με ύ- φος έρευνητικό και ρώτησε:

— Γιατί επιθυμείτε τόσο πολύ να θρε- θή αυτή η πλάκα;

— Η έκφρασις της γρηάς χωρικής κα- τέπληξε την νέα γυναίκα πού άπάντησε:

— Νομίζα ότι ο ταγματάρχης Μάν- νινγκ σας το είχε πη;

— Η Άννα ύψωσε το κεφάλι της:

— Μου είπε πράγματι κάτι σχετικώς. Φαίνεται ότι είχε δύο εξαδέλφους και ο Άντον είναι ένας από τους δυο μα δεν ξέρει ποιος. Ο κύριος ταγματάρχης πού ήταν φίλος και των δυο δεν το ξέρει έ- πισης, ούτε ο γέρος παππούς, ούτε κι' εσείς, η ίδια κυρία, πού είσθε η γυναίκα του ένός από τους δυο. Το βρίσκω αυτό παράξενο, συνέχισε η Άννα πού εξα- κολουθούσε να πλέκη. Ώ, ναι, πολύ ταράξενο!

Σήκωσε τους ώμους κι' ένα μικρό ει- ρωνικό χαμόγελο παιχνιδίσε στα χείλη της. Η Έβελυν κοκκίνισε άπότομα και σηκώθηκε, φωνάζοντας:

— Κυρία Μπλούμ!

— Εκείνη σήκωσε τα μάτια της, είδε τα φλογισμένα μάγουλα της νέας γυναί- κας και τα χείλη της πού έτρεμαν. Συ- νέχισε γλυκά σαν να μιλούσε σ' ένα παιδί:

— Καθήστε και μη θυμώνετε. Δεν ή- θελα να σας προσβάλω.

— Η Έβελυν ξανόγινε χλωμή και ά- πάντησε:

— Αν δεν μπορείτε να μου πείτε τίπο- τα, είναι άνώφελο να μένω περισσό- τερο.

— Καθήστε, επανέλαβε η Άννα.

— Όχι. Θέλω όμως να καταλάβετε το έξής: ότι προς το συμφέρον του κ.Λαί- ηντον επιθυμούμε να ξαναβρούμε την πλάκα. Κι' αν ακόμη εγώ η ίδια τον ά- βοηθήσω, δεν θα ώφελούσε σε τίπο- τα. Θάλεγα να γελιέμαι ή ότι ίσχυρί- ζομαι ότι τον άναγνώρισα για να τον βοηθήσω. Θέλω να βρούμε την πλά- κα αυτή γιατί μας χρειάζεται μια από- δειξις πού θα κάνει να σωπάσουν οι άν- θρωποι πού επιθυμούν το κακό του και θα του άποδοθούν έτσι τα νόμιμα δι- καιώματά του!

— Η Άννα συνέχισε το πλεκτό της.

— Γιατί δεν έρχεται ο ίδιος; ρώτησε. Γιατί σας στέλλει εσάς;

— Δεν μ' έστειλε αυτός.

— Ξέρει ότι ήλθατε;

— Όχι, δεν πιστεύω.

— Τότε, γιατί ήλθατε; ρώτησε.

— Σας το είπα.

— Είναι ένας άνδρας. Αυτό άφ' ό- κεινον. Γιατί άσχετό με τις έρω- του δουλειές;

— Η Έβελυν έστράφη σε ένα άπόστο- νευρικό γέλιο πού την τράνταζε, δλιν και άπνηντησε:

— Υποθέτω ότι το ξέρετε πολύ καλά.

— Χωρίς άλλς, είπε η Άννα, έπιθυ- μείτε να βεβαιωθήτε ότι είσθε χήρα.

— Ώ, ναι, αυτό είναι εύκολο να το κατα- λάβη κανείς! Είσθε νέα, είσθε όμορφη, θέλετε, χωρίς άλλο να ξαναπαντρευ- θήτε!

— Δεν τόν πιστεύετε αυτό που λέτε, είπε η Έβελυν γλυκά. Ξέρετε καλά ότι τον άγαπώ.

— Τον αγαπάτε; Τί άγάπη είναι αυ- τη πού δεν σας επιτρέπει ν' άναγνώρι- σετε έναν άνδρα γιατί οι ώμοι του φάρ- δυναν και το πρόσωπό του άλλαξε!...

Δεν το λέγω αυτό εγώ άγάπη!

— Η Έβελυν την παρατηρούσε. Η νέα γυναίκα είχε γίνει κατάχλωμη και η φωνή της έτρεμε: ώμολογούσε στην η- λικιωμένη χωρική αισθήματα πού δεν είχε έμπιστευθή ποτέ σε κανένα και πε- ρόταν έτσι γιατί και η Άννα επίσης ά- γαπούσε τον Λαίηντον.

— Κυρία Μπλούμ, σας είπα ότι δεν τον άναγνώρισα;

— Όχι.

— Εηετα στράφηκε προς την πόρ- τα και δήλωσε:

— Πηγαίνω. Σε τί ώφειλεί να μιλού- με έτσι;

— Μην διαίχθεσε, είπε η Άννα. Λέτε ότι τον αγαπάτε;

— Η νέα γυναίκα την κύτταξε χωρίς ν' άπαντήση. Ήταν υπερήφανη και δ- μως δεν υπήρχε καμιά υπερηφάνεια στα μάτια της πού πλημμύρισαν δά- κρυα.

— Κι' εκείνος, σας αγαπά; ρώτησε η Άννα.

— Δεν ξέρω... δεν πιστεύω... δεν λέει τίποτα.

— Θα σας αγαπήση γιατί είσθε ό- μορφη.

— Η Έβελυν κοκκίνισε ως τις ρίζες των μαλλιών της.

— Δεν είναι αυτό το είδους η άγά- πη, εκείνη πού θέλω εγώ!

— Α, γιατί;... παίρνει κανείς εκείνο πού του προσφέρουν. Εκείνο πού έχει ά- θια είναι το να δόση κανείς. Κατά τα άλλα, οι άνδρες είναι όλοι ίδιοι!

— Η κυρία Λαίηντον ένοιωσε ότι δεν θα μπορούσε ν' άνθέξη περισσότερο. Έ- πιασε το πόμολο της πόρτας και τα δά- κρυα κύλησαν άφθονα στα μάγουλά της. Αισθανόταν ότι την είχαν δοκιμά- σει, την είχαν κρίνει και την είχαν κα- ταδικάσει.

— Η Άννα άκούμπησε το χέρι της στο πλεχτό της Έβελυν.

— Γίνετε πολύ διασημή εξαφνα... Δεν θέλετε να πάρτε μαζί σας την πλάκα της ταυτότητας;

— Η Έβελυν στηρίχθηκε στην πόρτα και έμεινε άπολύτως άκίνητη. Μεσολά- θησε μια σιωπή κι' ύστερα η Άννα εί- πε:

— Πάω να την φέρω.

Διέσχισε το δωμάτιο και άνέθηκε την σκάλα με το ήρεμο και άργό βήμα της.

— Όταν η νέα γυναίκα την άκουσε να πκοπατεύη στο επάνω δωμάτιο κι' ένοι-

ωσε άποτομα να την κυριεύη ένας τρελ- λός πόθος να φύγη, να τρέξη έως τον δρό- μο όπου ο Μάννινγκ την περίμενε μέσα στο αυτοκίνητο.

Δεν ήθελε να δη την πλάκα, ούτε να την άγγίξη, ούτε να διαβάση το όνομα πού ήταν γραμμένο σ' αυτήν.

— Η Άννα μπήκε. Η Έβελυν άνωρθώ- θηκε, έκανε μια προσπάθεια για να την κυττάξη και την είδε να προχωρή με το χέρι άπλωμένο, κρατώντας ένα άν- τικείμενο τυλιγμένο σε κίτρινο χαρτί. Κάρφωσε τα μάτια της στο πρόσωπο της Άννας πού δεν είχε άπολύτως καμιά έκφραση και φώναξε:

— Την είχατε κρυμμένη πάντοτε;

— Η Άννα πλησίασε στο τραπέζι, ά- κούμπησε το μικρό πακετάκι στην Βί- βλο της και ύστερα από μια στιγμή σιωπής, άρχισε να μιλά:

— Νομίζετε ότι σας είπα ψέμματα ;

— Ε, λοιπόν έχετε άδικο. Ό,τι σας είπα ήταν αλήθεια, μόνο πού δεν σας τα εί- πα όλα...

— Λοιπόν, θέλετε τώρα να μου άπο- καλύψετε όσα μου είχατε κρύψει έως τώρα;

— Ναι. Ίσως να με καταλάβετε έ-τσι... Μά ό,τιδήποτε κι' αν σκεφθήτε, εγώ θα σας τα διηγηθώ όλα...

— Είχατε δηλώσει ότι είχατε άκουμ- πήσει την ταυτότητα επάνω στα ρού- χα του...

— Η Άννα έκανε ένα καταφατικό νεύμα.

— Είναι ακριβές. Την έθαλα επάνω στα ρούχα του χωρίς να την κυττάξω, χωρίς να διαβάσω το όνομα και έπέ- στρεψα στο σπíti μου. Την νύχτα, κα- θώς άγρυπνούσα καθισμένη κοντά στον Άγγλο, άρχισα να συλλογίζωμαι τον Άντον, τον πραγματικό Άντον. Δεν τον άγαπούσα, μου ήταν βάρος, ήταν σκληρός και βίαιος. Μά, παρ' όλα αυ- τά, ήταν άνεμος του συζύγου μου και προσπαθούσα να αισθανθώ γι' αυτόν λύπη και συγχώρηση. Έξαφνα, σκέ- φθηκε ότι ο Άντον θα θατόταν με άγ- γλικό όνομα και, χωρίς άλλο, μ' έκανε την πλάκα της ταυτότητας γύρω από τον λαιμό του. Θυμήθηκα ότι μισούσε πάντα φοβερά τους Άγγλους και διε- ρωτήθηκα τι θα σκεφτόταν την εμέρα της Κρίσεως βλέποντας την άγγλική αυτή πλάκα γύρω στον λαιμό του; Ί- σως το βρίσκετε αυτό παιδιαστικό; Κι' έμένα έτσι μου φαινόταν άργότερα, την νύχτα εκείνη όμως δεν σκεφτόμουν έ-τσι. Φανταζόμουν τον Άντον να σηκώ- νεται στη Δευτέρα Παρουσία και να γίνεται έξω φρενών... Τέλος, δεν μπόρεσα ν' άνθέξω περισσότερο, έβλαα το παλτό μου, διέσχισα το δάσος, πήρα την πλάκα και γύρισα σπíti μου. Δεν την κύτταξα όμως. Την τόνιξα σ' ένα χαρτί και την έκρυψα σε μέρος άσφα- λές.

— Δεν την κυττάξατε; ρώτησε η Έ- βελυν.

— Η Άννα άκούμπησε το χέρι της στο πακετάκι.

— Όχι, ποτέ. Ποιος ο λόγος να μάθω το όνομα πού ήταν γραμμένο. Εύρισκε

—“Ερχεσθε συχνά εδώ;
—Δεν είχατε έλθει ποτέ έως τώρα!
—Και γιατί ήλθατε άπόψε;
“Η Έβελυν ύψωσε τὰ μάτια της και τὸ βλέμμα της πάγωσε τὸν Λαίηντον πού νόμιζε ὅτι διάβασε σ’ αὐτὸ τὴν ἐρώτηση: «Τί σὰς ἐνδιαφέρει ἔσας αὐτό;».

—Νομίζω ὅτι ήλθα για νὰ πῶ αὐτίο.
—Αὐτίο... σὲ τί;
Δὲν τοῦ ἀπήντησε ἀμέσως. “Υστερα τὰ χεῖλη της κινήθηκαν.

—Στὸ παρελθόν, Πόνυ.
Οἱ λέξεις αὐτὲς πού εἶχαν προφερθῇ μὲ χαμηλὴ φωνὴ τρύπησαν τὴν καρδιά τοῦ Λαίηντον... Τὸ παρελθὸν ἦταν λοιπὸν ἀμετάκλητα πεθαιμένο ἐκείνη τὸ ἀποκαίρουσε κι’ αὐτὸς δὲν μπορούσε νὰ τὸ κἀνὴ νὰ ξαναζήσῃ... “Η “Έβελυν ἦταν χαμῆν γι’ αὐτόν.

“Ο Λαίηντον δὲν αἰσθανόταν παρὰ τὸν φλογερὸ του πόθο. “Αν μονάχα εἶχε μιὰ θεοαἰότητα, ἀν μπορούσε τούλάχιστον νὰ ξέρῃ ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο τοὺς εἶχε κατακτήσει τὴν καρδιά της... “Ομως σὲ τί θὰ τὸν ὠφελοῦσε αὐτὸ ἔτσι ὅπως εἶχε ἐπιστρέφει σήμερα; “Αν ἐκείνη εἶχε ἀγαπήσει τὸν ἔφημο πού εἶχε ἀλλάξει τόσο πολὺ, αὐτὸ θὰ τοῦ ἔφθανε; Καὶ ἀν εἶχε ἀγαπήσει τὸν ἄλλο, ἀν τὸν ἀγαποῦσε ἴσως ἀκόμη... Τέλος, ὑπῆρχε ἐπίσης καὶ ὁ Κρίς “Ελερστ!

“Ενα τρομερὸ κύμα ζήλειας τὸν πλημύρισε καὶ ἐγκατέλειψε τὸ παρελθὸν γιὰ τὸ παρόν...

Σὰν νὰ εἶχε καταλάβει τίς σκέψεις του ἡ “Έβελυν ἔκανε μιὰ μικρὴ κίνηση ἀπογοητεύσεως καὶ σηκώθηκε ἀργὰ. Μὰ τὴν στιγμή ἐκείνη, ἡ πόρτα τοῦ κήπου ἀνοίχθηκε πάλι καὶ ἡ συγκινημένη φωνὴ τῆς Λούση ἀκούσθηκε:

—“Έβελυν, εἶσαι ἐδῶ; “Έβελυν...

*Ω!
“Εκείνη δὲν ἀπήντησε, ἔσκυψε, μάζεψε τὴν κάπα της καὶ τυλίχθηκε. “Υστερα διέσχισε τὰ σκαλοπάτια, ἀκούλουμένη ἀπὸ τὸν Λαίηντον...

“Η στιγμή εἶχε περάσει...

“Η κυρία Μάννινγκ ἄρπαξε τὸ μπράτσο τῆς ἐξαδέλφης της πού στάθηκε στὴν σκιά καὶ περίμενε. Μόλις ὁ Λαίηντον καὶ ἡ Λούση διέσχισαν τὸ κατώφλι, βγήκε, ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδί, ὕστερα τὸ τράβηξε ἀπὸ τὴν κλειδαριὰ καὶ ἀπομακρύνθηκε μὲ βῆμα βιαστικό.

“Ο Λαίηντον τὴν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα καὶ ἀνεκλήθη στὴν πραγματικότητα ἀπὸ τὴν Λούση πού τραβοῦσε τὸ μανίκι του στενάζοντας.

—Γιατί ήλθατε; ρώτησε ὁ Λαίηντον ξερά.

“Η Λούση ὠπισθοχώρησε λίγο.

—“Ηθελα νὰ δῶ τὸν κῆπο...

—Θὰ κάνετε καλύτερα νὰ ἐπιστρέψετε, εἶπε ὁ Λαίηντον.

“Η Λούση ἀναπῆδησε:

—Δὲν εἶσθε καθόλου εὐγενικός... κι’ ἐγὼ πού ήθελα νὰ σὰς βοηθῶ... Λίγο μὲ ἐνδιαφέρει ἀν ἡ “Έβελυν εἶναι θυμωμένη, γιατί τὴν ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πίθηκο καὶ τὸν Ντόναλντ...

“Ο τρόμος τῆς Λούση διαλυόταν. “Η παρουσεία τοῦ Λαίηντον τὴν καθυστάξε:

“Η Λούση τὸν ρώτησε:

—Κάνετε εἰρήνη μεταξύ σας;

“Ο Λαίηντον ἐνοίωσε μιὰ σιγερὴ ἐπιθυμία νὰ τραντάξῃ τὴν Λούση ὅπως τῆς ἔκανε ὅταν ἐκείνη ἦταν παιδί. Μὰ

συγκρατήθηκε καὶ ἀπήντησε ξερά:

—“Οχι ἀπολύτως.
—“Ω! γιατί; Ξέρω ὅτι δὲν εἶσθε εὐτυχισμένος. “Ο καθεὶς μπορεί νὰ καταλάβῃ ὅτι τὴν ἀγαπάτε... “Οσο γιὰ τὴν Έβελυν, ἐσὰς ἀγάπησε... πάντοτε, πάντοτε, πάντοτε!

Μεσολάβησε μιὰ σύντομη σιωπὴ, ὕστερα ὁ Λαίηντον ρώτησε:

—Τί θέλετε νὰ πῆτε ἀκριβῶς, Λούσυ;

Εἶχαν φθάσει στὴν ἄκρη τῆς ἀλλέας τῶν πλατάνων. “Η Λούση στράφηκε καὶ τὸν κύτταξε στὸ πρόσωπο:

—Θέλω νὰ πῶ ὅτι δὲν ἀγάπησα ποτὲ ἄλλον ἀπὸ σὰς, καὶ ὅτι τίς τρεῖς ἡμέρες πού εἶχατε ἀρραβωνιασθῇ δὲν ἦταν πιά ἡ ἴδια. “Αγνοῶ τί σὰς χώρισε, μὰ ξέρω ὅτι αὐτὸ ράγισε τὴν καρδιά της. “Εδῶ καὶ δέκα χρόνια ὑπῆρξαν πολλοὶ ἄνδρες πού θὰ ἦταν εὐτυχισμένοι καὶ ὑπερήφανοι ἀν ἡ “Έβελυν ἤθελε νὰ τοὺς προσέξῃ μόνο. Μὰ δὲν αἰσθάνθηκε ποτὲ κλίσῃ γιὰ κανένα. Νομίζω ὅτι δοκίμασε καὶ ὅτι δὲν θὰ ζητοῦσε καλύτερο ἀπὸ τὸ νὰ μωρέσῃ ν’ ἀγαπήσῃ. Θὰ δεχόταν ἀσφαλῶς νὰ παντρευθῇ τὸν Κρίς “Ελερστ ἀν εὕρισκε τὸ ἀπαιτούμενο θάρρος. Μὰ δὲν μπόρεσε καὶ ἔλεγε ἀνέκαθεν στὸν σύζυγό μου ὅτι δὲν εἶχε ἀγαπήσει παρὰ ἑσὰς!

—Εμεῖνα! εἶπε ὁ Λαίηντον μ’ ἕνα εἶδος ἄγριας εἰρωνείας.

—Ναί, ἔσας, γιατί ἀμέσως κατάλαβα, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὅτι ἦσαν ὁ Τζάκ καὶ τὸ εἶπα στὴν “Έβελυν, τὴν πρώτη φορὰ πού ήλθε στὴν Κολόν!

—Τό... τὸ εἶπατε... στὴν “Έβελυν;

“Ο Λαίηντον μίλουσε μὲ φωνὴ ἀργὴ καὶ χωρὶς ἔκφραση.

—“Ωση. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνεται δυστυχισμένοι καὶ οἱ δύο καὶ ὅτι μωρεῖτε ν’ ἀπολαύσετε μιὰ τελεία εὐτυχία.

“Ο Λαίηντον ὑποχώρησε γιὰ νὰ ἐπιτρέψῃ στὴν Λούση νὰ διασχίσῃ τὰ σκαλοπάτια τῆς εισόδου. Μπήκε στὴν βιβλιοθήκη πού ἦταν βυθισμένη στὸ σκότος καὶ νύρισε τὸν διακόπτη.

“Ακούσε τότε τὸ βῆμα τοῦ Λαίηντον πού ἀπομακρυνόταν. “Ετρεξε στὸ παράθυρο καὶ φώναξε:

—Τζάκ... Τζάκ, ἔρχεσθε; Μὰ δὲν πῆρε καμμιά ἀπάντηση.

ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΞΙΣ

“Ο σὲρ Κότερελ πού ἦταν ὄρθιος ἐμπρὸς στὸ παράθυρο τῆς βιβλιοθήκης, στράφηκε.

—Ποῦ εἶναι ὁ Λαίηντον; ρώτησε μὲ ἀνυπομονησία. Δὲν τὸν εἶδα ἀπὸ τὸ πρῶτ. Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐδῶ. Ἰπρέπει νὰ εἶναι ἐδῶ ὅταν φθάσῃ ὁ Κόττυ!

“Απευθυνόταν στὸν σὲρ Χένρυ Πρότερο πού ἦταν μισοκρυμμένος πίσω ἀπὸ τοὺς “Τάιμς. “Αλλά ὁ Μάννινγκ ἔμπαινε τὴν ἴδια στιγμή καὶ ἀπήντησε ἐκείνος:

—Φοβοῦμαι ὅτι...

“Ο σὲρ Κότερελ τὸν διέκοψε ἀπτόμα:

—Τί συμβαίνει; Δὲν τὸν βρήκατε; Δὲν φαντάζομαι νὰ ἔφυγε!

“Ο γέρος ἔδειχνε μιὰ τρομερὴ νευρικότητα.

“Ο Μάννινγκ ἔκανε ἕναν μορφασμὸ καὶ ρώτησε:

—Τοῦ εἶπατε ὅτι ὁ Κόττυ θάρχόταν;

—“Εγὼ; φώναξε ὁ σὲρ Κότερελ. “Ε-

γὼ;

—“Ο Κόττυ τηλεφώνησε τόσο ἀργὰ πού διερωτώμην ἀν βρήκατε εὐκαιρία νὰ τοῦ τὸ πῆτε, εἶπε ὁ κουινιάδος του.

—Καὶ δὲν τὸν εἶδατε σήμερα τὸ πρῶτ;

—Μὰ σὰς ἀπήντησα ὄχι!

—“Εν τιοιούτῃ περιπτώσει, κύριε, εἶπε ὁ Μάννινγκ εἶναι προφανές ὅτι ἀγνοοῦσε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ “Αμποτ καὶ ὅτι ἔφυγε. “Ο Λαίηκ μου εἶπε ὅτι ἔπαιρνε μαζί του μιὰ βαλίτσα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ σὲρ Κότερελ ἀλλοιώθηκε ὀδυνηρὰ καὶ ἀκούμπησε στὸ στήριγμα ἐνὸς καθίσματος.

“Ο Μάννινγκ πού ἀντιπαθόυσε τίς σκηνές, ἐπωφελήθη τῆς δικαιολογίας αὐτῆς γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Συνήντησε τὴν Λούση στὸν προθάλαμο. “Η κυρία Μάννινγκ κοκκίνισε ἀπτόμα καὶ εἶπε μὲ ἀγανάκτηση:

—Πίθηκε, ἡ “Έβελυν εἶναι ἔξω φρενὼν μαζί μου!

—Τί τῆς ἔκανες;

—Φυσικά, τώρα θὰ πῆς ὅτι φταίω ἐγὼ;

—Τὸ φαντάζομαι... Τί ἔκανες;

—Εἶπα μόνο στὸν Λαίηντον...

“Ο Μάννινγκ ἄρπαξε τὴν γυναίκα του ἀπὸ τὸν ὄμο:

—Πῶ! “Ανακατώθηκες σ’ ὅλα αὐτά, τὴν στιγμή πού σου τὸ ἀπηγόρευσα;

—Μὰ ὅ... ὄχι!

—“Ελα, λοιπόν, ὁμολόγησε! Τί εἶπες στὸν Λαίηντον;

—“Οτι... ὅτι ἐκείνον ἀγαποῦσε πάντα!

—Δὲν εἶναι δυνατόν!

Χαλάρωσε λίγο τὸ σφιγμὸ του καὶ συνέχισε:

—Δὲν βλέπω καμμιά δικαιολογία τῆς φυγῆς του!

—Τῆς φυγῆς του;

—Μὰ ναί, ἔκανε τὴν βαλίτσα του κι’ ἔφυγε τὰ ἡμερώματα.

—Πίθηκε, ἡ Λούση μ’ ἕνα τόνο τρομαγμένο. “Εξαφνα, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν σύζυγό της, ψιθυρίζοντας:

—Νὰ οἱ “Αμποτ.

Τὸ ζεῦγος “Αμποτ εἶχε ἕνα ὄφος ψυχρότητας καὶ θριάμβου ἀνακατωμένα. “Ολοι μπήκαν στὴν βιβλιοθήκη ὅπου ὁ σὲρ Κότερελ ὑπεδέχθη ψυχρὰ τοὺς νεοεληθόντας. “Η “Έβελυν ἦταν ὄρθια κοντὰ στὴ σεμινέ.

“Ο σὲρ Κότερελ φώναξε:

—“Ας ἔλθωμε ἀμέσως στὸ θέμα μας! Κατάλαβα ἀπὸ ὅσα μου εἶπατε στὸ τηλέφωνο, χθὲς τὸ βράδυ, ὅτι νομίζετε ὅτι κατέχετε μιὰ ἀποφασιστικὴ ἀπόδειξη νὰ μου προσφέρετε. Τώρα, Κόττυ, πῆτε ὅτι ἔχετε νὰ πῆτε καὶ ἄς τελειώσωμε!

“Ο Κόττυ ἀνοίξε τὴν τσάντα του, πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα χαρτί διπλωμένο, τὸ ἀνοίξε, τὸ γτύπησε μὲ τὸ λορινὸν του, καθάρισε τὴν φωνὴ του κι’ ἄρχισε:

—“Οπως ἔρουν... χμ! ὅλοι πού εἶνε παρόντες ἐδῶ, δὲν ἤμιον πεπεισμένος γιὰ τὴν ταυτότητα ἐκείνου πού ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐγγονοὺς τοῦ θείου μου. Τὸ εἶπα, ἀπὸ τὸ πρῶτο βλαδὺ τὴν νυναικα μου καὶ ὁ Τὸμ Μέντιπ-Φόλιντον, πού ἦταν παρών, ἐδήλωσε ὅτι οἱ ἀποδείξεις τῆς ταυτότητος πού παρουσίαζε ὁ ξένος ἦσαν κάθε ἄλλο παρὰ ἐπαρκεῖς... Αὐτὰ εἶναι ἀκριβῶς τὰ ἴδια του τὰ λόγια...

“Ο “Αμποτ κύτταξε νύρως του καὶ εἶπε γασφώνοντας τὰ φρύδια του:

—“Υπέθετα ὅτι ὁ κυρίως ἐνδιαφερό-

μενος γιὰ τὴν ὑπόθεση αὐτὴ θὰ ἦταν παρών... Δὲν πρόκειται νὰ ἔλθῃ;

“Ο σὲρ Χένρυ ἔκανε μιὰ ἀόριστη χειρονομία:

—Δυστυχῶς, ὁ Λαίηντον λείπει.

—Μὰ δὲν ἦταν ἐδῶ χθές; ρώτησε ὁ “Αμποτ μὲ ὑποψία στὴν φωνή του.

“Ο σὲρ Χένρυ δὲν ἀπήντησε καὶ ἡ Σοφία φώναξε:

—Εἶναι πολὺ παράξενο! Θάλεγε κα- νείς... θάλεγε κανεῖς πραγματικὰ ὅτι...

Στάθηκε, ἔβηξε καὶ πρόσθεσε:

—“Ισως θάταν καλύτερο νὰ μὴν καθορίσω τὴν σημαίνει ἡ στάσις του αὐτῇ!

—“Αν θέλανε νὰ μὰς πῆτε τί γράφει αὐτὸ τὸ χαρτί, Κόττυ; εἶπε ὁ σὲρ Χένρυ ἀρκετὰ αὐστηρά.

—Εἶναι μιὰ δήλωσις, εἶπε ὁ “Αμποτ μὲ ὄφρος θριαμβευτικό, ὑψώνοντας τὴν φωνή του. Μιὰ δήλωσις ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὴν γυναίκα πού ὀνομάζεται Πέρλα Πάλιζερ.

—Μιὰ δήλωσις! ἐπανελάβε ὁ σὲρ Κότερελ, ἐνῶ τὰ δάχτυλά του ἔσφιξαν σπασμωδικὰ τὰ χέρια τῆς πολυθρόνας του.

—Ναί, εἶπε ὁ Κόττυ ἔχει ὑπογραφεῖ ἀπὸ αὐτὴν, ἐπὶ παρουσίᾳ μου μὲ τὸν Τὸμ Μέντιπ-Φόλιντον ὡς μάρτυρα. Βεβαιώνει ὅτι ἀνεγνώρισε στὸ πρόσωπο αὐτοῦ τὸν σύζυγό της Τζιμ Φίλντ, τὴν ἡμέρα πού τὴν ἐπισκέφθηκε, δηλ. τὴν ἐπομένη τῆς μέρας πού ὁ θεῖος μου τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει ὡς κληρονόμο του. Εἶπε ἀκριβῶς τίς λέξεις αὐτές: “Νόμισα ὅτι βλέπω ἕνα φάντασμα!

Στάθηκε καὶ κύτταξε τοὺς ἀκροατὰς του.

“Ο σὲρ Χένρυ ἦταν σοβαρός, ὁ Μάννινγκ ἔκρινε τὰ φρύδια του μ’ ἕνα ὄφος δυσπιστο, ὁ σὲρ Κότερελ φαινόταν νὰ ἔχῃ δεχθῇ ἕνα ὀδυνηρὸ πλήγμα. Εἶδε ὅτι ἡ Λούση, κατακόκκινη, ἀνοίγει τὸ στόμα της σὰν νὰθελὰ νὰ μιλήσῃ. “Η “Έβελυν ἦταν ἀκουμπησμένη στὴν ράχη τῆς καρέκλας της, κατά- χλωμη· τὸ ἕνα χέρι της σφιγγόταν ἐπάνω στὸ στήθος της κι’ ἕνα παράξενο χαμόγελο παινιδίξε στὰ χεῖλη της.

“Ο Μάννινγκ σηκώθηκε, πλησίασε τὴν νέα γυναίκα, ἔσκυψε πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ χαμηλὴ καὶ πειστική:

—“Έβελυν, ὅλα αὐτὰ βάστηξαν ἀρκετὰ.

“Εστρεψε πρὸς αὐτὸν ἕνα ἐκπληκτο βλέμμα καὶ τὸν ρώτησε:

—Πῶς ξέρετε;

“Ο ταγματάρχης ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους κι’ ἐπανελάβε:

—Εἶναι ἀρκετὰ... “Ο σὲρ Κότερελ δὲν μπορεί νὰ ὑπομείνῃ περισσότερο!

“Ο γέρος προσπαθοῦσε νὰ μιλήσῃ παρατήρησε τὸν Κόττυ, ἄπλωσε τὸ χέρι του πού ἔτρεπε καὶ εἶπε:

—Δώστε μου... αὐτὸ τὸ χαρτί.

“Η “Έβελυν σηκώθηκε, στήριξε τὸ ἀριστερὸ της χέρι στὸ τραπέζι καὶ ἔσκυψε λίγο ἐμπρός. Δὲν ἤξερε καλὰ τί θὰ ἔλεγε τώρα κι’ ἐπανελάβε μηχανικά τὰ λόγια τοῦ Μάννινγκ.

—“Ολα αὐτὰ βάστηξαν ἀρκετὰ!

Μιὰ ἔκφρασις ἀνακουφίσεως πέρασε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ σὲρ Χένρυ. Οἱ “Αμποτ στράφηκαν γιὰ νὰ κυττάξουν τὴ νέα γυναίκα. “Ο σὲρ Κότερελ ἐπανελάβε:

—Δώστε μου αὐτὸ τὸ χαρτί!

“Η φωνὴ τῆς “Έβελυν ὑψώθηκε, πὶδ σταθερῇ:

—“Ερ Κότερελ!

Τῆς ἔρριξε ἕνα βλέμμα ἀφηρημένο:

Μορφές

που ζωντανεύουν

ἀπὸ τὸ παρελθόν

—Τί εἶναι, παιδί μου; ρώτησε. “Ο Κόττυ δηλώνει ὅτι...

—Τὸ ξέρω. Μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιά σημασία!

—Πῶς; φώναξε ξηρὰ ἡ Σοφία.

—“Οχι, καμμιά σημασία. “Η Πέρλα Πάλιζερ μοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα, συνέχισε ἡ “Έβελυν στρεφόμενη πρὸς τὸν “Αμποτ. Μοῦ εἶπε ὅτι τὴν βασανίσανε τόσο πολὺ μὲ τίς φλυαρίες σας πού δὲν ἤξερε πιά τί ἔκανε καὶ ὅτι ὑπέγραψε ἕνα χαρτί χωρὶς κὰν νὰ διαβάσῃ τί ἔγραφε. Μὰ, καὶ πάλι τὸ ξαναλέω, δὲν ἔχει καμμιά σημασία αὐτό, γιατί ἐγὼ ἔχω τὴν πλάκα τῆς ταυτότητος!

“Ο σὲρ Χένρυ ἔσπρωξε τὸ καθισμά του, ἡ Λούση ἔρριξε μιὰ φωνή. “Ο Κόττυ ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ λορινὸν του. “Ο σὲρ Κότερελ κατέβασε τὸ χέρι πού εχε ἀπλώσει γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἔγγραφο, ἔπιασε τὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ καὶ ἀνωρθώθηκε.

—Τὴν πλάκα τῆς ταυτότητος! Τί λέτε! φώναξε ἡ Σοφία μὲ διαπεραστικό τόνο.

—Συνεχίστε, “Έβελυν, εἶπε ὁ Μάννινγκ.

—“Η “Αννα Μπλοῦμ μοῦ τὴν ἔδωσε, εἶπε ἡ νέα γυναίκα μὲ φωνὴ ἥρεμη καὶ καθαρή. Τὴν εἶχε κρυμμένη καὶ μοῦ τὴν παρέδωσε, ὄχι τὴν πρώτη φορὰ πού πῆγα στὴν Κολόν, ἀλλὰ πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν.

—“Η πλάκα τῆς ταυτότητος, ψιθύρισε ὁ σὲρ Κότερελ πού σηκώθηκε ἔξαφνα μὲ μάτια πού ἀστραφταν καὶ πρόσθεσε: Νὰ κάπὶ ὀριστικό! Αὐτὸ ἀκριβῶς πού ἐπιθυμοῦσα! Ὅτε ὁ Κόττυ ὁ ἴδιος δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ διαμφοιστη- σῇ τὴν ἀπόδειξη αὐτῇ. “Έβελυν παιδί μου...

“Η φωνὴ του εἶχε ἕναν τόνο ἱκεσίας.

“Η κυρία Λαίηντον τράβηξε τὸ χέρι πού ἔσφιγγε ἐπάνω στὸ στήθος της καὶ ἔβαλε στὸ τραπέζακι ἕνα τσαντάκι ἀπὸ λαμεῖ.

“Ο Μάννινγκ πλησίασε, τὸ πῆρε. “Ανάμεσα σὲ μιὰ βαθειὰ σιωπὴ, ἔλυσε τὴν κορδέλλα πού τὸ συγκρατοῦσε κι’ ἔβγαλε ἕνα μικρὸ πακετάκι.

“Η “Έβελυν ἀκούμπησε τὸ δάχτυλό της στὸ πακέτο αὐτὸ καὶ εἶπε μὲ συγκίνηση:

—Περιμένετε!

“Υστερα συνέχισε, ἀποτεινόμενη πρὸς τὸν σὲ Κότερελ:

—Δὲν κύτταξα τὴν πλάκα αὐτῇ... δὲν τὸ ἐπιθυμοῦσα...

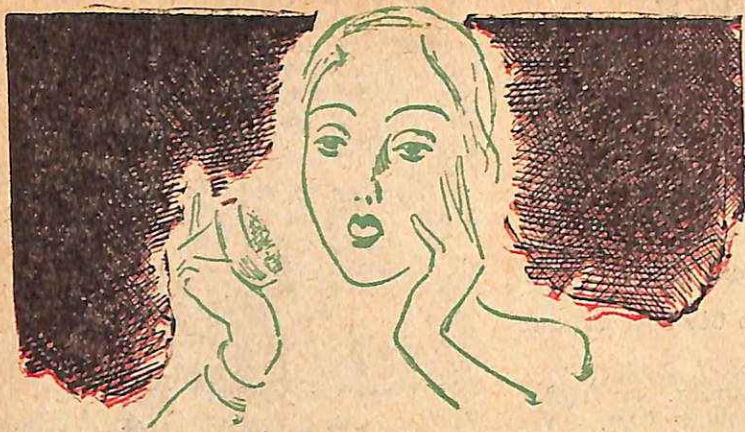
“Η κυρία “Αμποτ γέλασε σκληρὰ:

—Φαντάζεσθε ὅτι θὰ τὸ πιστέψωμε αὐτό;

“Η νέα γυναίκα ἔστρεψε τὰ μάτια της πρὸς αὐτὴν καὶ ἀπήντησε μὲ γλυκύτητα:

—Ναί, Σοφία, σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ πιστέψετε γιατί εἶναι ἡ ἀλήθεια.

“Υστερα ἀπευθύνθηκε καὶ πάλι πρὸς τὸν σὲρ Κότερελ:

Γυναίκες

Η ΜΟΔΑ

Η ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΙΣ
ΤΩΝ ΝΤΡΑΠΕ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ

Παρακολουθώντας τελευταία κάποια κινηματογραφική ταινία, σκεφτόμουν πόση ομοιότητα έχει η ζωή μας με τα κινηματογραφικά φιλμ. «Ω! όχι βέβαια μ' εκείνα τα άπιθανα φανταστικά φιλμ που μόνο στην φαντασία ενός ισχυρού σεναρίστα μπορεί να γεννηθούν... Είναι αλήθεια ότι κι η ίδια η ζωή πολλές φορές μάς παρουσιάζει γεγονότα τόσο ελάχιστα «άληθοφανα» που μόνο στα παραμύθια τα συναντά κανείς. Άλλ' ως είναι....

Τις περισσότερες φορές βλέπει κανείς την ίδια τη ζωή στις ταινίες αυτές: Τό άεσος δράμα της ανθρώπινης ψυχής που αγωνίζεται να βγί νικήτρια στην πάλη με τη Ζωή, την δυστυχία και τον πόνο που την πληγώνουν συχνά, την χαρά που της χαμογελά κάποτε, την καλωσύνη που την παρηγορεί, το μίσος και τον θρόνο που την καταδιώκουν.

Ναί, μιά ταινία είναι κι η ζωή μας. Μιά ταινία που έχει άλλοτε κωμικές σκηνές που μάς κάνουν να γελοιοε εθ-θυμα, άλλοτε δραματικές σκηνές που μάς λυγίζουν κάτω από το βάρος του πόνου και άλλοτε ασήμαντες και αδιάφορες σκηνές γεμάτες πλήξη και άνια.

Και συνεχίζεται η ζωή όπως εξακολουθεί το φιλμ και δεν ξέρουμε ποτέ το τέλος. Και προσπαθούμε να μαγεύσουμε τι μάς περιμένει αργότερα, και κάνουμε σχέδια και δημιουργούμε ελπίδες και πλάθουμε όνειρα όσο κι αν ξέρουμε πως ο Σκηνοθέτης δεν θα δώσει καθόλου ύπ' όψιν Του αυτά και θα δώσει Έκείνος το τέλος που θα βρή κατάλληλο στην δική μας ταινία.

Κι' έρχεται κάποτε η στιγμή αυτή — ύστερα από μέρες, μήνες, χρόνια — και νομίζουμε πως όλη η ζωή μας ξετυλίχθηκε μπροστά στα έκστατικά και θαμπωμένα μάτια μας γοργότερα και από μιά ταινία κινηματογράφου...

Τότε, μονάχα καταλαβαίνουμε τι ασήμαντα μόρια υπήρξαμε στην τροχιά της ανθρωπότητας και πόσο μάταια, πόσο γελοία σχεδόν ήσαν όλα εκείνα στα ό-ποια δίναμε τόση σημασία όσο ζού-σαμε.

Και συλλογίζομαστε πόσο διαφορετική θα ήταν η ζωή μας αν τα είχαμε καταλάβει όλα αυτά από πρίν. Στην ταινία, όμως, γράφεται «ΤΕΛΟΣ» την στιγμή εκείνη και δεν μένει πιά τίποτα που μπορεί να μάς σκοτίζει... Τίποτα....

ΛΟΡΑ

Μερικά ώρα ό τ α ν
ντραπέ, (Σχετικό άρ-
θράκι άνωτέρω)

σμών που περιλαμβάνει τα μανίκια. Είναι σφιγμένο στο κάτω μέρος του στή-θους που σχηματίζει «κορσελέ» και οι σουρές συγκρατούνται ακριβώς στην γωνία του κορσελέ αυτού, εμπρός και πίσω.

Το δεύτερο δεν σχηματίζει άμπισεμάν οι σουρές πέφτουν με μεγαλύτερη έλευ-θερία και άφέλεια. Το ντραπέ αυτό είναι πολύ κατάλληλο για όσες έχουν άδύνα-το στήθος.

Το τρίτο ντραπέ των μανικιών έπιτυ-γάνεται με «νερβύρ» καμωμένες άνά-ποδα.

Ύστερα βλέπετε άκόμη ένα ντραπέ μανικιών, έπιτυγχανόμενο με «νερβύρ» διευθετημένες άνά τέσσερις. Η μασχάλη γίνεται τετράγωνη, το ύφασμα είναι πολ-λύ φαρδύ, ύστερα πηγαίνει στενεύοντας, όσο κατεβαίνουμε προς το πουανιέ που

σεηίδες

είναι στενό και κουμπωτό.

Τέλος, βλέπετε ένα ντραπέ κάθετο εμπρός, έπιτυγχανόμενο μ' ένα δέσιμα (φιόγκο) του ύφασματος στον λαιμό και στην μέση, με μπιαί άπό ύφασμα.

Με όλα τα μαλακά ύφασματα, πρό πάντων τα ντρα-σατέν που είναι πολύ της μόδας, τα βελούδα που εύνοούνται πολύ, τα ζερσέ, άκόμη και τις μάλλινες φανελλίτσες, για μπλουζές, τα ντραπέ δείχνουν μιά ιδιαίτερη άτομική κομψό-τητα που ποικίλλει άναλόγως του γού-στου κάθε γυναίκας.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Τα κοσμήματα «φανταζι» και τα ά-ληθινά «διαμαντικά» δεν παρουσιάζουν σήμερα έντονα διακριτικά χαρακτηρισ-τικά. Δανείζονται άμοιβαία σχέδια και τρόπους κατασκευής τα όποια δεν τεί-νουν βέβαια να εξαπατήσουν κανένα ως προς την πραγματική τους άξία, άλλά προσπαθούν άπλως να αύξήσουν την δι-ακοσμητική όμορφιά του μοντέλου.

Το ίδιο συμβαίνει και με τα χρυσά ή έπ'αχρυσά κοσμήματα, με τα κοσμήματα άπό διαμάντια ή άπλά στράς, τα πραγ-ματικά μαργαριτάρια ή τας άπομιμήσεις των. Κανείς δεν ενδιαφέρεται να μάθι αν είναι άληθινά ή ψεύτικα. Και πολλές φορές τα όραιότερα και έκθαμβωτικώ-τερα δεν είναι εκείνα που κοστίζουν και περισσότερα....

Με την σημερινή μόδα των φορεμάτων σέ άνατολίτικη ή έξωτική γραμμή—είτε για φόρεμα άπογευματινό είτε για του-αλέττα βραδυή — τα πιο τελευταία κο-σμήματα παρουσιάζουν έναν τύπο άφρι-κανικό ή άσιατικό....

Ο χρυσός γνωρίζει μιά έξαιρετική εύ-νοια και πρό πάντων το κίτρινο, το ά-πεφθο χρυσάφι, όπως το χρησιμοποιούν οι πρωτόγονοι λαοί.

□ □

Βρίσκομε στους μεγάλους δημιουρ-γούς κοσμημάτων φανταζι, τέλειες «πα-ρύρ» χρυσές (έπιχρυσες δηλαδή) που είναι όγκώδεις, βαρείες, γυαλιστερές κι' έχουν μιά εμφάνιση «βάρβαρη» πολύ γο-ητευτική. Η βαρβαρότης αυτή, άλλως τε, είναι ραφφινάτη και έχει μελετηθή άπό πραγματικούς καλλιτέχνες.

Μερικά σκουλαρίκια μοιάζουν πολύ με κοχύλια που άκολουθούν την γραμ-μή του αυτιού και προσαρμόζονται τέ-λεια στο λοβό τον όποιον άποκρύπτουν σχεδόν όλωσδιόλου.

Άλλα μοιάζουν με χρυσούς δίσκους ή με νομίσματα. Άλλα πάλι είναι έμπνευ-σμένα άπό την άρχαία Άραβία και ά-ναπαριστούν περίπου τα περίφημα κρε-μαστά σκουλαρίκια της Σαλαμπό που περιέγραψε με τόση δεξιοτεχνία ο Φλω-μπερ.

Τα κολλιέ και βραχιόλια που είναι πολύ της μόδας έφέτος είναι χονδρές χρυσές άλυσίδες, κατέσγαν. Το μετάλλο τους είναι πολύ λειό, πολύ γυαλι-στερό.

Άλλα μοντέλλα άποτελούμενα άπό πλάκες προσαρμοσμένες την μιά στην άλλη, ή περιτυλιγμένες σαν φίδια, πα-

ρουσιάζουν μοτίβα σκαλισμένα ή χάρα-γμένα, πολύ συχνά έμπνεύσεως κινέζι-κης ή καμποτζιανής.

Στον ίδιο χαρακτήρα της Άπω Άνα-τολής, άνήκουν τα βαρεία χρυσά ή ά-σημένα κοσμήματα που μοιάζουν με στρογγυλές άσπίδες και άποτελούν μπουκλές ζωνών, κολλιέ, κλίπς, που έ-χουν μεγάλη διακοσμητική άξία.

Το κλίπ εξακολουθεί να μάς άρέση και να μάς παρέχει μεγάλες υπηρεσίες. Θά θριαμβεύσι αυτόν τον χειμώνα με τα ντραπέ φορέματα (πολύ συχνά μαύρα και άπλούστατα) για τα όποια καθι-σταται μιά «ανάγκη» άρχιτεκτονική. Γιατί στο κλίπ άνατίθεται να συγκρατή τό ντραπέ, είτε στο άνοιγμα του ντεκολ-τέ, είτε στον ώμο, είτε άκόμη και στην πλάτη, στη μέση, στη ζώνη....

Οι πιέτρες, οι σουρές, οι πτυχές, τα μπιαί, μοιάζουν σαν να ξεφεύγουν άπό τα νύχια του κλίπ ή να μαζεύονται κά-τω άπό την κυριαρχία του.

Όλα αυτά είναι μιά πολύ έπιδέξια και πολύ καλλιτεχνική χρησιμοποίησις του κοσμήματος που άποτελεί έτσι ένα σύνολον με την τουαλέττα, την όποία φωτίζει συγχρόνως με την λάμψη του.

Ένας ρόλος άνάλογος αν και πιο πε-ριωρισμένος προορίζεται έφέτος και στην «μπρός» που ξανάρχεται πάλι στην μόδα με μεγάλη έπιτυχία.

Τις τουαλέττες της «ρωμαντικής» έπο-χής καθώς και τις τουαλέττες της Δευ-τέρας Αυτοκρατορίας που έπικρατούν τώρα, είχαν την όποχρέωση να τις ξανα-φέρουν στη μόδα. Και τόκαναν.

Ξαναβλέπει κανείς με κάποια τρυφερή νοσταλγία τις πελώριες παλιές μπρός που κοιμόνταν περισσότερο άπό έκαστο χρόνο στα παλαιά συρτάρια της οίκο-γενείας. Καίτες, μεταγιόν, Ιταλικά μωσαϊκά, μινιατούρες σέ έλεφαντόδοντο ή σέ πορσελάν, όλα αυτά ξαναγυρίζουν με τό όραίο όβελ σχήμα τους και πε-ριτριγυρισμένα με χρυσό, μαργαριτά-ρι κ. λ. π.

Είναι άρκετά παλαιά τα κοσμήματα αυτά για να μάς φαίνονται νέα και πρέπει ν' άναγνωρίσι κανείς ότι είναι χαριτωμένα.... σέ μιά πολύ νέα γυ-ναίκα.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

ΟΙ ΓΟΥΝΕΣ

Έφέτος οι γούνες είναι στην ήμερη-σία διάταξη και χρησιμοποιούνται με άφθονία στους γιανκάδες και στο κάτω μέρος των μαντώ.

Αν λοιπόν έχετε κανένα παλιό γού-νινο παλτό που δεν φοριέται πιά, χρησι-μοποιήτε όσα μέρη της γούνας διατη-ρούνται καλά άκόμη για ν' άποκτήσετε ένα νέο παλτό άναμειγνύοντάς τα με ντρα ή βελούδο.

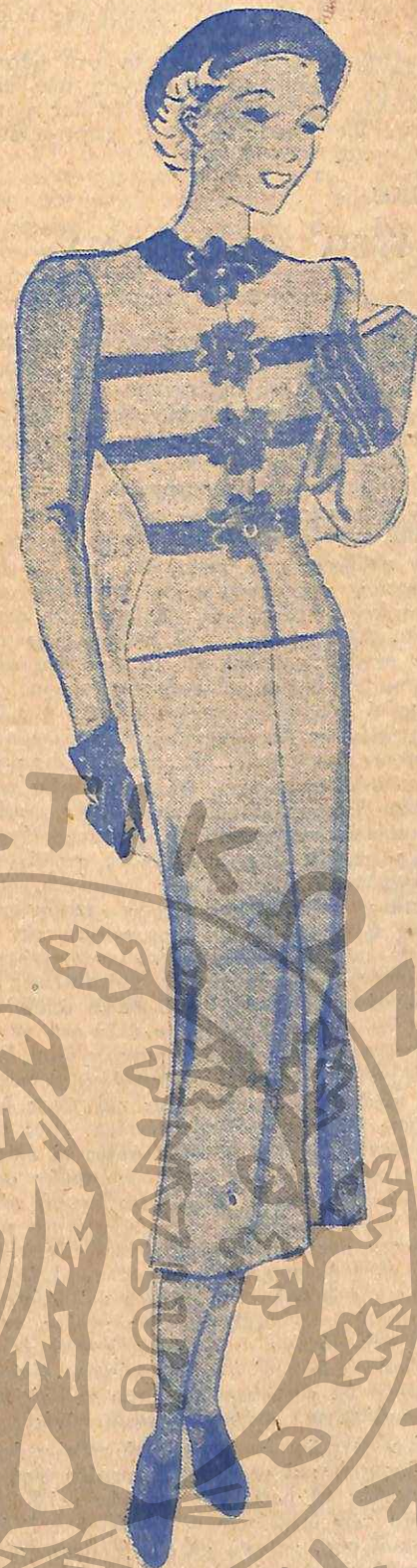
ΑΜΠΑΖΟΥΡ ΑΠΟ ΣΕΛΟΦΑΝ

Με σελοφάν πλισσαρισμένο και τεν-

τωμένο κατά διαφόρους τρόπους κάνουν όραιότατα μοντέρνα άμπαζούρ που ρί-χνουν ένα πολύ γλυκό φως.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΜΕ ΜΠΟΡΝΤΟΥΡΑ

Τόν χειμώνα θά δούμε πολλές φού-στες φαρδείες και άρκετά κοντές σέ ύ-φάσματα μάλλον σκούρα: μαρίν, καφέ, πράσινα ή μαύρα. Στόν ποδόγυρο θά έχουν δυό ή τρία «μπουρελέ» (λωρίδες στριμμένες) σέ χρώματα ζωηρά ιδίως σέ πράσινο, θαλασσί και κόκκινο, ή βιολέ και κίτρινο. Είναι κάτι τό άπρόοπτο και

Ένα κομψότατο ταγιέρ άπό μαύρο λαινάξ με ένκρουσταίνον άπό βελούδινες μάντες που καταλήγουν εμπρός σέ λουλούδια άπ' τό ίδιο βελούδο.

άρκετά χαριτωμένο.
Αυτή η χτυπητή νότα είναι η μόνη σε
όλο το ανσάμπλ και είναι πολύ κομψή.

ΤΟ ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΟ

Το σκωτσέζικο είναι πολύ της μόδας.
Κάνουν τραπέζομάνηλα και μαξιλαρά-
κια από σκωτσέζικο λανιάζ πολύ χον-
δρό και σκληρό στην αφή.

ΟΙ ΖΩΝΕΣ

Οι ζώνες εφέτος έχουν μεγάλη σημα-
σία. Γίνονται συνήθως φαρδιές είτε α-
πό μαλακά χρωματιστά δέρματα, είτε
από παγιέτες, είτε από βελούδινες κορ-
δέλλες.

Τις πτυχώνουν ή τις δένουν στη μέση.
Και είναι πράγματι ο στόχος των πε-
ρισσότερων τσαλεττίστών οι οποίες χρη-
σιμεύουν ως μοναδική και χαριτωμένη
διακόσμηση.

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΙΑ

3ον

Το συμπέρασμα του προηγουμένου μου αρ-
θρου είναι ότι η φυσική φρεσκάδα κι' όμορ-
φιά της επιδερμίδος διατηρείται μόνον όταν
υπάρχει γενική υγεία δια την οποίαν πρέπει
να φροντίζετε. Τότε και μόνον κυκλοφορεί
κανονικά σ' όλο τον οργανισμό πλούσιο και
καθαρό αίμα στο οποίο διατρέφει τα κύττα-
ρα του δέρματος, και κατά συνέπειαν τα υ-
ποδοχθεί στην ανάπτυξη κι' ανανέωσή των.

Δυσπαθήσεις που συντελούν πολύ στην
καταστροφή της ανθεκτικότητας του δέρματος
είναι η δυσκοιλιότητα κι' η ωθητική άνε-
πάρκεια. Αυτές κυρίως οι παθήσεις χρειά-
ζονται μεγάλη προσοχή κι' ιατρική παρακο-
λούθηση. Έξ' άλλου και από γενικωτέρας ά-
πόψεως οι δύο αυτές παθήσεις είναι η ρίζα
της εμφάνισης εκ των υστέρων, άλλων σο-
βαροτέρων επιπλοκών. Η παραμέλησις π.χ.
της δυσκοιλιότητας έχει ως επακόλουθο την
εμφάνιση άλλων όχλησών και πολλές φορές
σοβαροτέρων παθήσεων: Τών αιμορροϊδών,
της σκωληριοειδίτιδος, του έλκους στομάχου,
της νευρώσεως και πτώσεως στομάχου, της
ηπατίτιδος κι' άλλων συναφών παθήσεων.
Επίσης η ωθητική ανεπάρκεια—για την ό-
ποια θα σας γράψω παρακάτω λεπτομερώς—
παραμελούμενη θεραπευτικώς και συνεπώς έ-
πιδεινούμενη έχει πολλή δυσάρεστα αποτελέ-
σματα όχι μόνο για το δέρμα αλλά και γενι-
κά: Ισχυρούς και διαρκείς πονοκέφαλους ζά-
λες, λήγους, άπνεις, μελαγχολία, προκά-
τους πόνους και ταχυκαρμίας και τέλος εκ-
δηλώσεις βαρύτερης νευρασθενείας. Πώς εί-
ναι δυνατόν, λοιπόν αν όλες αυτές οι εκδη-
λώσεις κατατυραννούν τον οργανισμό σας
προκαλώντας μια διαρκή υπερκόπωση του,
να μη αντανάκλουν και στην ανθεκτικότητα του
προσώπου σας; Όλα αυτά έχουν τον αντί-
κτυπό τους άμεσως στα μάτια σας, τα οποία
χάνουν την ζωηρή λάμψη των κι' ολόγυρά
των συχνά παρουσιάζεται ένας κύκλος σκυ-
τεινός—το κόψιμο του ματιού—που δίνει
μια θλιβερή όψη σ' όλο το πρόσωπο. Και σε
εί λοιπόν θα ωφελήσει ένα έστω και το πιο
αγνό καλλυντικό στην περίπτωση αυτή;

Για ναχετε λοιπόν εκείνο που ποθείτε δηλ.
μια δροσερή και νεανική επιδερμίδα πρέπει
πρώ πάντως να μεριμνήτε για την καλή λει-
τουργία των διαφόρων συστημάτων του ορ-
γανισμού σας, και να μη καταφεύγετε μόνο
στα καλλυντικά για να σκεπάσετε τις αντι-
αισθητικές εκδηλώσεις του δέρματός σας.
(Το τέλος στο προσεχές)

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Μορφές που ζωντανεύουν

(Συνέχεια από τη σελίδα 35)

κρυσσε τον Λαίητον, μα της φάνηκε
ότι τον βλέπει στο όνειρό της.

—Εκείνος είπε:

—Έβελυν!

—Πώς μάθατε ότι είμαι εδώ;

—Ο Πίθηκος μου το είπε...

—Δεν πρόσθεσε τίποτα;

—Ναί... ότι έγινε κάποια σκηνή, μα
δεν θέλησε να μου δώσει καμιά λα-
πτομέρεια.

—Έπρεπε λοιπόν να μιλήσει εκείνη..

—Ναί... Η Έβελυν άνορθώθηκε:

—Δεν σάς διηγήθηκε...

—Όχι. Με συμβούλεψε να ρωτήσω

έσας.

—Η νέα γυναίκα άναστένανε, σηκώ-

θηκε και είπε καρφώνοντας τα μάτια

της επάνω του:

—Η Άννα μου έδωσε την πλάκα

της ταυτότητας!

—Έβελυν!

—Εκείνη σπρίχθηκε στην σειμινέ.

—Δεν την κύτταξα... Την έδειξα στον

σέρ Κόττερελ...

—Εμειναν και οι δυο σιωπηλοί επί

πολλή ώρα. Τέλος, ο Λαίητον ρώτη-

σε:

—Δεν είχατε ανάγκη να την δήτε;

—Η νέα χαμογέλασε.

—Έβελυν, πού είμαι;

—Τό ξέρετε...

—Κι' εσείς;

—Είσατε εσείς... ο ίδιος...

—Όχι, είπε.

—Η Έβελυν πήγε κοντά του και ά-

κούμπησε το χέρι της στο μπράτσο

του.

—Τι σημασία έχει το παρελθόν; ρώ-

τησε.

—Έχει!

—Γιατί; ρώτησε εκείνη.

—Πρέπει να μάθω ποιόν αγαπούσα-

τε!

—Τόν Τζάκ;

—Ένα νέο κορίτσι δέκα οκτώ χρό-

νων ξέρετε ν' αγαπήσει; Νόμισα ότι ή-

μουν έρωτευμένη με τον Τζάκ... μα

δεν αγαπούσα τότε παρά το όνειρό

μου... και νόμισα ότι η καρδιά μου

ραγιζόταν όταν το όνειρο αυτό έσβυ-

σε.

—Εκείνος είπε με φωνή άχρωμη:

—Η Λούσι είχε δίκιο!

Και τα χέρια του έπιασαν άτονα.

—Τι είπε η Λούσι;

—Ότι αγαπούσατε τον Τζάκ!

—Σας εξήγησα ότι αγαπούσα το ό-

νειρό μου... όχι τον Τζάκ... Μα παν-

τρεύθηκα τον Τζίμ.

—Γιατί;

—Γιατί... (η φωνή της έτρεμε) γιατί

ήμουν τόσο βέβαιη γι' αυτόν!

—Έβί!

—Η νέα γυναίκα του άπλωσε και τα

δυό της χέρια...

—Εκείνος την έσφιξε με δύναμη μέσα

στην αγκαλιά του. Τα δυό του μπρά-

τσα τυλίχθηκαν γύρω της.

—Έβ... πού είμαι;

—Ο άνδρας που αγαπώ... Κανείς

άλλος δεν με φώναζε ποτέ «Έβ»!

—Η φωνή του ράγισε, κι' ύστερα είπε

—Έβ, γρήγορα, γρήγορα, πές μου

το όνομά μου!

—Εκείνη άκούμπησε τα χείλη της στα

είκά του και ψιθύρισε:

—Τζίμ!

ΤΕΛΟΣ

(Μετάφρασις 'Ηλέκτρας Α. Γεράδου)

Τò σενάριο

(Συνέχεια από τη σελίδα 29)

—Η Κλαίρη κατάλαβε ότι ήταν ο σκη-
νοθέτης και, χωρίς να διαβάσει την κάρ-
τα, της είπε ότι τον περίμενε κι' ότι
μπορούσε να τον φέρη στο σαλόνι.

—Όταν, όμως, ο άγνωστος επισκέπτης
παρουσιάσθηκε μπροστά της, η Κλαίρη
άνατρίχιασε. Περλεργη όμοιότης!...

—Αν και τα μαλλιά του ήταν άσπρα
στούς κροτάφους, ο Κάρλ Στίλλε έμοια-
ζε καταπληκτικά με το νέο που είχε
γνωρίσει στην Αίγυπτο!...

—Ο σκηνοθέτης κάθισε σοβαρός απέ-
ναντί της μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο
και της είπε με ψυχρότητα:

— Κυρία, σάς άρέσει λοιπόν το σε-
νάριο;...

—Η φωνή του την έκανε να χάσει άμέ-
σως την ψυχραιμία της. «Όσο κι' αν ή-
ταν πονεμένη, ήταν η ίδια φωνή του ά-
γαπημένου της. Δεν χωρούσε πιά άμμι-
βολία! Ήταν ο Φράντς! Το «Κάρλ
Στίλλε» ήταν το καλλιτεχνικό του ψευ-
δώνυμο, όπως και το «Κλαίρη Ρόζεν-
ταλ» ήταν το δικό της ψευδώνυμο.

— Ναί... Μ' άρέσει... Δεν πρόφρασα,
όμως, να διαβάσω το τελευταίο μέρος...

—Μου κάνετε τη χάρη να μου το διαβά-
σετε έσείς;...

Και του έδωσε το σενάριο με το τέ-
λος που είχε γράψει η ίδια.

—Εκείνος το έπηρε μηχανικά κι' άρχι-
σε να διαβάει σάν αυτόματο:

«...Ο Σίγκριντ, τρελλός από το πά-
θος του, ταπεινώνεται μπροστά της...».

—Ο ξένος τώρα σταματάει μιά στιγμή το
διάβασμα και την κυττάζει στα μάτια.

—Επειτα βάζει το χέρι του στην τσέπη
και βγάζει ένα περίστροφο.

—Η Κλαίρη, όμως, άτάραχη τον παρα-
καλεί:

— Έξασκολουθείστε, λοιπόν....

—Εκείνος σκύβει πάλι στο χειρόγραφο:

«...Η Έλσα τότε τον δέχεται με τρυ-
φερότητα. Το έξιμολογείται ότι δεν
τον έχασε ποτέ κι' ότι ήταν ο μόνος έ-
ρωτας της ζωής της. Έφυγε, όμως, ά-
πό το Βερολίνο, γιατί την είχε περιφρο-
νήσει, όταν θέλησε να τον σφίξει μέσα
στην αγκαλιά της εκείνη τη μοιραία νύ-
χτα...».

— Έξασκολουθείστε...
«...Εκείνη λοιπόν ταπεινώνεται τώρα
μπροστά του...».

— Ακόμη, ακόμη...
—Ο Κάρλ Στίλλε, όμως, δεν μπορεί
πιά να διαβάσει. Τα δάκρυα πνίγουν τη
φωνή του. Το σενάριο και το πιστόλι
γλιστρώνε από τα χέρια του και πέ-
φτουν άπάνω στο χαλί. Πι χρειάζονται
πιά!...

—Η Κλαίρη τότε άπλώνει τα γυμνά
μπράτσα της και τα τυλίγει με τρυφε-
ρότητα γύρω στο λαμό του, ενώ του
ψιθυρίζει κλαίγοντας από συγκίνηση:

— Φράντς! Άγάπη μου... Σε ξανα-
βρήκα!...

—Το πιστόλι έπεσε άπάνω στην τελευ-
ταία σελίδα του χειρογράφου. Από το
σενάριο δεν φαίνονταν πιά παρά μόνο
λίγες λέξεις. Οι τελευταίες:

«...Ένα φλογερό κι' άτέλειωτο φιλι-
τούς ένώνει. ΤΕΛΟΣ».

ΤΖΟΑΝ ΚΕΝΝΕΤΥ.

ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

Μιά συγκινητική ιστορία του Ρομπέρ Ντιεντοννέ

—Χι, Ζάν Κλώδ, είναι αδύνατο!...
—Με συγκινεί η αίτησίς σας σε
γάμο. Μ' αγαπάτε... Κι' εγώ
σας συμπαθώ πολύ. Άν δέ, απέφασ-
α να κάμω έκλογη θά προτιμούσα
έσας. Δυστυχώς όμως, δεν το έχω αυ-
τό το δικαίωμα.

—Η Ραίμοντ προσπαθούσε να χαμο-
γελάσει. —Ο Ζάν Κλώδ της πήρε το χέ-
ρι άπαλά και με έπιμονή.

—Δεν έχετε το δικαίωμα σε ηλικία
τριάντα ετών να ξαναφικιάσετε, την
ζωή σας;...

— Δικαιώματα! όπως έχω και καθή-
κοντα, άπήνησε σοβαρά η Ραίμοντ
και μεταξύ όλων να φροντίσω για την
άνταρση των παιδιών μου. —Ο πατέ-
ρας των, έφυγε, χωρίς να φροντίσει
γι' αυτά, πρέπει να τ' αγαπάω για δύο.

—Ο Ζάν Κλώδ, διεμαρτυρήθη.

Μα νομίζει ότι σάς ζητώ ν' άποχω-
ρισθήτε άπ' τες κόρες σας; Με νομί-
ζετε τόσο άπειρο ώστε να μη μπορώ
να σάς βοηθήσω στην άνταρση των;

—Δάκρυα γέμισαν τα ώραία μάτια της
Ραίμοντ, αλλά δεν ύπέκυψε. Είχε πά-
ρει ήδη την άπόφασή της. Ήτο τριάν-
τα χρόνων όταν την έγκατέλειψε ο
άνδρας της με μιά από τις φίλες της.

—Γνωρίζει πολύ καλά ότι το διαζύγιο
δεν θα της έφερε καμιά ούσιαστική
άνακούφιση. Θέλησε όμως να έξασφα-
λίση τα συμφέροντά της για να μπορέ-
ση ν' άνανρθή τα δυό παιδιά της, άπ' τα
οποία το μεγαλύτερο ήτο οκτώ
χρόνων.

—Εύνησε από ένα πολύ ώραίο όνει-
ρο κατά το οποίο έζησε εύτυχώς... πο-
λύ εύτυχώς μαζί μ' ένα σύζυγο γοη-
τευτικό που τον έλάτρευε και με τα
δυό μικρά της, την Ζιλμπερτ και την
Μαργκερίτ. —Ο Ζάν Κλώδ αγαπούσε
άπό καιρό την Ραίμοντ, αλλά δεν τόλ-
μησε, όταν, ήτανε ακόμη είκοσι χρο-
νών, να άντιπαλαίση προς το αίσθη-
μα που παρέσυρε τότε την νεαρά κόρη
προς τον ώραίο γόητα που είχε εκλέ-

ξει. Δυό χρόνια μετά το δυστύχημα
που τον έπληξε τόσο σκληρά, σκέφθη-
κε ότι εκείνη θα δεχόταν ίσως την
πρότασή του με εύγνωμοσύνη. Δυ-
στυχώς κι' αυτή την φορά προσέκρου-
σε σε δισταγμούς, και σε άμφιβολίες
που του ήταν άνεξήγητες. Πάντως κά-
θε προσπάθειά του έμεινε χωρίς άπο-
τέλεσμα.

—Δεν σου προσφέρω τη φίλιά μου,
Ζάν Κλώδ, τούλεγε εκείνη γιατί αυτή
την έχεις ήδη. Περιορίσου, λοιπόν, σ'
αυτήν. —Οφείλεις δέ να σεβάσθης την
άπόφασή μου γιατί με σώζει άπ' το
ίδιο τον έαυτό μου.

—Την στιγμή εκείνη τα δυό κορίτσια
της Ραίμοντ, μήκαν στο σαλονάκι
και η μητέρα των τάσφιζε πάνω στην
καρδιά της, ίσως για να προφυλαχθή
άπό μιά στιγμιαία άδυναμία. Και τα
χρόνια πέρασαν...

—Όλοι οι γνωστοί και οι φίλοι της,
θαύμαζαν την Ραίμοντ για την αυτο-
θυσία της προς χάριν των παιδιών
της, μ' όλο που ήταν τόσο νέα. Η καρ-
διά της ήταν γεμάτη άπ' τη στοργή
προς τα παιδιά της. Κάθε μέρα έν
τούτοις άπεμάκρυνε και περισσότερο
την Ραίμοντ, από τις κόρες της. Για-
τί κι' οι δυό είχαν κληρονομήσει άπ'
τον πατέρα των τον άνυπότακτο χα-
ρακτήρα του. Άγαπούσαν την μητέρα
των όπως ένιωθαν εκείνες. —Επειδή
δεν τις είχε μεγαλώσει πολύ χαϊδεμέ-
να ήτανε δύσκολο πια στην Ραίμοντ
να τις διευθύνει. —Όταν της έκαμε καμ-
μιά παρατήρηση εκείνη ήταν που έ-
κλαιε. Μιά μέρα, όταν ήταν είκοσι
χρονών η Ζιλμπερτ, είπε εαφνικά στην
μητέρα της ότι πρόκειται να πανδρευ-
θή. Και άμέσως την έπομένη παρου-
σίασε στην μητέρα της ένα μελαχροί-
νό νέο, για τον όποιον ο Ζάν Κλώδ ό-
ταν ρώτησε είχε τις χειρότερες πληρο-
φορίες. —Η Ραίμοντ θέλησε να συμ-
βουλευθή την κόρη της κείνη όμως ή-
ταν άμετάπειστη. Κι' όταν η μητέρα

της την φοβέρισε ότι θα ζητήσει την έ-
πέμβαση του πατέρα της η Ζιλμπερτ έ-
φυγε άφου πήρε μαζί της μερικά ά-
σπρόρρουχα και φορέματα. —Η δυστυ-
χημένη μητέρα έμαθε την φυγή της,
μόλις επέστρεψε στο σπίτι της από ένα
συντομώτατο σημείωμα που της είχε
άφήσει η Ζιλμπερτ. —Η πρώτη σκέψη
ήταν ν' αυτοκτονήσει, αλλά την συνε-
κράτησε η άγάπη της προς την Μαρ-
γκερίτ. —Άλλά κι' αυτή δεν παρέλειψε
με τον ελκρινέστερο τρόπο να δικαι-
ώσει τη πράξη της άδελφής της.

—Σε ηλικία είκοσι χρόνων, της εί-
πε κανείς μαμά δεν δέχεται συμβου-
λές και πολύ περισσότερο διαταγές.

—Όσον άφορά αυτήν την ίδια δεν
την συγκρατούσε άπ' τις έλαφρότητες
ή στοργή προς την μητέρα της, αλλά η
ίδιοσυγκρασία της, πάντα ψυχρή και
άσυγκίνητη.

Μιά μέρα έφθασε, περαστικός, στο
Παρίσι ο πατέρας της. —Εκείνος της
πρότεινε να την πάρη μαζί του και η
Μαργκερίτ δέχθηκε χωρίς να σκεφθή
την μητέρα της γιατί ήτανε πλούσιος
και είχε μεγάλη κοινωνική θέση στην
Αίγυπτο ο πατέρας της.

—Η άπων αυτή έγκατάλειψε της
Μαργκερίτ, ύστερα άπ' τη φυγή της
Ζιλμπερτ συνέτριψε τελείως την άμοι-
ρη μητέρα! Μιά βασανιστική άρρώ-
στεια την έρριξε για πολλόν καιρό κά-
τω, κι' όταν η Ζιλμπερτ ανέλαβε, ήταν
πιά ένα ψυχικό και πνευματικό έρεί-
πιο. Μιά άκίνδυνη τρέλλα όπως διέ-
γνωσαν οι γιατροί. Σε ηλικία σαράν-
τα χρόνων δεν διέφερε από μιά ξεμω-
ραμένη γρηά. Περιφερότανε στους
δρόμους και στα κηφάρια. Κι' όταν έ-
θλεπε μητέρες με τις μικρές των κό-
ρες, τις πλησίαζε και τις έλεγε:

—Κυρίες μου, αγαπάτε πολύ τις κο-
ρούλες σας; Άλλοιμονό σας όμως ο-
ταν γίνουν είκοσι χρόνων...

Δέν πρόκειται περί συνειδησμένης διαφημίσεως

Η «ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΖΩΝΤΑΝΟΥ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

άποτελεί

την πλέον ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ δημοσιογραφικήν προσπάθειαν τών τελευταίων ετών.

'Αναμείνεται το πρώτον φύλλον της για να πεισθώτε

Θά κυκλοφορήση ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ο δρόμος τής αγάπης

Διήγημα του Πιέρ Λουίς

Η κατοικία εκείνη των εργατών απέλειτο από δύο κάμαρες και μια πολύ μικρή κουζίνα. Από τις κάμαρες, όμως, καμιά δεν ήταν αρκετά μεγάλη ώστε να χωρά τα δύο κρεβάτια της οικογενείας κι έτσι στη μία έκοιμώτο οι γονείς και στην άλλη ήταν ένα μεγάλο κρεβάτι για τα παιδιά: τον Ιούλιο, δεκαοχτώ χρόνων, τη Βέρθα δέκα πέντε και τον Νίκο, έννα. Πρό μιάς ώρας είχαν ξαπλώσει. Η φωτεινή και γλυκερά ατμόσφαιρα της νύχτας, έμπαινε από το παράθυρο στην κάμαρη των παιδιών. Και τα τρία ήταν πεσμένα με το πλευρό. Ο Ιούλιος με γυρισμένη την πλάτη προς τη μικρή που κοιμόταν στην άκρη του στρώματος. Η Βέρθα ήταν ξαπλωμένη απέναντί στον αδελφό της, με το μάγουλο στο μπράτσο και τα μάτια δρθάνοιχτα.

Ο Ιούλιος τής άγγιξε το πόδι.

— Δεν κοιμάσαι; τή ρώτησε.

— Καί σύ;

— Πάλι τον θυμήθηκες;

— Καί σύ θυμήθηκες εκείνη;

Σηκώθηκε στον ένα άγκωνα, κούνησε σιγά το κεφάλι μ' ένα βλέμμα μεγάλου αδελφού που γνωρίζει τί είναι ο πρώτος έρωας.

— Φτωχή μικρούλα, τής είπε, ξέρεις πόσο άλλαξε από τον περασμένο μήνα; Ούτε κοιμάσαι πιά, ούτε τρώς, έχασες το χρώμα σου, την ύγεια σου. Αυτή ή ζωή βέβαια δεν θα διαρκέσει πολύ.

— Ασφαλώς, όχι. Αύριο θα σκοτωθώ, του άπάντησε με ήσυχια ή μικρούλα.

— Τι θα κάνεις αύριο; Τι είπες; Τρελάθηκες;

Εκείνη τράβηξε το κεφάλι της σαν να φοβήθηκε μήπως τή μπασιόση, έπειτα, όμως, δεν μπόρεσε να κρατήσει τα δάκρυά της και με λυγμούς εξηκολούθησε, μέσ' στην ήσυχια τής κάμαρας, να λέη:

— Ναί, Ιούλιε, ναί, θα σκοτωθώ. Δεν θ' ακούγης πιά να μιλούν για μένα. Θα τελειώσετε μια και καλή με τη Βέρθα, κι ή μητέρα θα μείνει εύχαριστημένη αφού καθώς λείει είμαι γιομάτη έλαττώματα, κι έχω ροπή να γίνω πρόστυχη. Ο Θεός μοιταυτά ξέρει ότι δεν έχω κανα τίποτα κακό, με κανένα, ούτε με το μικρό μου φίλο. Σκοτώνομαι γιατί δεν άντέχω, με βρήκαν πολλές δυστυχίες στη ζωή... Δουλεύω δώδεκα ώρες την ημέρα, κάνω όση δουλειά μπορώ, και το Σάββατο όταν φέρνω τα λεπτά τής εβδομάδος ή μητέρα δεν παραλείπει ποτέ να μου πη ότι αυτά δεν φθάνουν για το φαί και τα παπούτσια μου... "Ε, καλά λοιπόν. Αμα πνιγώ δεν θα κοστίζω πιά τίποτα σε κανένα... Αύριο θα πάω και θα πνιγώ στο νησί των Κύκνων. Τ' αποφάσισα πιά! Ιούλιε, μπορούμε ν' αποχαιρετιστούμε.

Ο Ιούλιος κατάλαβε ότι αυτή ή μεγάλη λύπη είχε άλλη αίτια. Ζύγωσε κοντά της περισσότερο κι όταν ή συγκίνησης του επέτρεψε να άρθρώση δυο λέξεις, τής είπε:

— Κι' ό Γιάννης;

Οί λυγμοί της διπλασιάστησαν.

— Έλα, λοιπόν, Βέρθα, διηγήσου μου, πρέπει να μου τά πης όλα. Από πότε γνωρίζοσαστε;

— Από τις έπτές περασμένου μηνός.

—Που τον συνάντησες;

—Στη λεωφόρο Μονπαρνάς.

Κι' έτσι, μ' έρωτήσεις, κατάρθωσε να μάθη, σιγά-σιγά, και με πολλές προσπαθείες, το μυστικό τής δυστυχισμένης αυτής υπάρξεως που ήθελε κιάλας να πεθάνη.

Ο Γιάννης, ό αγαπημένος της, ήταν ένας εργάτης δέκα έπτές χρόνων, που μόλις πρό δλίγου είχε βγη από μαθητεύμενος. Ήταν πολύ καλός τεχνίτης. Αυτός κι' εκείνη είχαν συναντηθ τυχαιώς. Αυτός την ηύρε χαριτωμένη, εκείνη ξετρελλάθηκε μαζί του κι' άμέσως ένοιωσαν εκείνο το άισθημα που μεταβάλλει τόσο γρήγορα, δυο παιδιά σε ήρωες τραγωδίας. Ο νέος δεν ζήτησε ν' αποπλανήσει αυτή τη μικρή μοδίστρα. Σάν τιμω παλληκάρι τής εξήτησε το χέρι. Αυτός έκέρδιζε τέσσερα φράγκα την ημέρα, αυτή ογδόντα λεπτά. Ήσαν άρκετά για να ζήσουν ήσυχοι. Σ' αυτό το σημείο βρισκόντουσαν τα πράγματα, όταν μια γειτόνισσα είδε τη Βέρθα με το Γιάννη.

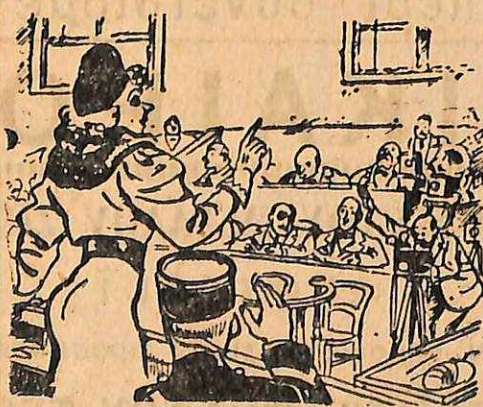
Η μητέρα ειδοποιήθηκε άμέσως. Σας άφίνω να φαντασθήτε τη σκηνή που έπακολούθησε. Το κακόμοιρο το κορίτσι δερνόταν επί είκοσι λεπτά, και σε κάθε χτύπημα, ή μητέρα της ξεφώνιζε σπαρχατικά. Από την ημέρα αυτή, ή μητέρα της πήγαινε μόνη της και την έπαρνε από το κατάστημα. Κι' αυτό ήταν ή αίτια του χωρισμού των δύο έρωτευμένων.

Ο Ιούλιος άκουγε τη μικρή άπελπισμένη που έκλαιγε σε κάθε λέξη, σε κάθε ένθυμηση.

— Θα τον ξαναδής, τής είπε στο τέλος, το άναλαχμάνω έγώ. Θα τον ίδης αύριο και όχι για μια στιγμή μόνο. Φύγετε μαζί, Βέρθα μου. Δεν πιστεύω να σάς βρουν άν πάτε γρήγορα στη Μπελβίλ.

Νέοι λυγμοί την διέκοψαν.

— Δεν θά τον ξαναδώ πιά, ψιθύρισε. Φεύγει αύριο το πρωί. Μοι έγραψε στο κατάστημα. Του πέρασε ή ιδέα ότι

KOKKETARIA

Η κατηγορούμενη στους φωτορεπόρτερς. —Ακούτ' εδώ! "Αν επιτύχουν να μου ετοιμάσετε καμιά δωδεκάδα για τις φιληγάδες μου!...

έχω άλλον φίλο, έπειδή δεν βρήκα μέσο να συναντηθούμε τις τελευταίες δεκαπέντε ημέρες. Μοι λείει ότι θα με περιμένη απόψε στη νήσο των Κύκνων, ως τα μεσάνυχτα από τη γέφυρα του σιδηροδρόμου αν βρέχη, και ότι αν δεν πάω, φεύγει για τον Άγιο Στέφανο, όπου ό θεός του του ηύρε μια καλή θέσι. Δεν μπορώ να βγω από εδώ την νύχτα. Θα πάω, όμως, αύριο στο ίδιο μέρος και θα είμαι εύχαριστημένη να πεθάνω άκριβώς στον τόπο που μ' έπερίμενε.

Ο Ιούλιος πετάχτηκε από τα κρεβάτι του.

— Σήκω και ντύσου γρήγορα! τής φώναξε. Έντεκα δεν χτύπησε ακόμη. Θα μαζέψης τα φορέματά σου σε πέντε λεπτά κι' έπειδή δεν θέλω να σ' αφήσω να βγής μόνη τέτοια ώρα, θάρθω και έγώ μαζί σου.

Η Βέρθα έκπληκτη, γιομάτη χαρά, γλύστρησε από το κρεβάτι, έτρεξε προς την καρέκλα, πήρε τις κάλτσες της, τις καλτσοδέτες της, το πουκάμισό της κι' έτριβε τα μάτια της το ένα μετά το άλλο, για να σκουπίση τα δάκρυά της, ίδίως, όμως, για να βεβαιωθεί ότι είχε δη καλά, ότι είχε καλά άκούσει, ότι ό Ιούλιός της δεν κορόϊδευε, ότι θα έβγαινε θά έφευγε, δεν θα σκοτωνότανε πιά, ότι δεν θα είχε πιά λύπες και ότι θα άπολάμβανε πιά όλες τις εύτυχίες τής ζωής.

Δεν ήξερε τι έκανε. Αφού φόρεσε τις κάλτσες της, τής ξανάβγαλε και πήρε άλλες, έπειτα έβγαλε από τη ντουλάπα το καλό της πουκάμισο που το είχε κεντήσει μόνη της. Πριν ντυθ η έτριψε όλο της το σώμα μ' ένα ύγρο σφουγγάρι κι' έσκουπίστηκε με μια στεγνή πετσέτα. Στο βάθος ενός συρταριού είχε κρύψει λίγη πούδρα. Έβαλε στην μύτη, στο μέτωπο, στα μάγουλά της. Τώρα έπρεπε να χτενισθ η. Με τα δάκτυλα χάλασε μονομιάς την πλεξίδα, έπειτα ενώ χτενιζότανε τράβηξε την τσατοάρα τόσο βιαστικά που ξεκόλλασε μια τοίφα μαλλιά. Πήρε την κυριακάτικη της φούστα, την δερμάτινη ζώνη της, τη ροζ γραβάτα της, τα καλά της παπούτσια, την όμπρέλλα της, ό,τι είχε τέλος πάντων.....

— Ακόμη να ετοιμασθής; ρώτησε τον Ιούλιο.

Δεν έπρόκειτο παρά για μια στιγμή. Καθώς διευθύνοντο προς την πόρτα, ή Βέρθα είδε το μικρό της αδελφό να άνασηκώνεται στ' άχυρόστρωμα και να τους κυτάζει, χωρίς να καταλαβαίνει....

— Φτωχέ Νίκο μου, είπε ή Βέρθα σκύβοντας. Μόνο αυτό λυπάμαι τη στιγμή που φεύγω από δω. Σ' ό θάρρης να με δής, δεν είν' έτσι, Ιούλιε; Θ' άλληλογραφούμε πόστ-ρεσπάντ. Τι θά σοι πάλι, όμως, ή μητέρα όταν δη ότι το έσκασα;

Κι' έγώ δεν θά ξαναγυρίσω πιά στο σπίτι, είπε λυπημένος ό Ιούλιος. Είχες δίκην πριν. Αν σ' πας να βρης Εκείνον, έγώ πάω να βρω Εκείνην.

Και βγήκαν έξω στο σκοτάδι, και τράβηξαν προς το περασμένο τους, εκεί που τους καλούσε ό έρωτας, εκεί που τους άδηγοσε ή καρδιά τους.

ΠΙΕΡ ΛΟΥΙΣ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1															
2															
3															
4															
5															
6															
7															
8															
9															
10															
11															
12															
13															

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

1. Λίμνη τής Αμερικής.
2. Αρμενικόν όνομα συνηθέστατον.—Ρωμαίος αυτοκράτορας.
3. Θα έλθω (άρχ.).
4. Γονεύς (δημοτ.).—Ίσιος, λείος.
5. Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα.
6. Μέτρον έπιφανείας.—Ζώ.—Μάρκα αυτοκινήτων.— Αιγυπτιακή θεότης.
7. Ορθά.
8. Μέγας και πολύς.—Άστρα.
9. Αισθητήριον όργανόν.
- 10.— Τουρκικόν νόμισμα.—Τά συνορεύοντα.
11. Έτσι λένουν τους άνευ άδείας έξερχομένους φαντάρους.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Πόλις τής Ηπείρου.— Μέρος τής οικίας.
2. Πόλις τής Μικράς Ασίας (λείπει το τελικόν).—Πολεμικόν κάλυμμα.
3. Απαράιτητο στον στρατιώτη.—Εύκολα πληρωμές.
4. Ερωτηματικόν.
5. Απαράιτητον εξάρτημα των πλοίων.— Πανομοιούτοπος.
6. Πρόθεσις.
7. Όλοι και όλα έχουν ένα τέτοιο.— Αυτών τον χρόνον.
8. Φοβερή άσθένεια.— Προσκεκλημένος.
9. Απλοχωρία (δημοτ.).—Με τόνο στην λήγουσα όνομα, με τόνο στην παραλήγουσα χρονική υποδιαίρεσις. (Έστάλη υπό του κ. Μικέ Ι. Μαθιουδάκη, εκ Θεσσαλονίκης).

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Αστυνομικό πρόβλημα)
Τό σπίτι του κ. Ν. ήταν εκείνο το πρωί πλημμυρισμένο από αστυνομικούς, λατρω-

καστάς και άλλα όργανα τής έξουσίας. Ο πατέρας του κ. Ν. είχε βρεθ η το πρωί από τον γυιό του κρεμασμένος από την όροφή του σαλονιού, με τα πόδια μαζεμένα προς τα πάνω.

—Είχε άρρήσει, άφηγήθηκε ό κ. Ν. ό πατέρας μου να φανή σήμερα το πρωί και σήγα να δώ τί έγινε. Καθώς δεν τον βρήκα στο δωμάτιό του, μπήκα στο σαλόνι για να περάσω στο γραφείο του. Τότε αντίκρισα ένα φρικτό θέαμα. Ο πατέρας μου κρεμότανε από ένα σχοινί, δεμένο στον κρίκο του πολυελαίου. Αμέσως έτρεξα να πάρω ένα μαχαίρι και να κόψω το σχοινί. Αλλά πολύ άργά...ό δυστυχισμένος ό μπαμπάς ήταν νεκρός... Ο λατρωδικαστής, που εξέταζε εκείνη την ώρα το σώμα του αυτόχειρος, έβγαλε ξαφνικά το σχοινί από τον λαμό του και πλησιάζοντας προς το έλλο μισό που κρεμόταν άκόμη από το ταβάνι είδε ότι έφθανε σχεδόν στον ώμο του.

—Κύριε άστυνόμε, είπε τότε, άστεινόμενος προς τον άστυνομικό που άνέκρινε τον γυιό του αυτόχειρος, ό άνθρωπος αυτός δεν αυτοκτόνησε. Έδώ πρόκειται περί εγκλήματος στο όποιο έδόθημε ή εμφάνισις της αυτοκτονίας... Το σχοινί του φθάνει ως τον ώμο! Συνεπώς δεν μπορεί να κρεμασθ η κανείς με τόσο μακρό σχοινί.

—Λοιπόν;

—Μοι φαίνεται πως πρέπει να ερωτηθ η ο κύριος από εδώ πως πέρασε τη βραδιά του...

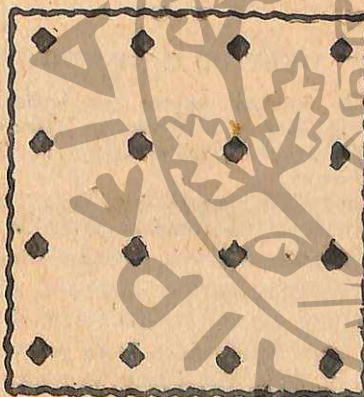
—Περιττόν κ. λατρωδικαστά. Είμαι βέβαιος ότι πρόκειται περί αυτοκτονίας.

Πώς ό άστυνομικός ήταν βέβαιος;

(Η άπάντησις εις το προσεχές)

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΗ ΜΟΝΟΚΟΝΑΥΛΙΑ

Μέσα σ' αυτό το τετράγωνο, βρίσκονται 16 μαύρα σημεία, αυτά πρέπει να τα ενώσετε

ούτε να το ξαναπεράσετε από το ίδιο μέρος. Οι γραμμές μπορούν να κοπούν. Έπίσης μπορούν να περάσουν και πάνω από το πλαίσιο του τετραγώνου.

(Η λύσις εις το προσεχές)

Λύσεις προηγούμενων

ΜΙΑ ΛΗΣΤΕΙΑ ΣΕ ΟΠΛΟΠΩΛΕΙΟ

Ο άστυνομικός είχε δίκην να ύποπτευθ η τον όπλοπώλη ότι μόνος του έσηκηνοθέτησε την επίθεσι εναντίον του γιατί αυτός του είπε ότι ό δόθεν ληστής κρατούσε με το άριστερό χέρι το πιστόλι και με το δεξιό το κλώμπ με το όποιο τον χτύπησε. Αφ' έτερου, κρατούσε το μαντίλι του στον δεξιό κρόταφο, πράγμα που δεν μπορεί να γίνει: να χτυπήση δηλ. κανείς τον άπέναντί του με το δεξιό χέρι στον δεξιό κρόταφο.

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΝΕΤΕ ΤΟ Χ;

Τό Υ που σας δόσαμε στο προηγούμενο φύλλο, θα γίνει Χ με δυο ψαλλιδιές, ως έξης:

Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΠΟΥ ΦΟΥΣΚΩΝΕ

Τό σπήλαιο θάγε γιομάσει την στιγμή που κάθε βάτραχος θα έχη φθάσει στα μισά του συνολικού όγκου του σπηλαίου. Δηλαδή, μια ώρα πριν, δηλ. πάλιν, μετά την 12η ώρα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 523

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	Ι	Ο	Υ	Σ	Τ	Ι	Ν	Ι	Α	Ν	Ο	Σ
2	Α	Ρ	Α	Ρ	Υ	Σ	Α	Σ				
3	Ν	Ι	Α	Α	Φ	Ρ	Ο	Δ	Ι	Τ	Η	
4	Ο	Α	Σ	Ν	Ε	Σ			Α	Β		
5	Υ	Π	Α	Σ	Μ	Ο	Σ	Η				
6	Α	Τ	Ι	Υ	Β	Υ	Ρ	Ω	Ν			
7	Ρ	Ι	Σ	Λ	Ι	Ε	Τ	Η	Ω	Ν		
8	Ι		Ι	Β	Ρ	Ρ	Ε	Ν	Α			
9	Ο	Χ	Ι	Α	Ρ	Γ	Ο	Σ	Τ			
10	Σ	Α	Ν	Ο	Ν	Η	Ν	Δ	Α	Σ		
11	Ρ		Ι	Α		Τ	Ι	Σ	Ι			
12	Κ	Α	Λ	Χ	Α	Σ	Ι	Ο	Σ	Α		

Τὰ περίεργα τῶν σπόρ

Η ΖΩΟΛΟΓΙΑ ΣΤΑ ΣΠΟΡ

Ὑπάρχει στὸ μπόξ ἕνα χτύπημα—ἀπαγορευμένο ἄλλωστε ἀπ' τοὺς κανονισμοὺς τοῦ μπόξ.— ποὺ λέγεται τὸ «χτύπημα τοῦ κουνελίου». Τὸ χτύπημα αὐτὸ δίνεται

στὸ σῶμα τοῦ ἀντιπάλου, ἀπαράλλακτα ὅπως κάνουν γιὰ νὰ σκοτώσουν ἕνα κουνέλι, καὶ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τὸ κουνέλι ἀπὸ τὸ βασίλειο τῶν ζώων ποὺ ἔχει ἀνακατευθῆ μετὰ τὸ σπόρ. Ἐχει βάλλει τὴν οὐρά της... καὶ ἡ γάτα.

Στὴν ξιφομαχία π.χ. ὑπάρχει ἕνα χτύπημα, ποὺ ἐπιτρέπεται αὐτὸ ἀπὸ τοὺς κανονισμοὺς εἶναι «τὸ χτύπημα τῆς γάτας». Εἶναι ἕνα χτύπημα τόσο μαλακὸ ποὺ μοιάζει μετὰ τὸ χτύπημα τοῦ ποδιοῦ γάτας.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΣΤΟΝ ΣΤΙΒΟ

Ἄ καὶ ἕνα παράδειγμα ἀθλητικῆς εὐλικρινείας, ἀπὸ ἐκεῖνα στὰ ὁποῖα δυστυχῶς δὲν μᾶς ἔχουν συνηθίσει οἱ στίβοι. Μεταξὺ τοῦ «Ράσινγκ Κλουμπ» τῆς Γαλλίας καὶ τῆς «Ἀθλητικῆς Ἐνώσεως Μετρό», διεξεδιμετοῦ τὶς τελευταῖες αὐτὲς μέρες στὰ Παρίσι τὸ πρωτάθλημα γιὰ τὸ Χόκεϊ.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, ἕνας ἀπὸ τοὺς παικτὰς τοῦ Ράσινγκ, κατάρθωσε νὰ σημειώσῃ ἕνα θαυμάσιο τέγμα.

Ξαφνικὰ ὅμως, οἱ θεαταὶ ποὺ τὸν ἐπυφύμησαν, τὸν βλέπουν, νὰ διευθύνεται ὄχι στὴν θέση του, στὴν ὁμάδα του, ἀλλὰ πρὸς τὸν διαιτητὴ.

Καὶ ὅσοι ἦσαν κοντὰ στοὺς δυὸ αὐτοὺς

ἀνθρώπους, ἄκουσαν τότε τὸν ἐξῆς διάλογο:

—Κύριε, διαιτητά, τὸ τέγμα ποὺ ἔκανα...
—Λοιπὸν:

—Τὸ ἔκανα μετὰ τὸ πόδι. Δὲν λογαριάζεται λοιπὸν!...

Ὁ παίκτης αὐτὸς ἦταν ὁ Πουαρσόν. Ὁ διαιτητὴς συγκινημένος σταμάτησε τὸν ἄγωνα καὶ ἀνήγγειλε τὸ πρῶγμα ἀπὸ μαγαφῶν στὶς δυὸ ὁμάδες καὶ τὸ κοινὸ. Ὅλοι χειροκρότησαν καὶ ζητωκραύγασαν τὸν εὐλακρινὴ αὐτὸν παίκτη.

ΟΙ ΑΛΛΕΣ ΔΟΞΕΣ ΤΟΥ ΖΕΣΣΕ

Ὁ περίφημος Ζέσσε Ὅουενς, ὁ ἐπονομαζόμενος «ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὰ φτερωτὰ πόδια» ποὺ ἔχει πάρει τὸ ρεκόρ στὰ 100, στὰ 200 καὶ στὸ ἄλμα εἰς μῆκος στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ 1936, ἐπαφελήθηκε ἀπὸ τὴν δημοτικότητά του γιὰ νὰ κἀν περιουσία.

Τώρα, περιοδεύει στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὄχι ὅμως ὡς ἀθλητὴς, ἀλλ' ὡς... ντιζέρ καὶ παίκτης κλαρινέτου σὲ μιὰ τζάζ. Ὁ κόσμος πατεῖς με πατώσε τρέχει νὰ ἰδῇ

τὸν Νέγρο ποὺ ἔχει θριαμβεύσει στοὺς Ὀλυμπιακοὺς.

Ἡ «Τουρνέ» του αὐτὴ θὰ τοῦ ἀποφέρει τὸ τιποτένιο ποσὸ τῶν 250.000 δολλαρίων, δηλ. περίπου εικοσιπέντε ἑκατομμύρια δραχμές!...

Ὁ Ζέσσε βεβαιώνει πὼς κατόπι θὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ὁγιάο γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰ σπουδὲς του.

ΑΠΟ ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

τὸν διάσημο παίκτη τῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος, «Ἀρσενάλ», Ἀλεξ Τζαϊνς, συνέδρῃ τελευταία ἕνα ἀσυήθιστο τεριστάκι.

Ἐπρεπε νὰ παραστῇ ὡς ἔνοχος σὲ μιὰ μεγάλη δίκη, στὸ Λονδίνο. Ὁ Ἀλεξ ὅμως εἶχε ἀρρήσει νὰ ξυνηθῇ ἐκεῖνην τὴν ἡμέρα καὶ γι' αὐτὸ, ντύθηκε βιαστικὰ, πήρε τὸ αὐτοκίνητό του καὶ ὤρμησε σὰν βολὴ πάνω στὸν ἀσφαλτοστρωμένον δρόμον γιὰ νὰ προκάνῃ τὴν δίκη. Καὶ ἔφθασε πραγματικὰ ἐγκαίρως, ἀλλὰ πόση ἦταν ἡ ἐκπλήξή του, ὅταν εἶδε, τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαине ἀπὸ τὴν αἰ-

θουσα τοῦ δικαστηρίου, νὰ τὸν σταματᾷ ἕνας ἀστυφύλαξ καὶ νὰ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι κατηγορεῖται σὲ πρόστιμο γιὰ ὑπέρβαση ταχύτητος!

Ἔτσι, ὁ Ἀλεξ, ἀφοῦ πρῶτα παρουσιάσθηκε ὡς ἔνοχος στὸ δικαστήριον. ὡς δικαστὴς δὲν ἦταν ἐκεῖνος.

καστὴς δηλ., ξαναπαίρνει στὴν αἰθουσα ὡς κατηγορούμενος αὐτὴ τὴν φορὰ!

Καὶ καταδικάσθηκε σὲ πρόστιμο 300 φράγκων!

ἘΝΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΑΤΕ

Κατὰ τὴν διάκριση ἐνὸς πυγμαχικοῦ αγῶνος στὸ Σικάγο, οἱ θεαταὶ σηκώθηκαν ξαφνικὰ ἀπὸ τὶς θέσεις των καὶ ἄρχισαν νὰ ζητοῦν τὰ λεπτὰ τους, φωνάζοντας ὅτι τὸ παιχνίδι ἦταν σκηνοθετημένο. Ὁ θόρυβος ὅσο πῆγαινε γίνονταν μεγαλύτερος, παρὰ τὶς ἀπεγνωσμένες προσπάθειες τῶν ὁργανωτῶν νὰ καθυστερήσουν τοὺς θεατὰς.

Ὁ διαιτητὴς τότε διέκοψε τὸν ἀγῶνα καὶ ἀνεκήρυξε νικητὴ τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους, κάποιον πυγμάχον ποὺ τὸν λέγανε Μίκελ. Τὸ πλῆθος τότε ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ κυριολεκτικῶς. Ἀλλὰ τὸ κακὸ, δὲν περιορίστηκε μόνον ἐξω ἀπὸ τὸ ρίγκ. Ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς πυγμάχους, ὁ νικημένος, ὤρμησε ἐναντίον τοῦ διαιτητοῦ καὶ ἄρχισε νὰ τὸν γρονθοκοπᾷ ἀλύπτως. Οἱ ἐλάνθικτοι θέλησαν φυσικὰ νὰ σπεύσουν εἰς βοήθειαν τοῦ ἄτυχου διαιτητοῦ, ἀλλὰ ὁ «ἀδίκημένος» μποξέρ σὰν ταῦρος μαινόμενος, ὤρμησε κατεπάνω τους καὶ τοὺς ἔκανε τοῦ ἀλατιοῦ.

Ἐδέησε νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ ἀστυνομία, καὶ νὰ φθάσουν ἐπὶ τόπου τοῖα φορητὰ αὐτοκί-

νητὰ μετὰ ἀστυνομικοὺς γιὰ νὰ συλληφθῇ ὁ καυμένος μποξέρ, καὶ νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ τάξις στὴν αἰθουσα ὅπου οἱ θεαταὶ εἶχαν ἀρρίξει νὰ δέρονται ἀναμεταξύ των!

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΑΡΗΓΗΓΕ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΟΙ ΠΡΟΚΕΣ ΤΟΥ Κ. ΝΑΘΑΝΑΗ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΝΕΟΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. ΠΟΝΟΥ ΑΠΟΝΟΥ

Ἦταν δὲν ἦταν ἐκεῖνος.
Ἦταν δὲν ἦταν ἐκεῖνη.

Ποῖος ἀπὸ τοὺς δυὸ ἦταν, τώρα δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Τὸ βέβαιον ἦταν ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἦταν τόσο νευριασμένος ἐκείνο τὸ βράδυ, σὰν νὰ εἶχε καταπιῇ ψαροκόκκαλο. Μόνον ποὺ δὲν ἔβηκε. Τί κι' ἂν ἔβηκε, ὅμως; Οἱ μεγάλες ψυχὲς δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ μιλοῦν γιὰ νὰ ἐκδηλώνωνται. Ἡ σιωπὴ τους τοὺς προδίδει.

Τέτοιος ἦταν καὶ ὁ Μίκυ. Μικρὸς, πολὺ μικρὸς ἦταν ὁ Μίκυ ὅταν εἶχε γεννηθῇ. Τόσο μικρὸς ποὺ ἡ ἀδελφούλα του ποῦ-ταν τότε τρεῖς μόνον χρόνια μικρότερή του, τὸν πείραζε ὅταν γεννήθηκε καὶ τὸν ἔλεγε: ξεδοντιασμένο.

Ὁ Μίκυ ὅμως δὲν θύμωνε. Ἐίχε καλὴ καρδιά ἀπὸ πολὺ μικρὸς ὁ Μίκυ.

Ἐίχε κι' ἕνα θεῖο ὁ Μίκυ. Τὸν κύριο Ναθανάη. Καλότατος ἄνθρωπος κι' αὐτὸς ὅπως καὶ ἡ γυναῖκα του Κυρία Θωμαῖσα καὶ ἡ πεθερὰ του κυρία Ἀραξί.

Μιά μέρα, ποὺ κελαιδοῦσαν τὰ ἀηδόνια γιὰτὶ ἦταν ἄνοιξη καὶ εἶχε καὶ φεγγάρι, ὁ Μίκυ λέει τῆς γειτόνισσάς του:

—Ἡ μαμά μου θέλει ἕνα κρεμμύδι γιὰ τὸ στιφάδο της.

Ἡ γειτόνισσα θύμωσε καὶ εἶπε τοῦ Μίκυ:

—Οὐτὲ Μεγάλος Ἀλέξανδρος νὰ ἴσωναι!

Τότε, γιὰ πρώτη φορὰ, ὁ Μίκυ ἔβησε καὶ ἔβγαλε Μελέαρος.

Ἐίχε πιά μεγαλώσει.

Τὸ τί ἔβγαλε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα

δὲν περιγράφεται. Ὁ Μίκυ ἔπαιξε βόλους μετὰ τὰ ἄλλα τὰ παιδιά, ἦπιε ρετσίνα στὴ γειτονική ταβέρνα μετὰ τὸν Μπαρμπά Ἀνδρέα, διάβασε τὸ μάθημά του καὶ ἔπειτα κοιμήθηκε.

Αὐτὰ γίνονταν ἐδῶ καὶ εἴκοσι πέντε χρόνια. Ἀπὸ τότε ὁ κόσμος ἄλλαξε πολὺ. Ἐβγινε ὁ Πενευρωπαϊκὸς πόλεμος, ἔβγινε ἡ Μίς Ἑλλάς, πνίγηκε κάποιος στὸ Φάληρο ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἔξετροχιάσθη ἕνα τραίνο. Ἀλλάξε λοιπὸν καὶ ὁ Μελέαρος. Ἐβγινε πρῶτα πρῶτα Μένης καὶ ἔσπευσε ἔπειτα νὰ συναντήσῃ τὴν Ἐκείνην του στὸν Κήπο. Τῆς εἶχε δώσει ἰσχυρὸν σπασμὸν 9 τὸ πρῶτο καὶ μόλις ἦταν ἀκόμη 10.

Ὁ θεῖος ὅμως Ναθανάη, ἀγρυπνοῦσε. Ἐβάλε τὰ παπούτσια του καὶ ἔτρεξε.

—Μένη! Μένη!... Ἀκούστηκαν οἱ ἀπελπισμένους του κραυγές.

—Μένηρηρη! τοῦ ἀπήντησε ἡ ἡχώ ἀπὸ τὸν Ὑμηττό.

Ἐτρεξε ὁ δύστηνος θεῖος, μὰ τρεῖς πρόκες ποῦχε στὰ δυὸ του τὰ παπούτσια δὲν τὸν ἄφηναν. Στὸ τέλος σταμάτησε σ' ἕναν τσαγγαλῶν. Ὁ τσαγγαλῶν δὲν εἶχε μαζί τὰ εργαλεία του. Τὰ εἶχε ἀφήσει ἐνέχυρο σ' ἕνα ἐστιατόριο «α' κατηγορίας», ὅταν κατὰ λάθος εἶχε φάγει. Ξαναφορὰ ὁ θεῖος Ναθανάη, τὰ παπούτσια του καὶ ἀρρίξει πάλι:

—Μένη! Μένη!... Μένηρηρη!...

Ὁ Μένης ὅμως δὲν ζούσε πιά.

Εἶχε σταματήσει ἐν τῷ μεταξὺ σ' ἕνα μεγάλο ξαχαροπλαστεῖο καὶ ἔφαγε μιὰ πάστα...

ΠΟΝΟΣ ΑΠΟΝΟΣ

Η «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΓΝΩΡΙΣΤΟΣ

Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη εἰδησις ποὺ δίδουμε σήμερα εἰς τοὺς τακτικούς ἀναγνώστας, συνδρομητὰς καὶ τραπεζιτῆδες μας. Ἀπὸ τοῦ προσεχέως φύλλου τῆς ἡμερησίως μας θὰ σὰς παρουσιασθῇ τελείως ἀναισθημένη, με νέους συνεργάτας, με νέα στελέχη, ποὺ θὰ ἔλθουν νὰ ἐνοχλήσουν τὰ παλαιὰ εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν προσπαθειῶν τῆς διαπαιδαγωγικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς καθοδηγήσεως τοῦ ἔσω καὶ ἔξω Ἑλληνισμοῦ.

Τί θὰ εἶναι τὸ νέον μας φύλλον δὲν σὰς τὸ λέγομεν. Θὰ τὸ ἰδῆτε μόνος σας καὶ θὰ κλαύσετε! Θὰ τὸ ἰδῆτε καὶ θὰ νηλᾶστε! Θὰ τὸ ἰδῆτε καὶ θὰ πέσετε ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν ἐξ ἀπελπισίας!!

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΑΛΛΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΤΗΝ «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ».

Θὰ κυκλοφορήσῃ εἰς 159.000 ἀντίτυπα!

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ρεμβασμός

Καὶ ὅταν σὲ εἶδα νὰ περνᾷς κάτω ἀπ' τὸ μπαλκόνι μου, εἶπα νάρθῃς ἔσπασε σου... μὰ μάλωνα τὸ παντελόνι μου...

Καὶ ὅταν τὸ βράδυ ξαναγύρισε, μοῦρε νὰ κάνω χίλιες τρέλλες. Ἀδικα ὅμως: ἐτούτη τὴ φορὰ καθάριζε σαρδέλλες!...

ΡΕΦΡΑΙΝ:

Τί κακὸ εἶναι τοῦτο νᾶσαι ἄτυχος διαρκῶς νὰ πεινάς καὶ ὅμως πάντα, νὰ μὴν γίνεσαι νὰ τρώς!

ΤΕΝΗΣ ΜΕΝΗΣ

(Ἀπὸ τὴν συλλογὴ «Ὑπὸ τὰς Φιλλύρας»).

ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

Τριολέτο

Κι' εἶπα τῆς Λούλας: μ' ἀγαπᾷς!

Ὅχι μοῦ λέει ἄπονα.

Εἶσαι τῆς λέω:

μαστράπας!

Κι' ἐκεῖνη θύμωσε καὶ δὲν ἔξαναζύγωσε!

ΑΝΘΟΣ ΛΕΜΟΝΕΑΣ

Παρατράγουδο

Καὶ σοῦπα: με θέλεις; καὶ μούπες «ἄχ!». Καὶ ἔβγαλες τὸ μαντήλι σου. Καὶ μούπες πάλι καὶ σοῦπα πάλι, καὶ πάλι σοῦπα καὶ πάλι μούπες καὶ τὰ ἀτελείωτα δὲν εἶχα τελειωμό!

Εἶσαι τὸ ἄπειρο; Εἶσαι ὁ Ὁ-εἰνός; Εἶσαι ἡ Σούδα; Τί εἶσαι τέλος πάντων;

Καὶ μούπες πάλι τόσα ποὺ ἔ-πλαφα! Ἐκπλαφα πικρά!...

ΑΧ. ΒΑΧΗΣ

Σονέτο

—Περικλέη Περικλή μου.

Τί ἔχεις κι' εἶσαι χολιασμένος; Διὰτὶ ὦ! φῶς μου πάλι

φαίνεται σὰν νευριασμένος;

—Διὰτὶ; Διὰτὶ ὅτι διαρκῶς ἔχθες τὸ βράδυ κῆτταζες τὸν Παναγιώτη!...

ΔΕΡ. ΜΠΑΔΕΡ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΚΑΙ Η ΛΙΜΝΗ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Μιλτιάδης ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ φράγμα στάθηκε καὶ ἀπεθαύμαζε τὸ θέαμα τῆς λίμνης ποὺ ἀστραποβολοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. —Περίεργο ψιθύρισε, ὅταν περνοῦσα τὴν πρώτη φορὰ ἀπ' ἐδῶ, ἡ λίμνη αὕτη δὲν ὑπῆρχε!...

Καὶ ἐθαύμασε ὁ Μιλτιάδης τὸ δαιμόνιον τῶν συμπαιρωτῶν του...

Η ΑΦΗΜΡΗΔΑ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Κάποτε ὁ Μέγας Ναπολεὼν εἶχε βγῆ, ὅταν βρισκότανε ἐξω ἀπὸ τὴν Μόσχα, περίπατο. Τὸ χιόνι ἦταν πικνὸ καὶ ὁ Ναπολεὼν ἀφ' ὅπου περπατοῦσε καμμιὰ ὥρα, θυμήθηκε ὅτι εἶχε ξεχάσει τὸ ἄλογό του.

—ὦ! Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, ψιθύρισε! Ξέχασα τὸ ἄλογό μου στὸ σταθμό!

Καὶ γύρισε πίσω νὰ τὸ πάρῃ!...

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΑ ΚΕΡΑΣΙΑ

Μιά μέρα, ἕνα παιδάκι, καθόταν ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του καὶ ἔτρωγε κεράσια. Ὅσοι περνοῦσαν γυρνοῦσαν καὶ τὸ κοίταζαν. Ἦτο τόσο χαριτωμένο ὅπως ἔτρωγε τὰ κεράσια μετὰ τὸ κοινοῦσά τους!...

Ἐνὰς διαβάτης τὸν πλησίασε. Ἦταν γιατρός αὐτός.

—Δὲν φοβάσαι παιδί μου, τοῦ λέγει, ποὺ τρῶς τὰ κεράσια μετὰ τὸ κοινοῦσά τους;

—Δὲν φοβοῦμαι! τοῦ ἀπαντᾷ με θάρρος τὸ παιδί.

Τὸ παιδάκι αὐτὸ ἔβγαλε ἀργότερα ὁ Ἰούλιος Καίσαρ!...

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΕ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

Σὰς δίνουμε σήμερα ἕνα τετράγωνον διηρημένον εἰς τέσσαρα τρίγωνα. Πῶς μπορεῖτε, με μιὰ ψαλιδία νὰ κατασκευάσετε ἀπὸ μὲν τὸ τετράγωνον ἕνα τέλειον κύκλον, ἀπὸ δὲ τὰ τρίγωνα ἕνα τέλειον τετράγωνον;

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΑ ΠΑΡΕΣΤΗΡΙΣΙΣ

—Καὶ θάσαι πάντα μαζί μου, Τάχη μου;

—Ναί, Ὁμορφιά μου.

—Ὡς πότε; Πές μου.

—Μὰ ὡς τὰς πέντε ποὺ ἔχω ραντεβού μετὰ τὴν Ζωζώ!

Νέοι Πνευματικοί Λοχοι εκνία

ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ

Τὸ σούρουπο τὸ δειλινὸ,
ποὺ ἥλιος γέρνει στὸ βουνὸ
καὶ τὰ πουλιὰ ἀρχίζουν νὰ κελαιδοῦν θλιμ-
μένα.

Τὸ σούρουπο τὸ δειλινὸ
μόνος μου κλαίγω καὶ θορηγῶ.
Τὰ ὄνειρά μου π' ἐπλάσα καὶ σβύσαν ὠ-
μένα.

Τὸ δειλινὸ π' ἐσπερινὸς
κτυπᾷ ἀργὰ ληπτηρὸς
κι' ἀπλώνεται τὸ σούρουπο ἀργὰ μὲ θεία
χάρη.

Τὸ δειλινὸ κάποιος καὶ μὲς
παλῆας ἀγάπης στεναγμὸς
μὲ ζώνει καὶ πάρακαλῶ ὁ χάρος νὰ μὲ πάρη.
ΚΩΣΤΑΣ ΣΕΜΟΛ.

Τ' ΟΝΕΙΡΟ

Χθὲς βράδυ ὄνειρεύτηκα καὶ εἶδα στ' ὀ-
νειρό μου, σὲ κῆπο πῶς θροισοῦντα, σὲ
κῆπ' ὀλυνθισμένο κι' εἶχα στὸ πλάι γιὰ συν-
τροφιὰ μιὰ ξωτική νεράιδα.

Εἶχε μιὰ τέτοια ὁμορφιὰ ποὺ τ' ἄνθη ντρο-
πασμένα, ἐσκυθάν καὶ προσκύναν στ' ἄ-
λαφρὸ πέραςμά της.

Καὶ σκόρπιζε τριγύρω της μ' ἀφάνταστη
μαγεία ποὺ σκιάβει τὴν μὲ κράταγε δεμένονε
κοντά της.

Τραγουδαγε τὸ θεῖο τραγοῦδι τῆς ἀγάπης
καὶ μὲ νανοῦριζε γλυκά.

Τὰ δύο της μαῦρα μάτια ποὺ κρύβανε
στά βάθει τους, κρυφοὺς γιὰ μένα κόσ-
μους, προσηλώνονταν γλυκὰ μὲς' στὰ δι-
κά μου μάτια κι' ἐσθυσαν κάθε θέληση καὶ
κάθε δύναμή μου.

Καὶ εἶχε μέσα στὴν φωνή οὐράνια ἁρμο-
νία, ὅταν κοντά μου ἐστῆκε νὰ γλυκοψιθυ-
ρίσῃ, λόγια ποὺ μοῦ χαρίζανε μιὰ ἀτέραν-
τη εὐτυχία καὶ μ' ἐκάναν νὰ φαντασθῶ κόσ-
μους ἐξωτικούς.

Μὲ ἐσφριγγε παράφορα μέσα στὴν ἀγκαλιά
της... κι' αἰσθάνθηκα στὰ χεῖλιά μου τὸ πρῶ-
το φίλημα τῆς κι' αἰσθάνθηκα τὴν ἀφατὴ
κι' ἀτέραντη ἡδονή.

Μὰ τ' ἄνθη μὲ ξηλέψανε κι' ἀρχίσαν νὰ μα-
δάνε κι' ὁ κῆπος ὁ ὀλυνθιστος ἄλλαξ, ἀμέ-
σως βίη.

Καθῆκαν τὰ τριαντάφυλλα, καθήκανε τὰ
ρόδα κι' ὁ κῆπος μεταβλήθηκε σὲ χέρο πε-
ριβόλι...

Ὁ ἀέρας ποὺ ὀλόγλυκος καὶ μυρωμένος
πρῶτα, ἐφύσαγε καὶ σκόρπισε παντοῦ τὴν
εὐωδία, ἔγινε ψυχρὸς καὶ μ' ἐκανε νὰ τρέμω
φροβισμένος.

Καὶ κῆτος τριγύρω μου μὲ φοβισμένο
βλέμμα κι' εἶδα πῶς τὰ παλάτια μου, ποὺ
στ' ὄνειρο εἶχα χτίσει χαλάσματα κοιτόν-
τουσαν, συντρίμια εἶχαν γενῇ.

Εἶχε καὶ ἡ νεράιδα μου χαθῇ ἀπὸ κοντά
μου, ἀφῆνοντάς με μόνον πᾶνω σὲ κρύα
πέτρα.

Καὶ τ' ὄνειρο ποὺ ἔζησα μόνον λίγες ὥ-
ρες ἐσθύστηκε.

Μπροστά μου, ὁρθώθη ἐχθρικά, σκληρὴ ἡ
πραγματικότης καὶ μοῦδειξε πῶς ὄνειρο τέ-
τοιο σὰν τὸ δικό μου νὰ ζῆση δὲν μπορεῖ.

Α. ΠΕΡΙΝΗΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΧΡΥΣΗ ΑΧΤΙΔΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Σ' ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Σὲ μιὰ χρυσή ἀχτίδα τοῦ ἡλίου σ' ἀσημέ-
νια φεγγαριοῦ, πλέχτηκε ἓνα ὄνειρο. Τὸ ὀ-
νειρο τῆς Νίνας τῆς μικρῆς ξανθομαλλοῦς.
Ἦτανε νομίζω γιὰ ἓνα βασιλόπουλο ποὺ θὰ
τῆνε πῆγαινε σὲ μιὰ παραμυθένια χώρα.

...Καὶ τὰ μαῦρα μάτια της, ἀρχίζαν νὰ
διέπουν τὰ παλάτια ἐξωτικά, κήπους ἀνθι-
σμένους...

Κι' ἔτσι περιμένοντας τὸ χλωμό της πρῶ-
το γέλιο ποῦχε πλάστῃ μὲ τοῦ ἡλίου τὴν ἀχτί-
δα, κι' εἶχε στολιστῇ μὲ τ' ἀσπῆματα τῆς σε-
λήνης, ὄνειρα πρωινά-νύχτας φαντασιῶς, πῆ-
γαινε ἡ μικρούλα Νίνα κάθε μέρα στὴ δου-
λειά της. Τὸ τότε-τότε τῆς γραφομηχανῆς τῆς
σὰν ἐκχινοῦσαν, τ' ἔκουγε σὰν μουσικὴ γλυ-
κειά... καὶ πλανιόταν στ' ὄνειρό της... κι' ἔ-
βλεπε κάποιον ἄτι ὀλόκληρο νὰ ἐφανε τὸν
πρίγκηπά της.

Πέρασε ἔτσι ἡ ἀνοιξή, τὸ καλοκαίρι, κι'
ἦρθε ὁ χειμώνας. Ὡ, τί φτώχεια σπύτι της.
Μιὰ μητέρα, ἄρρωστη, τρεῖς μικρὰ ἀδελφία,
κι' ὁ πατέρας, μόλις ποὺ μποροῦσε κι' ἐργα-
ζότανε. Ἐξακολουθεῖ ὅμως ἐκεῖνη, νὰ πλε-
νιέται στὸ ὄνειρο κάθε ποὺ θὰ πᾶν μιὰ
δροχὴ—δάκρυα, πόσα δάκρυα—καὶ θὰ θυ-
γῆ ἥλιος, κάθε ποὺ θὰ πᾶν λίγο ἡ παγω-
νιά...

Καὶ μὰ τέτοια μέρα, ποὺ ἦταν ὀλόκληρο
δοσερὸ στὸ ὄνειρο ἐσθῆσε ὁ πατέρας... Κι'
ἓνα ὄνειρο πρῶτο τῆς ἀνοιξῆς—πόσο ὀλαμ-
παν οἱ ἡλιαχτίδες πάλι καὶ παιχιδιζάν τρελ-
λὰ μὲ τὸ ὄνειρο— κάποιος πενηντάρης πα-
ραλῆς ζήτησε τὴ Νίνα ἀπ' τὴ μητέρα της.

...Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ—ἦταν ἓνα βράδυ
φεγγαρολουσμένο, ὄνειρο φερόντιζε— μί-
λησε ἡ μητέρα στὴ μικρούλα Νίνα γιὰ τὴν
τύχη τὴν ἀνέλεπτη— ποὺ τὴν βρήκε. Κι'
εἶχε ἡ μητέρα μιὰ τρεμούλα στὴ φωνή, κά-
ποιο δισταχτικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιά (ἀν ἡ
κόρη εἶχε δώσει τὴ καρδιά της)...
...Τώρα ἡ Νίνα σκέπτεται μὲ τὰ μάτια
καρφωμένα στὸ φεγγάρι... (Πόσο ἄρρωστη
κι' ἀδύνατη εἶνε ἡ μητέρα... Καὶ τὰ τρεῖς μι-
κρά; Πῶς θὰ μεγαλώσουν μὲς' στὴ δυστυ-
χία. Ἐνῶ ἂν αὐτὴ θελήσῃ...).

Ἔτσι ἡ Νίνα δέχεται. Τὸ φεγγάρι ξανα-
βγαίνει— κάποιος σύννεφο ἦταν—μὰ θεὸς
μου πόσο κρύο, πόσο χλωμό, εἶναι τώρα...

Σὲ μιὰ χρυσή ἀχτίδα τοῦ ἡλίου σ' ἀσημέ-
νια φεγγαριοῦ, σβύστηκε ἓνα ὄνειρο. Τῶν-
τε τῆς Νίνας τῆς ξανθομαλλοῦς.

ΛΙΛΙΑ Χ.

ΤΟΥ ΧΩΡΙΣΜΟΥ Ο ΠΟΝΟΣ..

Λένε πῶς ὁ χωρισμὸς δυναμώνει τὴν μεγά-
λη ἀγάπη καὶ κάνει νὰ χάνονται οἱ μι-
κρές, ἀπαράλλαχτα ὅπως ὁ ἀέρας σβύνει τὸ
σπίοτο καὶ δυναμώνει τὴ φωτιά.

Κι' ἦταν μεγάλη ἡ ἀγάπη μου, ἦταν ἀπεί-
ρανη ἡ ἀγάπη μου.

Κι' ἄφησα τὴν μικρούλα στὴν πόλι τὴν
πολυθρόνυβη ἐκεῖ ποὺ ὅσο κι' ἂν φωνάζομαι

ΗΤΑΝ ΠΡΟΣΚΑΙΡΗ

Τώρα γιὰ πάντα ποῦσθες ἡ ἀγάπη μου γιὰ
σεῖνα
κι' ἔφυγε πὰ ὀλόκληρο ὁ πόνος τῆς καρδιάς
μου
θὰ σοῦ χαράξω ἔμμετρα καὶ θὰ σοῦ πῶ ἓνα
λίγα ἀπ' τὰ συμπεράσματα τῆς σκέψης τῆς
διαισῆς μου.

Αὐτὸ λέξεις πρῶτα θὰ νὰ πῶ στὴν ἀσπλάχνη
καρδιά σου
ποὺ τόσες πίκρες πότισε καὶ πόνους τὴ ψυ-
χή μου
καὶ πληγωμένο μ' ἄφησε νὰ σέρνομαι κοντά
σου
μάταια ζητώντας βάλαμο νὰ εἶξω στὴ πλη-
γή μου.

Κι' ἄλλες δύο λέξεις στὴν ψυχὴ τὴ σάπια
σου τὴ μαύρη
ποὺ ἐνῶ σκυφτὸ μὲ ἔβλεπε νὰ κλάω ἐγὼ
γιὰ σεῖνα
αὐτὴ κιντοῦσε τὴ χαρὰ στὸν πόνο μου γιὰ
ναῦρη
κι' ὅλο γέλοῦσε ποῦσθες νὰ σοῦ μιλάω
θλιμμένα.

Μὰ τώρα ὅμως ποὺ μπόρεσα νὰ φύγω ἀπ'
τὰ δεσμά σου
καὶ νοιώθω πὰ ἀπέραντη ἐντὸς μου ἐγὼ
γαλήνη
σοῦ λέω πῶς ἦταν πρόσκαιρη στὸν πόνο μου
ἡ χαρὰ σου
ὅπως κι' ἐμένα πρόσκαιρη γιὰ σεῖνα μου ἡ
δύνη.

ΒΗΤΑ ΘΗΤΑ

σημαδάνια ἀσῆμαντα εἶμαστε, σ' ἄσπρο χαρ-
τὴ μικρὴ τελεία, κι' ἔφυγα μακριὰ τῆς πνευ-
μένος, δυστυχισμένος, γιατί τὸ φῶς τῶν ὡ-
ραίων ματιῶν της δὲν θὰ φώτιζε τὴς μέρες
τῆς ζωῆς μου καὶ δὲν θὰ γαλήνευε τὴς νύ-
χτες μου.

Τί κι' ἂν εἶναι ὁμορφὸ, ὀλόδροσο, γιομά-
το θεῖα ἀρώματα καὶ φανταχτερὰ χρώματα,
τὸ νησί ποὺ σέρνω τὸ βῆμα μου.

Τί κι' ἂν χαμογελοῦν οἱ κοπελιές, κι' ἂν
μέριμνα στὰ κλῶνια τραγουδοῦν τὰ τζιτζι-
φια;

Τί κι' ἂν στὴν θεωρίά του τὸ γιασεμὶ κρύ-
θει μιὰ γαλήνη, τί κι' ἂν στὸ ἄρωμά του τὸ
γιοῦμι κρύβει δῶρο πανάκριβο γιὰ τὴν ψυ-
χή μου;

Ἀφοῦ, τὸ ρόδινο χεῖμα τῆς μορφῆς
της, τῶν ματιῶν της ἡ ἐκφραση, ἡ μελω-
δική της φωνούλα, τὸ σπάνιο μῦρο της, δὲν
μοῦ χαϊδεύουν τὴς αἰσθήσεις.

Καμιά φορὰ τὴς νύχτες ζητῶ παρηγοριά
στὸ καινούργιο φεγγάρι... Μὰ κι' αὐτὸ δὲν
μὲ παρηγορεῖ, κι' ὅσο μεγαλώνει, μεγαλώ-
νει καὶ τοῦ χωρισμοῦ μου ὁ πόνος.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΑΜΕΛΙΑΣ

μέσ' στὴ σκόνη.

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:

Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι
(Ὁπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνοι: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Ἐξάμηνη	» 100.—
Ἐτησία ἐξωτερικοῦ	Διρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

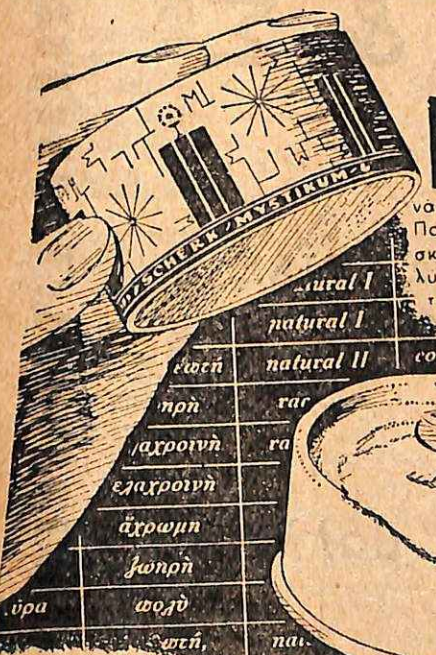
Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαιζώνος 22)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιεύσιμα καὶ
ἂν δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Νι κ. Κος. Ὅχι στρωτὸ ὅσο
πρέπει τὸ γράψιμό σας. Δουλεύετε
τὸ περισσότερο. Ὅλα τὰ ἐγκρι-
νόμενα δημοσιεύονται. Τὸ σταυρόλεξο
σας ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχα-
ριστοῦμε. Γιωργὸν Χρυσόστομο
μου. Ἐγκρίνεται ἡ «Γιαγιά» καὶ θὰ δη-
μοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά της. Τὸ ἄλλο κατώ-
τερο καὶ ὄχι δημοσιεύσιμο ἂν καὶ ἔρκεται
συμπαθητικὸ. Ἐχει ὅμως πολλὲς κοινοτο-

SCHERK

Ἡ Ποσὶν προσώπων Scherk λαντανεῖται τὸ δερμα, ὡμο-
ραίνει τὸ προσώπου. Ζητήσατε γιαγιά τῶν δραχ. 90. καὶ 55.

πὶες καὶ τοῦ λείπει ἡ μουσικὴ τοῦ στί-
χου. Σχετικὰ καλλίτερο τὸ δεύτερο τετρά-
στιχο. Κ. Δ. Μπουζάκης. Δὲν εἶναι
δέβαια ἀκόμη δημοσιεύσιμοι οἱ στίχοι σας,
ἀλλ' ὡς πρῶτη λογοτεχνικὴ προσπάθεια δὲν
εἶναι πολλὴ κακοί. Ἐπιμεληθῆτε ἀκόμη πε-
ρισσότερο τὸ γράψιμό σας, δουλέψτε τὸν
στίχο σας μὲ μεγαλειότητα προσοχῇ καὶ ἀρ-
γότερα μὰς ξαναπέλετε πάλι κανένα δυὸ
ποιήματά σας νὰ σὰς ποῦμε τὴν γνώμη μας.
Φανατικὸν Ἀναγνώστην. Ἡ
διεύθυνσις τῆς Ρομπὴ Κήλερ εἶναι:

Warner Bros. Studios, 5842 Scinset Blid,
Hollywood California u. s. a.

Ἐφ' ἣν Καρκεδινίδου. Ἀρκε-
τὰ συμπαθητικὰ ἂν καὶ ὄχι δημοσιεύσιμοι.
Μερικὲς ὅμως φρασσοῦλες καλογραμμένες δει-
χνόντι μετ' ἐπισημοῦς προσοχῇ θὰ γρά-
φατε καλλίτερα. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐ-
χαριστοῦμε θερμὰ. Φώτην Στεφανί-
δην. Ὅχι δημοσιεύσιμα, δυστυχῶς. Θέλει
δούλεμα ἀκόμη ὁ στίχος σας γιὰ νὰ γίνῃ
ἀρμονικὸς. Κώσταν Κατσούλην. Χίλιοι-
κομμένα πράγματα, ἐκτὸς ἀπὸ δυό-
τρεῖς φράσεις πραγματικὰ καλές. Ἐχετε ὁ-
μως καὶ σημεία πολλὰ προχειρογραμμένα σὰν
αὐτὴ τὴ φράση λ.χ. «Καὶ σὺ ἡ ἴδια γιόμισε
τὸ εἶναι ἀπὸ μιὰ μεγάλη αἰσιοδοξία γιὰ τὸ
διάβα τοῦ ἐαυτοῦ σου». Πολλὰ ἐξεζητημένα
πράγματα. Ν. Διαμαντίδην. Ὁραία
γράφετε. Ἀλλὰ τὸ διήγημά σας ἔρχεται λί-
γο βαρὺ γιὰ μὰς γιατί ἔχει πολλὰ φλυαρία,
πολλὴ περιγραφή, πολλὰ παραγεμισμένα.
Στείτε μὰς κάτι μετ' ἐπισημοῦς «ἐπὶ» πὺ
ἐντονη δράση καὶ συντομότερα γραμμένο.
Πάντως τὸ γράψιμό σας εἶναι ἀρκετὰ στρω-
τό. Γιωργὸν Δ. Λύκαν. Ἐγκρίνεται
τὸ «Πὺ καλὰ ποὺ δὲν σὲ ξέρω» καὶ θὰ δη-
μοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Καὶ τὸ «Μοιρο-
λόγι» πολλὴ συμπαθητικὴ καὶ κρύβει ἀρετὴ
συγκίνηση μὰ τὸ δρίσκομε πολλὴ «προσωπι-
κό»... Γιὰ ὅσα γράφατε στὸ γράμμα σας εὐ-
χαριστοῦμε θερμὰ καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ-
με κι' ἐμεῖς νὰ ἐκπληρώσωμε τὴν ἐπιθυ-
μίαν σας, ὅταν γίνῃ δυνατόν. Τζοῦλιαν
Λαρά. Θὰ διορθώσωμε τὸ «Ἡ ἀγάπη ἡ-
ταν ψέμμα» καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμε ὅταν

Εὐχές

Στὸ ταίριαστο ζευγάρι, Χρυσούλα
Δημητριάδου καὶ Μικὴ Καλλιμασιά δι-
κηγόρο, ποὺ τέλεσε τοὺς γάμους του
στὶς 25 Σεπτεμβρίου, εὐχομαι ὀλόκαρ-
δα ἀνέφελο κι' ἀνθρώπαρτο τὸν δίο.

Γ. ΓΟΥΡΛΑΣ

—Στὸν ἀγαπητὸ μου κ. Σακεράτη Τζιμή τῆς
παισιγνωστῆς ταβέρνας τῆς οδοῦ Ἀχαρνῶν,
ποὺ τέλεσε τοὺς ἀρραβώνες του μὲ τὴν
δίδα Καίτην Παρὰ εὐχομαι ταχεῖαν τὴν
στέφιν.

Π. Χ. Γ.

Ἐκδόσεις

Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος 15—18 τοῦ καλοῦ φι-
λολογικοῦ περιοδικοῦ «Κρητικὲς Σελίδες»
μὲ πικνὴ καὶ ἐκλεκτὴ συνεργασία.

ἔλθῃ ἡ σειρά του. Τὸ ἄλλο κατώτερο. Θέλει
ἀκόμη δούλεμα ὁ στίχος σας. Μὴ γράφατε
πρόχειρα καὶ διασπαστικά. Δυστυχῶς ἡ ἀσθε-
νεῖά σας δὲν θεραπεύεται εύκολα. Προσπα-
θήστε λοιπὸν νὰ δελτιώσετε ὅσο μπορεῖτε
τὴν κατάστασή της... Γεώργιον Ἀνα-
γνώστην. Ἀτεχνὸ τὸ ποιήμα
σας. Δημοσιεύομε ἐδῶ τὸ τρίτο τετράστιχό
του γιὰ νὰ τὸ δῆτε καὶ μόνος σας.

Τώρα κι' οἱ δύο δλο χαρὰ, ἀπὸ ἐπὶ τῆς
μεθοσιμένοι
Σὰν τρελλοὶ τρέχουν στὸ κάμπον τὴν ἡσυχίαν
εἰμαρμένη
Πότε σὲ κατάμαυρα βουνὰ καὶ σ' ἀπόκη-
μνες πλαγιές
Καὶ πότε σ' ὀλοπράσινα λιβεδάκια κι' ἔρμης
ἀμυρογαλῆς.

Μ. Α. Χ. Ιατρον. Ἐγκρίνεται ἡ «Με-
τάνοια» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά της.
Νι κ. Χάνον. Πολλὰ ἀπλοῖα ἀκόμη τὰ
ποιήματά σας. Διαβάστε ποίηση.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΙΑΤΟΣ

ΕΝΤΕΡΩΝ

ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐ-
ξέτασις καὶ δι' ἀπὸ τῶν ΡΟΝ-
ΤΚΕΝ Ἀκαδημίας καὶ Ἰατρο-
κράτους 19 6

ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ

Τελεία καὶ ταχυτάτη ἐκμάθη-
σις τοῦ διὰ νόμου ἀνεγνωρι-
σμένου συστήματος στενογραφί-
ας Gabelsberger παρὰ τοῦ ἀρι-
στούχου κ. Παναγ. Χατζηγι-
άννη.

Καὶ ὁ πλέον ἀνεπίδεκτος μα-
θητὴς, καθίσταται ἱκανὸς στε-
νογράφος, δι' ὅλης ἰδίας με-
θόδου, χωρὶς νὰ παραμεινῇ ἄλ-
λας ἀσχολίας του διὰ νὰ μελε-
τήσῃ κατ' οἶκον. Αἰδοσινὰ κατ'
ἄποιν.

Ἐπιστήμονες δημοσιογράφοι,
φοιτηταί, διδάκταιλοι ἀποκτή-
σατε ἓνα ἀπαραίτητον προσόν.
Διδάσκτε 400 μηνιαίως.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΡΙΜΗΝΟΣ

Ἀπευθυντέον: Περιοδικὸν
«Εβδομάς», Νοταρᾶ 15 ἡ Φω-
καίης 20. Τηλ. 82.087 7—8 π.
ἢ 2 μ.μ. 9 μ.μ.

Τὸ "Σεβεκλά" κρατεῖ τὰ μαλλιά ὑμῶν!

● Με τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ "Σεβεκλά", ἐπιτυγχάνετε ἀπόλυτη καθαριότητα τῶν μαλλιῶν σας. Ἀρκεῖ νὰ ξεπλύνετε μετὰ τὸ λούσιμό τὰ μαλλιά σας προσεκτικὰ μετὰ τὴν διάλυσι τοῦ "Σεβεκλά". Καὶ ὡς ἀποτέλεσμα θὰ ἔχετε μαλλιά φρέσκα καὶ γυαλιστερά. Κάθε φάκελλος τοῦ Σαμπούαν Τέτ-Νουάρ περιέχει καὶ τὸ ἀνάλογο "Σεβεκλά". ● Γιὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά μεταχειρίζεσθε τὸ Σαμπούαν Τέτ-Νουάρ περιέχει καὶ τὸ ἀνάλογο "Σεβεκλά". ● Ζητήτε ἀπὸ τοὺς πωλεῖς νὰ λούσουν τὰ μαλλιά σας μετὰ τὸ "ΟΝΑΛΚΑΛΙ" τοῦ Τέτ-Νουάρ. Ταχύτης, ὑγείας καὶ ὠμορφιά.

μποντόρ καὶ γιὰ τὸ σκοῦρα τὸ Σαμπούαν. Ὑπάρχει καὶ ὑγρὸ Σαμπούαν συνδυασμένο μετὰ τὸ "Σεβεκλά", γιὰ σκοῦρα καὶ γιὰ ξανθὰ μαλλιά. Ὑγιεινὴ καὶ οἰκονομικὴ περιποίησις τῶν μαλλιῶν. ● Φιάλη Δρχ. 80 καὶ 50.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE
avec cheveclat
ΔΡΧ. 12.50

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΟΣΤΟΙΧΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ·ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ ΔΗΛΩΣΙΣ

Πληροφοροῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ὅτι ὁ παθολόγος ἱατρός τῆς «Ἑβδομάδος» κ. Δ. Δημητριάδης, μετέφερε τὸ ἱατρεῖο του, Μιλτιάδου 11 (Πάρκος Ἁγίου Μάρκου) ὅπου καὶ δέχεται ἀπὸ τὰς 5—7 καθημερινῶς. Ἐπίσης τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι ἰδιαίτερα ἀπαντήσεις δι' ἐπιστολὴς στέλλονται ἀπὸ τὸν ἱατρὸν μας κατόπιν καταβολῆς 50 δρχάμων δικαιώματος εἰς τὸν ἱατρὸν, ἀπ' εὐθείας.

Ἰωάννην Δημητριάδην. Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται γιὰτὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὰ δερματικὰ νοσήματα δὲν διαγιγνώσκονται τὸσον εὐκόλως καὶ ὅταν βλέπη κανεῖς

μετὰ τὰ ἴδια του τὰ μάτια πόσον μάλλον ὅταν τοῦ γράφουν δυὸ τρεῖς λέξεις. Εἶναι ποτὲ δυνατόν μ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ γίνῃ ἡ διάγνωση; Ὅχι βέβαια. Γι' αὐτὸ πηγαίνετε σ' ἕνα γινατρὸ τοῦ χωριοῦ σας νὰ σὰς ἐξετάσῃ καὶ αὐτὸς πᾶν νὰ κλίνῃ περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται. Ἄν δὲ παρ' ἐλπίδα δὲν ὑπάρχει γινατρὸς αὐτὸ τότε κάμνετε ἐπὶ μερικὰς μέρας μίαν ἐντριβὴν μετὰ λίγο καθαρὸ οὐνόπνευμα. Ἐπίσης κάμνετε καὶ κανένα λουτρὸν καθαριότητος, ὅχι ὅμως μετὰ πράσινο σαπῶνι ἀλλὰ μετὰ ἄσπρο, καὶ ἂν δὲν ὑποχωρήσουν τότε μοῦ ξαναγράφετε, ἀλλὰ λεπτομερῶς. Μόνον εἶσι μὲρκεὶ νὰ προσανατολισθῶ ὁπωσδήποτε καὶ νὰ σὰς γράψω σχετικῶς.

Ἀλήτην. Ἀδελφισαν. Βέβαια ἐξαφανίζονται τελειωτικὰ καὶ χωρὶς καθόλου νὰ ἀφήσουν ἰχνη, ἀρκεῖ ν' ἀρχίσετε ἀμέσως Θεορατεία. Διαφορετικὰ θὰ σὰς κάμουν κανένα ἐκζεμα ἀπὸ τὸ ὅποιο θὰ ὑποφέρετε ἀσφαλῶς πολὺ κατὰ. Πηγαίνετε στὸ φαρμακεῖο σας καὶ πῆτε τοῦ φαρμακοποιοῦ νὰ σὰς κάμῃ τὴν συνταγὴν ποὺ σὰς γράφω. Τὸ βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου θὰ παίρνετε ἕνα κομμάτι θαμβάκι καὶ ἀφοῦ προηγουμένως ἀναταράξετε τὸ μουσικὸν λὶ παίρνετε καὶ κάμνετε μίαν ἐλαφρὰ ἐπάλειψιν σ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ μέρος. Προσοχὴ ὅμως: ὅχι δυνατὰ, ἀλλ' ἐπάλειψιν. Αὐτὸ θὰ γίνῃ τρεῖς-τέσσερις φορές, καὶ τὸ κακὸ θὰ περάσῃ.

Τὸ φάρμακον εἶναι τὸ ἑξῆς:

Veratine	0,75 gr.
Alcool	75 »
Vinaigre	20 »

Προσοχὴ ἡ χρῆσις του εἶναι ἐξωτερικὴ. Ἄν δὲ παρ' ἐλπίδα τὰ φαινόμενα δὲν ὑποχωρήσουν πράγμα ἀπίθανον τότε πρέπει νὰ γίνῃ ἀποψίλωσις.

Τρελλοκόριτσο. Ἐφ' ὅσον εἴμαστε γείτονες καλλίτερον εἶναι νάρθητε νὰ με συναντήσετε αὐτοπροσώπως. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος αὐτὸς γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἀντιληφθῶ μόνος μου περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται, ὥστε γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὰς βοηθήσω καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἀσχήμια.

Τέρον Π. Ἀμαλιάδα. Ὑπάρχει στὴν πόλιν σας ἕνας συνάδελφος, ὁ κ. Φώτιος Σταυρούλιας, ἂν δὲν με ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ὁ ὁποῖος διὰ λόγους ἐπαγγελματικῶς ἔχει κρατήσῃ τὸ ὄνομα τῆς κρέμας γιὰ τίς πτωχολογίας, ποὺ τόσο ἀριστοτεχνικὰ καὶ σύντομα τὸν ἀπῆλθε αὐτῆς τῆς ἀπῆλθε. Ἀποταθῇτε σ' αὐτὸν κάμνοντες ἂν θέλετε χρῆσιν καὶ τοῦ ὀνόματός μου καὶ δὲν ἀμφισβῶνω ὅτι θὰ θελήσῃ νὰ σὰς βοηθήσῃ. Ἐφ' ὅσον ἄλλωστε πρόκειται νὰ διαφημισθῇ καὶ ἡ εὐδότης του.

Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος ἱατρός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας γιὰ ζητήματα ὑγιεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου ἱατροῦ τῆς πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Μάνιαν. Δυστυχῶς, φίλη μου, τὸ γράμμα σας ἦταν τόσο δυσανάγνωστο ποὺ δὲν κατὰλαβα πολλὰ πράγματα. Τί θέλει νὰ πῇ ἐκεῖνο τὸ ὑστερόγραφό σας; Ὅτι εἴχατε ἄνδρα καὶ παιδί καὶ τοὺς ἐγκαταλείψατε γιὰ ν' ἀκολουθήσετε αὐτὸν τὸν τρίτο ποὺ ἀναφέρετε; Ἡ μήπως δὲν κατὰλαβα καλά; Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μοῦ στείλετε ἕνα γράμμα σαφέστερον ἂν εἶναι δυνατόν.

Σύλβιαν. Πάτρως. Ἡ ἐγγείρησις ἀποκαθιστὰ πλήρως καὶ στὸ φυσιολογικὸ τὰ βλέφαρα, παύει δὲ τέλεια κ' ἡ ἀνταισθητικὴ ἐμφάνισις. Θὰ μεῖνετε στὴν Κλινικὴ τοῦλάχιστον 8—10 μέρες καὶ θὰ σὰς στοιχίσῃ δρχ. οὐκ ὀλίγες. Πάντως περάστε ἀπὸ τὸν κ. Λαδά, Σόλωνος 40, γιὰ νὰ σὰς ἐξετάσῃ καὶ νὰ σὰς πῇ θετικὰ πράγματα.

Μαριέτταν. Σέρον. Πρὸς τὸ παρὸν νὰ ἀκολουθήσετε ἀσθερῶς τὴν ἐξῆς τακτικὴν. Νὰ πλένεσθε μετὰ ὕδατος πάντοτε νερό. Κατόπιν ἀφοῦ σκουπισθῇτε μ' ἕνα θαμβάκι

NEON! 4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ -Αδιάβροχος

1. Ἡ καλλιτέρα πούδρα διὰ τὸ ὑπαίθριον, διότι εἶναι ἀδιάβροχος.
2. Ἡ καλλιτέρα πούδρα διὰ τὸ σπῆτι, διότι δὲν κάμνει ποτὲ «πλάκες» ἐπὶ τοῦ προσώπου.
3. Ἡ πούδρα ὅπου κρατᾷ ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν, διότι εἶναι ἀναμειγμένη μετὰ «Μοὺς ντέ κρέμ».
4. Ἡ πούδρα ποὺ σὰς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ τοῦ προσώπου καὶ διατηρεῖ εἰς τὴν ἐπιδερμίδα δροσιὰ καὶ νεότητα, χάρις στὴν «Μοὺς ντέ κρέμ» ὅπου περιέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε ἀπ' αὐτὴν τὴν πούδρα στὸ δάκτυλό σας, κατόπιν βυθιστὴτε τὸ ἐντὺς ποτηρίου ὕδατος. Ἀποσύρατέ το... Ἡ πούδρα εἶναι πάντοτε καὶ τὸ δάκτυλό σας εἶναι στεγνόν. Ἡ πούδρα αὐτὴ κρατᾷ παρὰ τὴν ἐφίδρωσιν καὶ τὸν χορὸν, τὸν βροχερὸν καιρὸν καὶ τὰ θαλάσσια μπάνια. Δὲν περιέχει κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐλαχίστα τριβουλίθια, ποὺ εἶναι δυνατόν νὰ εἰσέλθουν εἰς τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος, νὰ φουσκώσουν καὶ νὰ προκαλέσουν τὸν σχηματισμὸν διεσταλμένων πόρων, μαύρων στιγμάτων καὶ ὅλων τῶν μειονεκτημάτων τῆς ἐπιδερμίδος.

5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια καὶ ὄρατες μητέρες μεταχειρίζονται κάθε πρωτὴ τὴν πούδρα Τοκαλὸν ἀναμειγμένη μετὰ «Μοὺς ντέ κρέμ». Ἀφαιρεῖ τοὺς διεσταλμένους πόρους. Οἱ παρσκευασταὶ ἐγγυῶνται ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπι-στρέφονται.

Η ΑΓΝΟΙΑ

Ἡ ἄγνοια ἐκλογῆς ἑνὸς Rouge χειλέων, ἰσοδυναμεῖ μετ' ἄγνοιαν ἐκλογῆς ἀνθέων διὰ μίαν ὥραν ἀνθοδέσμη.

Ὁ Οἶκος Michel τῆς Νέας Ὑόρκης διὰ τῶν νέων χρωματισμῶν τοῦ Rouge Michel σὰς ἀπαλλάσσει τῆς δυσχερείας αὐτῆς καὶ σὰς ἐξασφαλίζει ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν ἐκλογῆς ἑνὸς Rouge χειλέων.

Δοκιμάσατε διαφόρων οἰκῶν Rouge δὲν θὰ βρῆτε ἀνώτερον τοῦ Rouge Michel τοῦτο καὶ μόνον σὰς ἐξασφαλίζει τὸν ὑπέρροχον καλλωπισμὸν τῶν χειλέων. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα καὶ φαρμακεία.

Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα: Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
Ἀθῆναι — Μητροπόλεως 42.

Ἀντίπος ἐν Θεσπλίῃ: Γ. Χ. Πέντζος ὁδὸς Βαλαωρίτου 31
» Αἰγυπτῶ: Γεράσι. Πανῶς — Ἀλεξάνδρεια
31 Rue Nebi Daniel

Τιμὴ μικροῦ μεγέθους τεμάχ. Δρχ. 40.—
» μεγάλου » » 100.—
» εἰς θήκην πολυτελείας τεμάχ. » 135.—

«ΑΛΜΑ»

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ & ΣΙΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

21 ΕΡΜΟΥ 21

Τηλ. 23-861

7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Τηλ. 21-400

Ἔχομεν τὰ ὠραιότερα Demi-Saison μάλλινα

Παρακολουθήσατε τὰς βιτρίνας μας.

δουτηγμένο στην κάτωθι λουσιόν να περνάτε πρωί και βράδυ όλο το πρόσωπο και να τ' αφήνετε να στεγνώνη μοναχό του δίχως να το σκουπίζετε.

Alcool camphré 30 gr.
Teigtüre de beuqoui 15 gr.
Fau de coloque 60 gr.

Τὴν λουσιόν αὐτὴν θὰ τὴν μεταχειρισθῇτε στὴν ἀρχὴ ἀραιωμένη δηλ. ἓνα τέταρτο ὁκοπότηρου φάρμακο καὶ $\frac{3}{4}$ νεροῦ. Σὲ λίγες μέρες θάξετε περισσότερο φάρμακο καὶ λιγώτερο νερό οὕτως ὥστε στὸν μῆνα νὰ μεταχειρίζεσθε σκέτο τὸ φάρμακο χωρὶς ἀραιώση. Τὴν στιγμὴ τῆς χρήσεως θὰ τὸ ἀραιώσετε. Δυὸ φορές τὴν ἐβδομέδα τὴν μιὰ φορὰ θὰ βάξετε ἀσπράδι κτυπημένο αὐγοῦ, τὴν δὲ ἄλλη τὸν κρόκο. Μετὰ ἓνα τέταρτο θὰ ξεκαθαρίζετε τὸ πρόσωπο μὲ θαμβάκι καὶ χλιαρὸ νερό καὶ τέλος μ' ἄφθονο χλιαρὸ νερό. Καμμιά κρέμα ἢ καλλυντικὸ πρὸς τὸ παρὸν παρὰ μόνον ποῦδρα. Μετὰ θὰ μεταχειρισθῇτε τροφοτονωτικὰ καλλυντικὰ γάλακτα. Ἀλλὰ μετὰ ἓνα μῆνα ὅποτε θὰ μοῦ ξαναγράψετε.

Ἄνδραλοῦζα. Δὲν ξέχασα ἄλλ' ἀπὸ τὴν σειρά: τὴν κρέμα Χαρέμ Βάνισιν καὶ τὴν ὁδοντόπαστα Μπριγιάντ θὰ τὴν βοήθε ἀσφαλῶς στὸν ἀντιπρόσωπον κ. Χαρ. Λήτον, Σταδίου 13, ἀφοῦ δὲν τις βρίσκετε ἄλλου λόγῳ ἐλλείψεως. Γιὰ τ' ἄλλο ζήτημα ἔχω ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπιστολὴν σας καὶ ἡ περᾶστε ἀπὸ τὸ ἱατρεῖον ἢ γράψτε μου τὴν πραγματικὴ διεύθυνση γιατί δι' εὐνοήτους λόγους δὲν εἶναι δυνατὸν ἀπὸ τὴν στήλῃ αὐτὴ νὰ δοθῇ λεπτομερὴς ἀπάντησις.

Φιλέρημο τυργόνι. Ἄν τὸ δέγμα σας εἶναι λιπαρὸ νὰ ἐφαρμόσετε κατὰ γράμμα τὴν κούρα πού γράφω λεπτομερῶς ἀνωτέρω στὴν Μαριέτταν, Σῦρον, καὶ μετὰ 1 μῆνα νὰ μοῦ ξαναγράψετε. Ἄλλως ἂν τὸ δέγμα σας εἶναι μᾶλλον ξηρὸ καὶ δὲν λιγδιάζει τότε τὴν λουσιόν θὰ τὴν φθάσετε στὸν μῆνα πυκνωμένη κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ θὰ χρησιμοποιοῦτε καὶ τις δυὸ φορές τῆς ἐβδομάδος μόνον ἀσπράδι αὐγοῦ. Κρέμες ἀπαγορεύονται γιατί πληθαίνουν τὴν πάθηση.

ΔΟΡΑ

καὶ εἶναι τελειῶς πσυχη διτ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ὑποδοχῆς τὸ πρόσωπόν της θὰ διατηρηθῇ δροσερόν καὶ βελουδίνον χάρις εἰς τὴν χρῆσιν τῆς

CRÈME SIMON

«Κρέμα, υγιείας καὶ ωραιότητος»

ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν θαυμασίαν καὶ ἐξαιρετικὴν
POUDRE SIMON

Εἰς τοὺς φίλους τῆς ὁμορφίαις σας

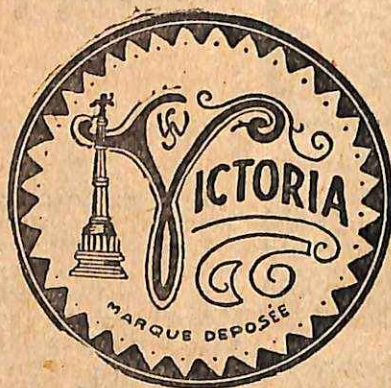
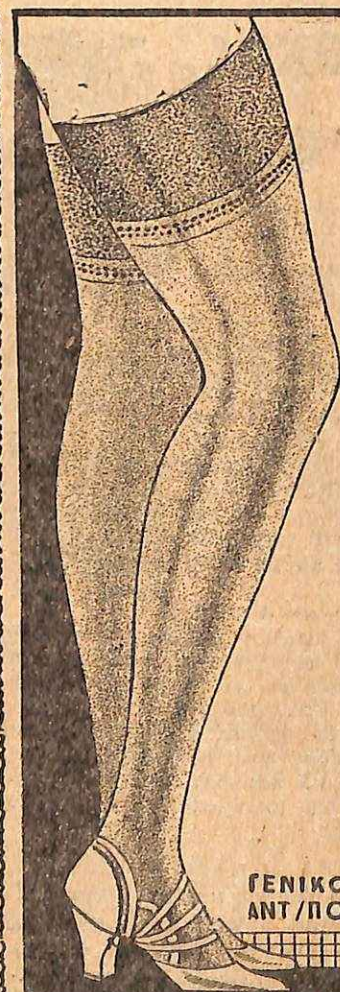

ΕΙΔΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Ταχυτάτη τελειοποίησις εἰς τὴν Νέαν Γεωμετρικὴν Κοπτικὴν, συμφώνως προγραμμάτων Σχολῶν Παρισίων. Δεκταὶ πρὸς ἐγγραφὴν κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες ἐξωτερικαί, ἡμισύσσιτοι, οἰκότροφοι. Ζητήσατε δωρεάν κανονισμὸν.

ΟΙΚΟΣ ΜΠΡΕΝΤ

Γυναικεῖα φορέματα, παλτά, ταγιέρ.
Ὁδὸς Πετράκη 3, (Γωνία Ἑρμοῦ-Βουλῆς). Τηλ. 32-700

Ἡ κάλτσα **VICTORIA**

- ἀπὸ καθαρὸ μετάξι
- πολὺ λεπτὴ
- χωρὶς σκιές
- μεγάλης στερεότητος.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤ/ΠΟΙ **ΑΨΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ**

ΜΑΛΛΙΝΑ • ΜΕΤΑΞΩΤΑ
ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ

ΜΗΝΥΤΕΡ

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΑΦΟΙ ΓΙΑΝΝΑ Α.Ε.
ΕΡΜΟΥ 49